

כתבות

16 | שליחות בטבורה של וינה

השליחות המיוחדת שקיבלה מרגרטה חיות מהרבי, גרמה למהפכה ממנה נהנים מיליוני אנשים

22 | כל אחד שליח

עיונים בדבר מלכות' בשפה קלילה ומרתקת

26 | עשה טובה ליהודי

סיפורים על פעילותם של השלוחים מתוך אהבה ליהודי ועשיית טובות ליהודים

30 | הרחבנו את פעילות חב"ד בהודו, ובעזרת ה' נכפיל אותה!

ראיון מיוחד עם הרב בצלאל קופצ'יק, במלאת שנה לפינוע הטרור הרצחני בכומביי שבהודו

42 | כוחם של שני שלוחים צעירים

שני שלוחים שהופיעו באופן ניסי משומקום וחיבקו בחום חסידי

44 | מה שבטוח - אולי

א. אברהם במדורו המיוחד "הגות ואך"

48 | נוסעים לרבי!

סיפור נוסף מספיחי תשרי בליובאוויטש

50 | כל היהודים שבדור זה - עבדיו ושלוחיו

קטעים משליחות הרבי מלך המשיח אודות עבודת השליחות בדורנו זה

54 | השפעת השלוחים על משפחתם מול קהילתם

כיצד מחוללים מהפך בהשפעה על המשפחה?

מדורים קבועים

5 | דבר מלכות

9 | דבר המערכת

10 | הפרשה החסידית

11 | מאוצר המלך

12 | התוועדות חסידותית

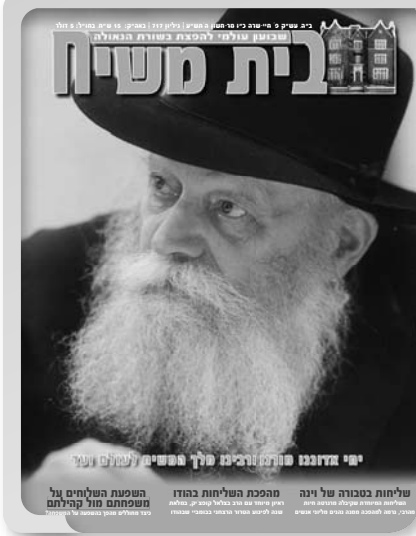
53 | לוח שבועי

58 | יומנו של תמים ב-770

62 | שלימות הארץ

65 | מהנעשה והנשמע

70 | חסידים . . איין משפחה

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 222

מוניים: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש

ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840

טלפון: 9602-600 (03)

מוניים: שלוחה 2

מודעות: שלוחה 3

עריכה וחדשות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

חדשות: kyr770@gmail.com

מוניים: bm_mazk@netvision.net.il

מודעות: bmm770@gmail.com

איש קשר: 054-9770504

מנוי דרך האינטרנט: www.shop.chabad.info

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הדל

שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

בהרן מרקר

אלם מערכת

שניאור חבכו

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

החשיבות בהכרזת הקודש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

1. לקבל את

המלכות על ידי הכרזה

בשיחת יום ב' דר"ה תשל"ז, קובע הרבי, כי קבלת המלכות נעשית בעיקר באמצעות הכרזה בדיבור.

זה לשונו הקדוש (בתרגום ללה"ק): "תקיעת שופר הוא הרי ענין המעשה, ומלכות הוא ענין הדיבור, כיון שבנוגע להכרתה לא נוגע הרי המחשבה, אלא העיקר הוא ענין הביטול, שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים יחי המלך וכיו"ב, וזכרונות הוא ענין המחשבה."

3. לגלות את

מציאות המלך המשיח

בשיחת שבת קודש פרשת תולדות תשנ"ב, מסביר הרבי כי "לאחרי התגלות מציאותו (אור שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל על ידי פעולותיו (אור של משיח)."

ומפשיך הרבי בשיחה: "ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" . . שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועיי' ולאח"כ באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו".

2. להוסיף חיים במלך

בשיחת ב' ניסן תשמ"ח אומר הרבי: "בהכרתת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך" . . שבזה פודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך . . גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך".

"צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!"

חורף תשנ"ב: תשובות חיוביות ומעודדות

במהלך חורף תשנ"ב, השיב הרבי שליט"א עשרות תשובות חיוביות במענה להודעת שלוחים ופעילים על פעילות להפצת האמונה בביאת המשיח, כולל פרסום זהותו של הרבי מלך המשיח.

במוצאי שבת פרשת תצוה תשנ"ב ערכו נשי חב"ד ערב מיוחד של שירה "בתופים ובמחולות" על בוא הגאולה. כשהודיעו על כך לרבי השיב: "ויהא

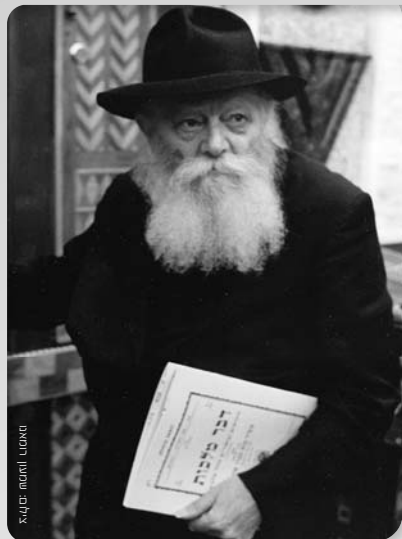
בהצלחה רבה אזכיר על הציון". למחרת, בחלוקת הדולרים, מסרה גברת ח. כהן לרבי תוף עם הכיתוב "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" ואמרה: זה עבור הרבי שליט"א. עם תוף זה רקדו הנשים אתמול בשמחה שפורצת כל הגדרים, בבטחון להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח פיד מפש לגאולה שלימה.

על דבריה השיב הרבי כשחיוך נסוך על פניו הקדושים: "את זה מסתמא תשאירו אצלי. [הרבי הגיש לה דולר נוסף ואמר:] זה עבור ה"צלצלי תרועה" כפי שזה נקרא בתהילים. שיהיה בשעה טובה".

מעשה רב: עידוד לעיני מליונים

החל משמחת-תורה תשנ"ג עודד הרבי מלך המשיח במשך יותר משנה את הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"; כאשר פעמים רבות שודר עידוד היחי - באישור הרבי - לערוצי טלוויזיה גדולים, המשדרים למיליוני בתי-אב בעולם כולו.

"כל ימי חייו להביא לימות המשיח"

צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה - שיקבלו את פני משיח צדקנו. כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליק לקבלת משיח צדקנו. קטעים משיחות שבת-פרשת חיי-שרה, כ"ה מרחשון, מברכים החודש כסלו, ה'תשנ"ב, פתיחת כינוס השלוחים העולמי. תרגום מאידית

א. בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי - השלוחים שיחיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ - צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובפרט החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות - **לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.**

ב. השייכות של עבודת השליחות (של השלוחים שנתאספו לכינוס השלוחים העולמי) עם משיח צדקנו - תובן בהסברת שייכותו של משיח עצמו עם ענין וגדר השליחות בכלל:

על הפסוק "שלח נא ביד תשלח" (שאמר משה להקב"ה כשהקב"ה שלחו להוציא את בני-ישראל ממצרים) אומרים חז"ל: "אמר (משה) לפניו, ריבונו-של-עולם, שלח נא ביד תשלח - ביד משיח שהוא עתיד לגלות". ועל-פי זה יש לומר, שבמשיח יש גדר של שליח על-פי תורה. משיח הוא השליח ("שלח . . . תשלח") של הקב"ה לגאול את ישראל.

הטעם בפשטות למה ביקש זאת משה, הוא, כפירוש רש"י על הפסוק: "ביד אחר שתצא לשלוח, שאין סופי להכניסם לארץ ולהיות גואלם לעתיד, יש לך שלוחים הרבה": הואיל ובלאו הכי לא ישלח הקב"ה את משה "להכניסם לארץ ולהיות גואלם לעתיד", אלא ישלח שליח אחר (משיח), שישלח את משיח להיות גואלם של ישראל גם ממצרים.

אבל צריך להבין: ודאי הבין משה רבנו - ובפרט שהוא הי' שלימות החכמה דקדושה (וי"משה קיבל תורה מסיני") - שהקב"ה עצמו ידע שהוא עתיד לשלוח את משיח (ולא

כמדובר כמה פעמים, נוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוני", ובפרט השלוחים של נשיא דורנו - אשר נקודת השליחות הזאת משותפת ושווה בכל הזמנים - מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל ענייני השליחות והיא נעשית הי"שערה" שעל-ידו "עולים" כל ענייני השליחות,

על-אחת-כמה-וכמה בנידון-דידן, שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה - הכנה לביאת המשיח - שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים), שעל-פי הודעת חז"ל שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם-כן, עד שכבר סיימו את כל ענייני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו - הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח

את משה) לגאול את ישראל לעתיד, ובכל זאת בחר במשה כשליח לגאול את ישראל ממצרים: מדוע אם-כן ביקש משה "שלח נא ביד תשלח"?

ולאידך גיסא, מאחר שמשה (חכמה דקדושה) ביקש והציע זאת, מובן שכך זה על-פי חכמה דקדושה בתכלית השלימות שלה; אם-כן למה לא נתקבלה בקשתו?

ויש לומר, שהיא הנותנת: היות שזו בקשה והצעה של משה רבנו (והובאה בתורת אמת, בתורה הנצחית), היא אכן נתקיימה בפועל – שאותו שליח שהקב"ה שלח לגאול את ישראל ממצרים (משה), אותו עצמו הוא שולח לגאול את ישראל לעתיד – כפי שנאמר במדרש, שמשה "הוא גואל ראשון (בגאולת מצרים) הוא גואל אחרון (בגאולה העתידה)".

וזו היתה כוונת משה בבקשתו "שלח נא ביד תשלח" (אף-על-פי שידע שהקב"ה יודע שהוא עתיד לשלוח אחר-כך את משיח) – לקשר את ה"גואל ראשון" עם ה"גואל אחרון", שגם הגאולה הראשונה (ממצרים) תהי' קשורה עם "ביד תשלח" (משיח), וגם הגאולה האחרונה תהי' קשורה עם משה (גואל ראשון!).

כלומר, אף-על-פי שמשה ומשיח הם שני אנשים שונים (ומשה הוא משבט לוי ומשיח משבט יהודה (בית דוד)), והם מהווים שני עניינים נפרדים, הם מתקשרים ומתאחדים זה עם זה, כדלקמן...

ג. על-פי זה יובן ענינו של משיח בתור **שליח** ("שלח נא ביד) תשלח":

משיח הוא השליח, שעל-ידו נפעלת שלימות ענין השליחות – יחוד מ"ה ובי"ן [שהחל בשליחות אליעזר בנישואי יצחק ורבקה] – השליחות של הקב"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי שלימות היחוד של הנשמה והגוף, ישראל וקוב"ה כולא חד. וגם בעולם – שלימות הגילוי של אלקות בעולם-הזה הגשמי, באופן שהעולם כולו נעשה דירה לו יתברך בתחתונים.

על-פי זה מובן מדוע יש במשיח עצמו (גם) הגדר של **שליח**, שמתבטא בחיבור ויחוד בין שני עניינים (יחוד מ"ה ובי"ן): מציאות לעצמו, כביכול, של נשמה בגוף, בשר ודם, [כפסק-דין הרמב"ם, שמשיח הוא "מלך מבית דוד, הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו", ו"ילחום מלחמת ה'", דבר המוכיח שהוא נמצא בעולם שבו קיימים מנגדים, שמשום כך הוא צריך לנהל

מאחר שהשלוחים עומדים

כבר מזמן לאחר מילוי

התחלת עבודת השליחות

בהפצת התורה והיהדות

והפצת המעיונות הוצה,

ומזמן לאחר אמצע עבודת

השליחות, עד שכבר סיימו

את השליחות (כהודעת

נשיא דורנו הנ"ל), ואף-

על-פי-כן עדיין לא באה

בפועל ממש הגאולה

האמיתית והשלימה - צריך

לומר, שעדיין נשאר משהו

לעשות כדי להביא את

הגאולה בפועל ממש

מלחמה וינצח]; ויחד עם זאת – שלוחו של אדם (העליון) כמותו **ממש**,

שכן כדי לפעול את יחוד הנשמה והגוף בישראל (על-ידי "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה"), ויחוד הרוחניות והגשמיות בעולם, צריכים להיות בו עצמו שני העניינים והתאחדותם יחדיו.

על-פי זה יובן התוכן של בקשת משה "שלח נא ביד תשלח" – בבקשה והצעה זו רצה משה לפעול – ופעל בפועל – את החיבור וההתאחדות של "גואל ראשון" (משה) ו"גואל אחרון" (משיח):

משה מצד עצמו, ענינו (בעיקר) חכמה (תורה), כמו שכתוב "זכרו תורת משה עבדי", ומשה קיבל תורה מסיני. משיח מצד עצמו, ענינו (בעיקר) מלכות – "יעמוד מלך מבית דוד". ויש לומר, שזהו על-דרך החילוק בין מעלת המשפיע (חכמה, ראש הספירות), ומעלת המקבל (מלכות), על-דרך החילוק בין אור השמש (משפיע) ואור הלבנה (מקבל, מלכות, הקשור עם דוד מלכא משיחא):

"משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו", הוא קיבל את כל התורה, שהיא מקור כל ההשפעות, וממנה נמשך הכוח על כל העניינים, כולל – הכוח לגאולה (גם הגאולה האחרונה):

ענינו של משיח הוא "גואל אחרון" – שהוא בא בסוף העבודה (מלכות, סוף הספירות) בסוף זמן הגלות, אבל יש בזה מעלת המקבל, שעל-ידי ביטולו הוא כולל בתוכו בפנימיות את כל ההשפעות מלמעלה, ואדרבה – אור המקבל מגיע ונובע מדרגה נעלית יותר מאור המשפיע, כפי שיתגלה בגאולה האמיתית והשלימה, ש"נקבה תשוב גבר", מעלת הגוף של יהודי (לגבי נשמתו), שדוקא בו נמצא כוח העצמות, ועד שלעתיד-לבוא הנשמה ניזונית מן הגוף ולכן דוקא משיח יביא את הגאולה – הגאולה והשלימות של כל העניינים, גם של משה רבנו.

ויש לומר, שעל-ידי זה שמשה הצליח לפעול ש"שלח נא ביד תשלח", על-ידי זה ש"גואל ראשון הוא גואל אחרון" (כנ"ל) סעיף ב), נפעל היחוד של שני העניינים והמעלות – אשר משיח מכיל בקירבו שני עניינים ומעלות: נוסף לזה שהוא מלך, הוא (גם) רב (חכמה), וילמד תורה את כל העם כולו כולל למשה רבנו והאבות כו' [ועל-דרך-זה במשה – יש לו גם מעלת המלך, ויהי' בישראל מלך].

ויש לומר, שזה מרומז גם בכך ש"משיח" הוא בגימטריא "שליח" בתוספת עשר – שכן שלימות גילוי המשיח הוא על-ידי זה שהוא מבצע את עבודתו כ**שליח** עם כל עשר כוחות נפשו, מחכמה ועד מלכות.

ד. על-פי הידוע, שכל יהודי יש בו מבחינת משה ומבחינת משיח – מזה מובן שבכל יהודי יש מעין שני העניינים הנ"ל:

כל יהודי הוא שליח של הקב"ה "לשמש את קונו". כללות שליחותו מתבטאת ב"להאיר על הארץ" – להאיר את העולם כולו באור הקדושה ובאור האלקי. וזהו יש בכללות שני אופנים, על-דרך "שני המאורות הגדולים", "מאור הגדול" ו"מאור הקטן" [כידוע ש"גם את העולם נתן בלבם", בכל יהודי משתקפים כל ענייני העולם] – עבודתו כמשפיע (שמש), ועבודתו כמקבל (לבנה), שעל-ידי זה נעשה "להאיר על הארץ" באור חוזר (על-דרך מתלמידי יותר מכולם, וכיו"ב). ויש בזה מה שאין בזה.

ובפרטיות, אלה שני העניינים שצריכים להיות בשליח: (א) ביטול למשלח (על-דרך לבנה), ו(ב) מציאות בפני עצמו, בר-דעת, שחושב ומבין בעצמו, באמצעות שכלו האישי, כיצד עליו למלא את שליחותו – "להאיר על הארץ".

ומזה שמשה ומשיח עומדים בהתאחדות ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"), נמשך

מעין זה גם בעבודת כל יהודי, שבתור שליח יתאחדו בו שני הענינים.

[ויש לומר, שזה מרומז גם במלה "שמש", שיש לה שני פירושים: שמש – המאירה, "להאיר על הארץ", ו"שמש", מלשון שימוש – הביטול של השליח, מצד זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני", עד ש"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני"].

ועל-פי המדובר לעיל, שהכוח על ענין השליחות בכלל נובע מהשליחות הראשונה שבתורה – השליחות ששלח אברהם את אליעזר לעשות את השידוך של יצחק ורבקה – מובן גם-כן, שכשם שבשליחות הראשונה נתן אברהם (המשלח) "כל אשר לו", הואיל וזה נוגע למילוי השליחות בשלימותה, שכל הפרטים והענינים יהיו חדורים בנקודה הכללית של יחוד מ"ה ובי"ן (נישואי יצחק ורבקה), כך בכל שליחות ושליחות של יהודי "לשמש את קוני", הוא מקבל כביכול "כל אשר לו" מהמשלח (הקב"ה), עד הכוח של עצמותו ומהותו יתברך (הכולל את "כל אשר לו") כדי לפעול את היחוד של נשמה וגוף של יהודי בעולם-הזה הגשמי. ובאופן, שכל הפרטים ופרטי-פרטים בעבודתם של ישראל, נהיים חדורים בפועל בנקודה האחת והיחידה והתכלית: **הגילוי של משיח צדקנו** (שלימות ענין השליחות, יחוד מ"ה ובי"ן).

ה. בכל זה נתוסף בדורנו זה במיוחד – אשר בו נוסף חידוש בענין השליחות, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מינה כל אחד ואחד מהדור להיות השליח שלו בהפצת התורה והיהדות ובהפצת המענינות חוצה, עד להבאת הגאולה האמיתית והשלמה.

וכפי שרואים בפועל, שעכשיו נעשה קל יותר להסביר ליהודי – אפילו כזה שלפני זה לא היתה לו בגלוי שייכות לכך – שבנוסף לעבודתו האישית, מוטלת עליו אחריות להיות "שליח", להשפיע (ממעלותיו ודיעותיו וכו') על אחרים, החל בבני ביתו, חבריו וידידיו, וכל מי שהוא יכול להגיע אליהם.

ותוספת מיוחדת בזה – בנוגע לאלה אשר זכו, שמתוך עם-ישראל גופא הם נבחרו להיות שלוחים של נשיא דורנו, **וכל** עבודתם בכל המעת-לעת כולו מוקדשת למילוי שליחותם בהפצת התורה והיהדות והפצת המענינות חוצה, ובהבאת הגאולה.

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר השלוחים מכל קצווי תבל נאספים ביחד, ב"כיניוס השלוחים העולמי", אשר כיניוס "לצדיקים הנאה להם והנאה לעולם", מביא הדבר

על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח"

הנאה אמיתית – הנאה דקדושה – להם ולעולם, עולם גם מלשון העלם והסתר. ובפרט שזהו "כיניוס השלוחים העולמי", שלוחים הנמצאים בכל קצווי העולם כולו, ועבודתם מתבטאת בביטול ההעלם וההסתר של העולם ובהפיכתו לאור, עד שהוא נעשה דירה לו יתברך, באופן של יחוד מ"ה ובי"ן, כהכנה לגאולה, כנ"ל.

ג. בזה גופא – שזה שייך לכיניוס השלוחים בכל שנה ושנה – נתוסף החידוש בשנה זו במיוחד, בקשר לעבודת השליחות של "שלח נא ביד תשלח", השליחות של משיח צדקנו:

כמדובר לעיל (סעיף א), הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני) ש"הגיע זמן גאולתכם", כפי שנראה כזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו" בפרט במדינות הערביים [כולל מה שראו בימים אלו, שבמה שכונה "ועידת השלום", הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל הענינים למען "שלום" כביכול, ובפועל נתגלה ש"לא דובים ולא יערי", ואכ"מ].

וכבר נתקיים הסימן של השנה שעברה – ה'תשנ"א ראשי-תיבות ה'י' תהא שנת נפלאות אראנו, ובהוספה בשנה זו – והולך ונמשך – ה'י' תהא שנת נפלאות בה, (ו) בתוכה – שזה (הנפלאות) נעשה המהות והתוכן והנשמה של השנה.

ורואים בפועל איך שנפעל ה"יולחום מלחמת ה"י' וינצח בכמה וכמה ענינים – דוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדיק (כפי שבני ישראל קראו לשנה זו) וחי' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המענינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואף-על-פי-כן עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלמה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל ממש.

והוא: על-פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא – **לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

דבר זה עומד בהדגשה בשבת פרשת חיי-שרה (שבו מתקיים כיניוס השלוחים), שבה קראו אודות השליחות ששלח אברהם את אליעזר לנישואי יצחק ורבקה, שזה נותן כוח על כל עניני השליחות, ובמיוחד – שלימות ענין השליחות של משיח צדקנו.

ונוסף לזה זהו שבת מברכים חודש כסלו [ובשנה זו – שני ימים ראש-חודש], חודש **הגאולה**, וחודש מתן-תורה דפנימיות התורה, החודש השלישי בימי הגשמים [כנגד החודש השלישי בימי הקיץ (חודש סיון) – החודש של מתן-תורה הנגלית]. ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח – מלמטה למעלה (על-דרך לבנה), "וואד יעלה מן הארץ" שדוקא "מן הארץ"

עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקן: "שלח נא ביד תשלח" – שלח לנו את משיח צדקן בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת-רוח שהעבודה בזמן הגלות מסבה לו – זועק כל יהודי: "כל מה שיאמר לך בעל-הבית עשה חוץ מצא": כל מה שבעל-הבית, זה הקב"ה, אומר צריך לעשות, "חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע חס-ושלום במצב של "צא", מחוץ לשולחן אביהם. מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: "שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה "יד תשלח" – והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקוטי-תורה פרשת ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר-השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט על-ידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה-אור ולקוטי-תורה כל חלקיהם עד סיומם. שעל-ידי לימוד התורה בעניינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל],

עד לאופן שנקבה תסובב גבר, הקב"ה עצמו מודה כביכול לישראל, לכל יהודי ולכל היהודים, על עבודתם (אפילו שהיא לא היתה בתכלית השלימות),

הוא מוליך את כל ישראל לארץ-הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית-המקדש השלישי, ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

כל ימות המשיח – גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שכתב ושבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – על-ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל כלל.

ח. ויהי רצון, שעל-ידי שכל שליח ימלא את תפקידו בשלימות, בכל עשר כוחות הנפש, ובפרט שכל השלוחים יתאחדו ויכנסו בזה – יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילוי ושלימות של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכוחות שלו – "שלח נא ביד תשלח", השליח שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהי' בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נתאחד עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו, כך שיש את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבע דורות.

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח ("מגיד דבריו ליעקב גוי"), וביחד

(ב"ן), נשמה בגוף, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה, עוד יותר למעלה מ"ורוח אלקים מרחפת על פני המים", "זה רוחו של מלך המשיח" – מאחר שנפעל התחי' בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח אלקים מרחפת על פני המים").

ז. מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה וכו', אלא "להביא" – הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח". אלא

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers

Let us cater your simcha...

(718) 778-3100

Open till 9:30PM

MAYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL & PRESIDENT ST.

ברוך ד' מ' פ' ס' ת' ש' י' ח' נ' ג' י' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"ב

בכינוס השלוחים מגיעם אל המשלח כל אלו שזכו והמהות הפנימית והחיצונית שלהם היא אחת ויחידה - שליחי הרבי מה"מ שליט"א. כל תואר שנושאים בו הוא ביטוי חיצוני של השליחות לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש.

שליחות - המהות היחידה

והתואר, לגבי השליחות עצמה. כל אחד מאתנו הוא שליח, כל יהודי הוא שליח, ועל אחת כמה וכמה שכל מי שרואה עצמו קשור אל הרבי, וכל מי שפועל לפי הוראותיו הוא שליח. כינוס השלוחים העולמי הוא הכינוס של אלו שזכו לא רק לבצע את השליחות, אלא ששמה של השליחות ושמו של המשלח ייקרא עליהם.

זוהי זכות וגם חובה, שכן כאשר יש לך תואר ומהות עצמית, הרי שלא פעם מתערבים שיקולים מצד השכל, אפילו השכל דקדושה, ויכולה להיות ייניקה גם לחשבונות אחרים, איך וכיצד לפעול. ברם, כאשר כל מהותך היא שליח, הרי שאין לך שום זכות להחליט איזו שליחות לבצע ואיזו לא ח"ו, זוהי מהותך.

כך, כאשר השליחות האחרונה והיחידה, היא הכנת העולם לקבלת פני משיח, הרי שלא ניתן לעסוק במשהו אחר. כל שאר הפעולות, הן ביטוי חיצוני של השליחות הזו, כל מציאותו של כל שליח היא אחת - מילוי השליחות והגשמת הייעוד.

הכינוס השנה עומד בסימן של מלאת שנה לאירועים הנוראים שאירעו במהלך השליחות, כאשר שלוחים קדושים וטהורים הי"ד, מלאו את השליחות בשלימות, עד שמסרו נפשם על קידוש ה'. למרות, ואולי בגלל, כל מה שנאמר ונכתב השנה, אין מילים לתאר את מה שאירע, מה שניתן הוא לראות כיצד גם מאורע כזה הפך להיות מנוף לפעילות אדירה, לחיזוק עצום במילוי השליחות.

תפקידנו הוא לדאוג לכך שבגיליון הבא לא נצטרך להתייחס לשנה שחלפה מאז המאורעות, אלא לציין כי חלפה שנה ומאז זכינו לראות בעיני בשר כיצד "הקיצו ורננו שוכני עפרי", כיצד כל הפעולות של כל הדורות, של דורנו בפרט, ובשנה האחרונה בזכותם של הקדושים במיוחד, הביאו למילוי כוונת השליחות, להתגלות מלך המשיח והגאולה השלימה למטה מעשרה טפחים, ולקבלת פניו ומלכותו, עם העולם כולו מתוך ההכרזה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כינוס השלוחים העולמי ייפתח השבוע, זוהי ההזדמנות של השלוחים הפזורים ברחבי תבל, להגיע אל המשלח, אל כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, ולקבל ממנו את החיות השנתית, יחד עם ההוראות ונתינת הכח לעבודת השליחות בשנה הבאה. זוהי גם ההזדמנות של כל אחד מאתנו להתבונן במושג שאולי נראה לנו כיום מובן מאליו, אך הוא מהווה חידוש עצום שלא היה כמוהו - מושג השליחות, שלוחיו של הרבי מה"מ.

בכל הדורות שלחו רבותינו נשיאינו חסידים לשליחות שונות, חלקן חד פעמיות וחלקן קבועות, המושג "שליחות" לא הומצא בדורנו, הוא קיים החל מהשליחות הראשונה עליה קוראים בפרשת השבוע, שליחותו של אליעזר עבד אברהם. אולם, כל אותן שליחות הם רק דוגמא ופתיחה לחידוש הנפלא שבו מזכה אותנו הרבי.

בכל שליחות, הופך השליח להיות כמו המשלח - בדרגות שונות של שליחות, אותן מבאר הרבי בשחותיו, אך אין זה אומר שהשליחות הופכת להיות מציאותו היחידה של השליח. ישנו אדם, במקרים רבים מדובר בחסיד גדול בעל מהות נעלה, אשר ממלא שליחות שהוטלה עליו. הוא אינו חייב להתבטל ממציאותו הקודמת, ולאחר מילוי שליחותו הוא ישוב למציאות שהיה בה קודם.

ואילו בדורנו זכינו, כי אברכים צעירים ומבוגרים, הופכים להיות שלוחים, זוהי מציאותם וזהו תוארם היחיד. כל מהותם היא אחת - הם שלוחיו של נשיא הדור, הם מהווים שלוחו - כמותו, ובכוח זה הם ממלאים את תפקידם, בהפצת המעיינות חוצה, ובשלל תפקידים ותארים, כל אלו נובעים ממהות אחת מהות של שליח.

מפעל השליחות אינו ארגון יהודי ששם לו למטרה להפיץ יהדות בכל מקום, הוא אינו אוסף של בעלי תפקידים המאוגדים יחד במסגרת אחת, אלא להיפך - כל אחד מהשלוחים הוא שליח של הרבי, וככה הוא יכול לשאת בתואר מסוים, בתפקיד כזה או אחר, להיות "יושב ראש", "מנהל" רב, משפיע או ראש ישיבה, כל אלו הם תוארים חיצוניים, ואינם תופסים מקום כלל לגבי המהות

פתגם השבוע בעניני משיח וגאולה

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין ד"מלכויות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמאמר רז"ל "אם ראית מלכויות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", הרי זה בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני "שנה שמלך המשיח נגלה בו... מלך פרס מתגרה במלך ערבי... כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" .. וממשיך, ש"מלך המשיח... עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(ש"פ חיי שרה תנש"א)

במעלה עליונה כל כך שנתנסה בעשר נסיונות ועמד בכולם, מהו הברכה שהשליטו על היצר הרע? והענין הוא דעל-ידי העשר נסיונות זכה לברכה שהשליטו כו'. דהנה ענין הנסיון הוא הסתר פנים .. ואברהם שעמד בכל הנסיונות היינו שביירר את הקליפות והסטרטא אחרא שמסתירים על אור הוי' וקדושתו, והמשיך שיהיה גילוי אלקות למטה, וזהו שבירכו שהשליטו על יצרו, שלא יצטרך להלחם עוד עם היצר הרע והסטרטא אחרא, כי אם יתבררו ממילא בדרך מנוחה.

(סה"מ תרמ"ד ע' קסט)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ואברהם זקן בא בימים (שם)

ובגמרא: עד אברהם לא הוה זקנה... בעי רחמי והוה זקנה, שנאמר ואברהם זקן גוי. ענין הזקנה הכוונה שערות הזקן .. ומהאי טעמא תבע הזקנה, שראה אשר בעקבות משיחא יהיה דור אשר הזקנה והלובן שער תהיה עבודה של מסירות-נפש גם בבני תורה, לכן תבע זאת והתפלל עליהם שיוכלו לעמוד בנסיון.

(סה"מ תשי"ב ע' 66)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יש להכריז לכל ישראל, ובמיוחד לתלמידי ישיבת תומכי תמימים, אשר אותם הרביים חינוכו (ומסרו נפשם על כך) שהם יצאו ל"מלחמת בית דוד" להביא את משיח צדקנו, ושהם יגדלו להיות עסקני ציבור ושלוחים: **היו שלוחים וצאו לכבוש את העולם ביהדות!**

(ש"פ חיי שרה תשמ"ז)

כ"ק אדמו"ר הזקן

ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר (חיי שרה כג, טו)

הם "ד' מאות עלמין דכסופין דירתני צדיקיא לעלמא דאתי", דהיינו שהם בחינת אורות שפע עונג העליון... וענין הנתינה לעפרון היה בדרך ענין ירדת הביוררים כדי להוציאם אחר כך ממנו בתוספת ברכה כו'.

אך ביני לביני הם שירדו כל כך למטה מטה ונעשו בחינת "ארבע מאות איש" לעשו.. ולעתיד לבוא בגמר כל הביורין... אז יחזיר עפרון הד' מאות שקל כסף לשרשם אל הקדושה בשלימות.

(תורה אור כד, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

ובזה יובן מאמר רז"ל שאמרו על כפל הדברים בעובדא דאליעזר ש"יפה שיחתן של עבדי האבות מתורתן של בנים כו", כי עבד זה הוא בחינת כלי החסד דאברהם, זקן ביתו וכל טוב אדוניו בידו, והיה תמיד בבחינת ביטול להוי', כמו שנראה בסיפור דבריו שהיה משתחוה בפישוט ידים ורגלים, ושיחתו זאת הני"ל הי' הכל בתכלית הביטול, על כן יפה מתורתן של בנים – שהוא רק בחינת החכמה – להיות בחינת ביטול למטה לאהפכא חשוכא לנהורא כו'.

(מאמרי אדה"א פרשתנו ע' רלד)

כ"ק אדמו"ר הצ"צ

קרית ארבע היא חברון (ריש פרשתנו)

קרית ארבע היא חברון – היינו חיבור שם אדני-בשם הוי'. אשר "קרית ארבע" – זהו ד' אותיות אדני... "היא חברון" – שמתחבר לד' אותיות הוי'.

(אור התורה חיי שרה תשעז, ב)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ואברהם זקן בא בימים וגו' (כד, א)

בחינת "ואברהם" – הוא חסד. "זקן" – הוא בחינה עליונה יותר, היינו שקנה חכמה ובינה ע"י עסק התורה. אחר כך "בא בימים" – ע"י המצוות, הוא בחינת אורך ימים בימינה, היינו אריך אנפין, בחינת הכתר... אחר כך "והי' ברך את אברהם בכל" – הוא בחינה עליונה יותר שלמעלה גם מאריך אנפין... ענין פנימיות עתיק יומין שלמעלה מאריך אנפין כו'.

(סה"מ תרכ"ז הוצ' תשמ"א ע' מד)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

וה' ברך את אברהם בכל (שם)

ובמדרש – שהשליטו על היצר הרע. ולכאורה, אברהם שהיה

מכיוון שצריך להיות בדרכי נועם - פשוט שאפשר להיות כך

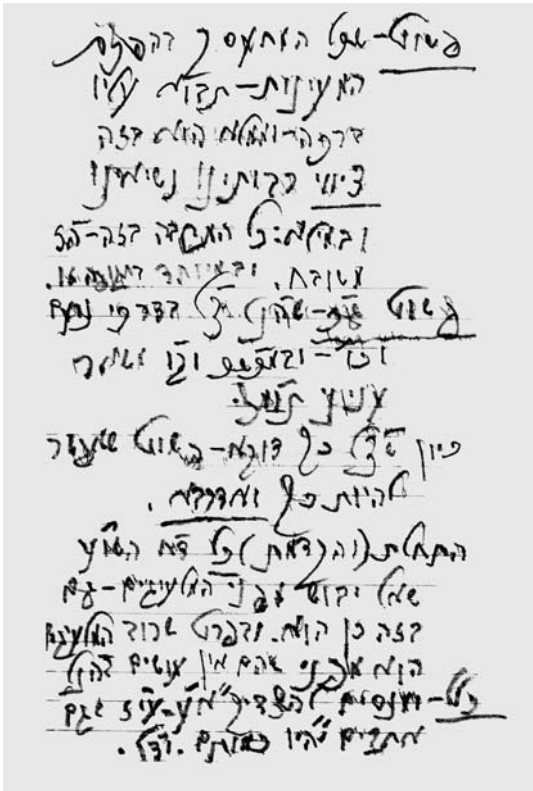
מענה אודות החובה בהפצת המעיינות, דרכי ההפצה וההכרח שלא להתפעל ממלעיגים:

פשוט - שכל המתעסק בהפצת המעיינות - תבוא עליו ברכה - וממלא הוא בזה ציווי רבותינו נשיאינו ובמילא: כל המרבה בזה - ה"ז [= הרי-זה] משובח, ובמיוחד בתקופה זו.

פשוט ג"כ [= גם כן] - שהנ"ל צ"ל [= צריך-להיות] בדרכי נועם וכו' - ובמכש"כ וק"ו [= ובמכל-שכן וקל-וחומר] משאר עניני תומ"צ [= תורה ומצוותי].

כיון שצ"ל כך דוקא - פשוט שאפשר להיות כך ואדרבא.

התחלת (והקדמת) כל ד"ח השו"ע [= די חלקי השולחן-ערוך] שאל יבוש מפני המלעיגים - גם בזה כן הוא. ובפרט שרוב המלעיגים הוא מפני שהם אין עושים בהנ"ל כלל - ומנסים "להצדיק" א"ע - עי"ז [= את-עצמם - על-ידי-זה] שגם אחרים יהיו כמותם. וד"ל.

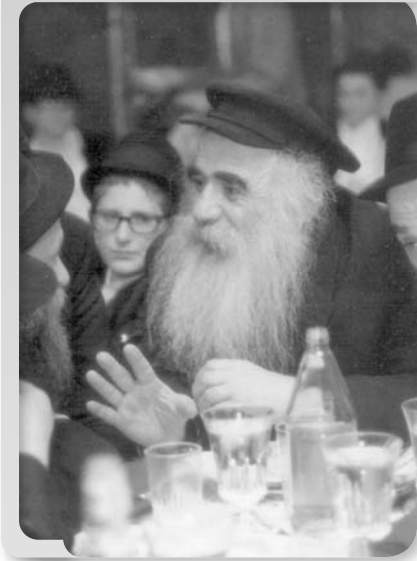

לכל ילד וילדה · אות בספר התורה · של ילדי ישראל

אות אות קומט משיח

www.kidstorah.org | 03-9607358 | ת.ד. 8 כפר חב"ד 60840 | ספר התורה של ילדי ישראל

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תול"ל המרכזית - כפר חב"ד

על ידי ענייני משיח אפשר להיות שויכים לרבי

בעמדנו בפתיחת כינוס השלוחים העולמי השנה, והרי אנו מצפים שבכל רגע יבוא האדון אל היכלו, כל אחד ואחת מאתנו - שהרי כל אחד הוא שליח - יעמוד לפני הרבי מלך המשיח שליט"א, והרבי ישאל אותו מה הוא עשה למילוי השליחות. על כל אחד גם לשאול את עצמו, על דרך לשון קדשו של הרבי בפתיחה ללוח "היום-יום" - מה עשיתי ומה אני עושה להביא את ההתגלות בפועל ממש?!

הוא מיהר לטבול במקווה ולשבת ללמוד חסידות בעיון ובעומק במשך כמה שעות. בשעה 12.00 היה נעמד להתפלל בהתלהבות גדולה, והתפילה נמשכה שעות ארוכות עד השעות המאוחרות של היום.

ובנוגע לטעימה כלשהי לפני התפילה - מי ששמע ולו מעט על ההידורים והחומרות בהם נהג אותו חסיד, אינו מעלה כלל על דעתו כי ר' איציה חשב לטעום משהו לפני תפילת שחרית. שכן באותה תקופה עדיין לא התפרסמה ההוראה, המיוסדת על הוראת כ"ק אדמו"ר הצמח צדק לכלתו הרבנית רבקה "מוטב לאכול בכדי להתפלל מאשר להתפלל בכדי לאכול", ועדיין לא הייתה זו הוראה לרבים, כך שר' איציה בוודאי לא העלה על דעתו לאכול משהו לפני התפילה. וכך יצא לו לצום במשך כל היום עד חצות הלילה במשך כל השנה!

משנשתיימה תפילת שחרית הייתה כבר השעה מאוחרת והוא עמד מיד להתפלל מנחה. התפילה נמשכה גם הרבה הרבה

דחש שרק הוא ידע על קיומו. כשי"לא הייתה ברירה" ובכל זאת הרי צריך לאכול משהו כדי לחיות ולהתקיים, היה ר' איציה מפטיר: מה לעשות, גשמיות ורוחניות - הגוף והנפש - הרי הם שני הפכים, וכדי לחבר אותם זקוקים ל"כח המפליא לעשות". רצה הקב"ה שבכדי להחזיק את "כח המפליא לעשות" יצטרכו ממש לאכול בגשמיות כפשוטו. ואז היה טועם משהו, רק בשביל "כח המפליא לעשות", כדי שהנשמה לא תפרח לה לגמרי מהגוף.

הרה"ח ר' מיכל ש"י וישצקי מספר, מה ששמע מהרה"ח ר' שמחה ע"ה גורודצקי, שהיה בעצמו עדות חיה לדברים: במשך כמה חודשים שהה ר' שמחה יחד עם ר' איציה דער מתמיד, והוא מספר על הנהגתו המופלאה מדי יום ביומו:

בשעה 7.00 בבוקר היה ר' איציה מתרומם ממשכבו על הספסל, עליו הניח את גופו רק כשעתיים לפני כן, בשעה 5.00 לפנות בוקר, ומתגבר כארי לעבודת הבורא.

מספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס: אחד המשפיעים שלי, ממנו קיבלתי הרבה מאד, היה החסיד המפורסם ר' יצחק הלוי הורביץ הי"ד, המכונה בפי החסידים "ר' איציה דער מתמיד". ר' איציה היה איש קדוש במלוא מובן המילה, כמו גם חסיד ומקושר אל הרבי בכל לבו ונפשו במסירות נפש. כ"ק אדמו"ר הריי"צ התבטא אודותיו כי הוא "איש רוחני".

התמדתו הייתה ממש ללא הגבלות, שכן פיר לא פסק רגע מלימוד. עד כדי כך, שהיה נוהג לשים את רגליו בקערה עם מים קרים כדי שלא יירדם ויפסיק לרגע להגות בתורה בעיון ובעמקות.

הידוריו המפליגים בכשרות האכילה ושתייה היו לשם דבר. הוא לא היה אוכל כמעט מאומה מחשש לכשרות המאכלים. אמרו שהוא בודק ביצה אחרי ביצה ופוסל כל אחת מהן מאיזשהו בדל של חשש

אחרי שקיעת החמה, ומנסתיימה הגיע כבר מזמן זמן תפילת ערבית, ורי איציה עמד כמובן מיד להתפלל ערבית.

רק בסביבות השעה 12.00 בלילה סיים ר' איציה תפילת ערבית, ורק אז הוא הרשה לעצמו ליטול את ידיו ולטעום משהו, "לגמול חסד עם העלובה ועניה הוא גופו". הסעודה, שכללה פרוסת לחם חתיכת דג ומעט מרק, לא ארכה הרבה, ומיד לאחריה היה ר' איציה מתיישב על הארץ לערוך תיקון חצות.

את הבכיות הנוראות עם הדמעות שזלגו אז מעיניו כמים על גלות השכינה ועל הגלות הפנימית של הנפש האלוקית בתוך הגוף והנפש הבהמית לא ניתן כלל לתאר, וכך היה תיקון חצות נמשך אצלו קרוב לשעתיים. בערך בשעה 3.00 לפנות בוקר היה מתיישב שוב ללמוד במשך כשעתיים (לפי נוסח אחר זה היה הזמן לקריאת שמע שעל המיטה). ולאחר מכן, בערך בשעה 5.00, היה אומר לעצמו: נו, הגיע הזמן להתחיל להתכונן לתפילה. בשעה זו היה מניח את גופו על ספסל לנוח קמעא, וכעבור פחות משעתיים כבר היה מתגבר כארי בהתלהבות מחודשת לעבודת הבורא.

שוב להדגיש – לא מדובר כאן על הנהגה חד פעמית, אלא על הנהגה יום יומית במשך חודשים רבים!

פעם שאלו אותו חסידים למה הוא חותר ומה הוא מחפש – לשם מה הוא עמל ומתייגע כל כך הרבה. ויען ר' איציה: כל מה שאני מחפש ושואף ומשתוקק אינו אלא שאולי אזכה פעם אחת לומר "איין ווארט מיט אן אמת" (= מילה אחת באמת).

ס יפורים אלו, ועוד הרבה כמותם, על דמותו המופלאה של אותו חסיד נשגב, אינם אלא הקדמה לסיפור העיקרי שמספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס:

היה זה בשנים הראשונות לנשיאותו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע, כאשר התחיל בעבודת הקודש של ארגון המחותרת המסועפת של הישיבות, ה"חדרים" וכל שאר ענייני הקדושה בכל רחבי ברית המועצות. המצב היה אז קשה מנשוא, שכן ה"יבסקציה" (המחלקה היהודית של המפלגה הקומוניסטית), שקראו לעצמם חברת מפירי הדת, עשו כל אשר לאל ידם כדי לפגוע ולהרוס כל חלקה טובה במוסדות התורה, ולא בחלו בשום אמצעי למילוי משימתם הזדונית. "חוק חינוך חובה" הכריח את כל ההורים לשלוח את ילדיהם

מי שמנסה לערוך את השבון נפשו ולהחליט החלטות טובות בכל מיני פרטים חשובים ונחוצים כשלעצמם, אך מתעלם מעיקר התפקיד - עליו לשאול את עצמו: היכן השייכות שלי אל הרבי?! ובפשטות: עיקר החשבון וההחלטות הטובות צריך להיות במה שמוטל עלינו עתה - "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש".

לבתי הספר הממשלתיים, שהיו כמובן מלאים בכפירה מוחלטת וב"חינוך מחדש" להיפך האמונה בה' ובתורתו. הקומוניסטים היו אז שיכורי ניצחון מהצלחתם לכבוש את המדינה ולהשליט בה את הקומוניזם בכל התחומים. במיוחד הקומוניסטים היהודים, חברי ה"יבסקציה" רצו להוכיח יותר מכולם את נאמנותם לשיטה החדשה. והם פעלו בנחישות בכל השיטות ובכל האמצעים כדי להשיג את מטרותם הנלוזה. מחד הם הפעילו כוח ברוטאלי נגד כל העומדים בדרכם ונגד כל מי שלא נכנע להוראותיהם, ומאידך הם נקטו גם בכל אמצעי השכנוע השכלי והרגשי, כאשר הם עורכים משפטי ראויה ובכל הזדמנות שמים את היהודי שומר המצוות ובפרט את בחורי הישיבות ללעג ולקלס כ"פריזיטים", "אוכלי לחם חנם", "מוצצי לשד דמם של העמלים" וכיוצא באלו.

הרבי הריי"צ החל אז בעבודה נפלאה, באמצעות שלוחיו ותלמידיו הנאמנים, שנסעו מעיר לעיר ומכפר לכפר, עוררו יהודים, ארגנו מניינים לתפילות ושיעורי תורה, דאגו למקוואות לשמור על טהרת המשפחה היהודית וכו'. אך גולת הכותרת הייתה הקמת "חדרים" ללימוד תורה ע"י תשב"ר - תינוקות של בית רבן. דבר זה היה כמובן לצנינים בעיני ה"יבסקציה" שניסו להילחם בו עד חורמה, אבל בעזרת ה' לא יכלו להם.

באותה תקופה היה הרבי הריי"צ מדבר ומעורר בכל הזדמנות שרק הייתה אודות דבר אחד ויחיד - תשב"ר. תינוקות של בית רבן. הרבי תבע ללא הרף מהחסידיים לאסוף ילדי ישראל וללמוד עמם תורה; עד כדי כך הגיעו הדברים שחסידיים היו אז נוהגים לומר, על משקל דבריו של כ"ק אדמו"ר הצמח צדק אודות אדמו"ר האמצעי שאילו היו חותכים את אצבעו לא היה זורם דם אלא חסידות, כך היו החסידיים אומרים באותה תקופה אודות הרבי הריי"צ, שאילו היו חותכים את אצבעו לא היה זורם דם אלא "תשב"ר".

באחת ההתוועדויות של הרבי הריי"צ באותה תקופה, בה נכח גם ר' מענדל עצמו, תבע הרבי כדרכו ללא הרף מן השומעים ולא הפסיק לדבר ולעורר כל הזמן אודות העבודה הנדרשת עכשיו - לשים הצידה את כל העניינים ולהשליך עצמם בעבודת הקודש של ארגון ולימוד חדרים לתשב"ר.

באותה התוועדות נכח גם אותו חסיד מופלא הרה"ק ר' איציה דער מתמיד. ישב לו ר' איציה באותה התוועדות, כשהרבי הריי"צ לא פוסק מלתבוע ולבקש ולדרשו ולהפציר ובכל לשון של בקשה "תשב"ר, תשב"ר, תשב"ר"!

ולפתע פנה הרבי ישירות אל ר' איציה, ואמר לו: "הער זיך איין, איציה: טוסטו אין תשב"ר, ביזטו מיינער [ובאומרו זאת הניח הרבי הריי"צ את ידו הימנית על לבו, כאילו להדגיש את השייכות אליו, קרוב ללב] און טאמער נישט, ביזטו טאקע איציה, אבער..." (= הקשב ושמע, איציה: אם אתה פועל בתשב"ר, אזי הינך שייך אליי, אך אם לא, אמנם אתה איציה, אבל... - הרבי לא רצה לסיים את המשפט ולהוציא מפיו את המשך הנורא "אתה לא שייך אליי"). כלומר: יכול אתה להיות עם הדברים הגדולים והנפלאים ביותר, ענייני קדושה ואלקות, ענייני עבודת ה' והתקשרות ושליחות, ואולם כאשר הרבי דורש תשב"ר, תהיה מי שתהיה, אם רוצה אתה שייכות לרבי, עליך להניח הצידה הכול ולעסוק בתשב"ר, ובאם ח"ו אינך עושה כך, הרי למרות כל מעלותיך הגדולות והנפלאות אין אתה שייך עתה לרבי!

ב אשר הרבי מלך המשיח שליט"א בדורנו, דורש ותובע ומדגיש ללא הרף ש"הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות", לא פרט חשוב ואף לא כלל חשוב וגם לא רק העיקר, אלא הדבר היחיד שנותר הוא "קבלת פני משיח צדקנו

בפועל ממש". כפי שהרבי אומר בשבת פרשת חיי שרה תשנ"ב בקשר לכינוס השלוחים העולמי. ולכן תובע הרבי שכל העניינים וכל העבודות צריכים להיות מלאים וחדורים לגמרי בעניין זה. "כל ימי חייד" הינם אך ורק כדי "להביא לימות המשיח".

ואם כן, מי שמתעסק היום בכל העניינים הגדולים והנפלאים של עבודת ה' והתקשרות ושליחות ואהבת ישראל וקירוב יהודים והפצת המעיינות וכו' וכו' אבל לא בעניין זה, עליו אומר הרבי עכשו שזהו "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות" – צריך לשאול את עצמו שוב ושוב, כמה שזה לו נשמע 'צורם', וגם אם הוא חסיד גדול באמת בכל המובנים: האם יש לו עתה שייכות לרבי?! האם הוא עוסק במה שנוגע לרבי עתה, במה שהרבי מגדיר עתה כ"הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות" – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש".

ופירוש המילים "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש" הוא בפשטות, כפי שמבאר הרבי שליט"א בד"ה אני לדודי תשכ"ו (ספר המאמרים מלוקט כרך ג' עמוד ואילך) בקשר לעבודת בני ישראל בחודש אלול לצאת ולהקביל את פני המלך – "ואז רשאים (ויכולים) כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו" – שהעבודה של "קבלת פני המלך" היא העבודה של קבלת עול מלכות שמים.

שמה מובן גם בנוגע לעבודה של "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", שהיא העבודה של קבלת עול מלכותו של המלך המשיח. והרי קבלת מלכותו של הקב"ה היא על ידי קבלת מלכותו של המלך המשיח, כמבואר בשיחת ערב ראש השנה תשנ"ב. וכמודגש בכל התפילות של ראש השנה שהתגלות מלכות ה' בעולם היא על ידי המלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה.

בעמדנו אפוא לקראת כינוס השלוחים העולמי השנה, והרי אנו מצפים שבכל רגע יבוא האדון אל היכלו, כל אחד ואחת מאתנו יעמוד לפני הרבי מלך המשיח שליט"א, והרבי ישאל אותו מה הוא עשה למילוי השליחות.

על כל אחד ואחת מאלו שנבחרו והורמו להיות שלוחים באופן שכל תפקידם תמיד הוא מילוי השליחות, ובעצם על כל אחד ואחת מאתנו – שהרי כל אחד ואחת הוא שליח, כמבואר בשיחה הנ"ל שנשיא דורנו מינה את כל אחד ואחת לשליח שלו, והרבי מדגיש בשיחה זו שהדברים שייכים לכל אחד ואחת ממש בלי שום יוצא מן הכלל!

הקשב ושמע, איצה: אם אתה פועל בתשב"ר, אזי הינך שייך אליי, אך אם לא, אמנם אתה איצה, אבל... - הרבי לא רצה לסיים את המשפט ולהוציא מפיו את ההמשך הנורא "אתה לא שייך אליי". כלומר: יכול אתה להיות עם הדברים הגדולים והנפלאים ביותר, ענייני קדושה ואלקות, ענייני עבודת ה' והתקשרות ושליחות, ואולם כאשר הרבי דורש תשב"ר, תהיה מי שתהיה, אם רוצה אתה שייכות לרבי, עליך להניח הצידה הכול ולעסוק בתשב"ר, ובאם ח"ו אינך עושה כן, הרי למרות כל מעלותיך הגדולות והנפלאות אין אתה שייך עתה לרבי!

– לשאול את עצמו, על דרך לשון קדשו של הרבי שליט"א בפתחה ללוח "היום-יום" – מה עשיתי ומה אני עושה להביא את ההתגלות בפועל ממש!?

ודאי צריכה להיות התייעצות וחשבון הנפש ותיקון כל הדורש תיקון בכל הפרטים כולם. שהרי קבלת פני המלך מקיפה וכוללת את כל הפרטים כולם, והכל צריך להיות חדור בכך. וכמבואר גם בשיחת וירא תשנ"ב בסופה שגם האכילה והשתיה וכו' צריכים להיות חדורים בקבלת פני משיח צדקנו. ובכל זאת, עיקר הדגש בחשבון ובהחלטות הטובות צריך להיות בקשר לעבודה המיוחדת הגלויה של "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש".

ומי שמנסה לערוך את חשבון נפשו ולהחליט החלטות טובות בכל מיני פרטים

חשובים ונחוצים כשלעצמם, אך מתעלם מעיקר התפקיד – עליו לשאול את עצמו: היכן השייכות שלי אל הרבי?!

ובפשטות: עיקר החשבון וההחלטות הטובות צריך להיות במה שמוטל עלינו עתה – "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש".

כל אחד ואחת מאתנו צריך לשאול את עצמו שוב ושוב: מה עשיתי ומה אני עושה בהפצת בשורת הגאולה של הרבי שליט"א, ב"עשו כל אשר ביכולתכם", ב"האחריות להביא את המשיח מוטלת על כל אחד ואחת, אנשים נשים וטף".

ואל ננסה להצדיק את עצמנו בכך שאנו מוסיפים בתורה ובמעשים טובים בכדי להביא את המשיח, והרי זהו בוודאי חלק מעבודה זו, כפי שהרבי אומר במפורש – כי למרות שזה נכון ואמת ואין להתחמק מזה, אבל עיקר ההדגשה בכל זאת עלולה להיות חסרה כאן.

כל אחד מאתנו צריך לשאול את עצמו: עם כמה יהודים דיברתי על בשורת הגאולה, כמה ספרים וקלטות הפצתי בנושא זה, כמה עלונים חילקתי בעניין זה; האם אני מקפיד ללמוד את ה"דבר מלכות" ולחיות עמו בכל שבוע ובכל השבוע; האם הנני מקפיד תמיד להכריז "יחי אדוננו" אחרי התפילה וכדומה מבלי לחשוש מה יאמרו ואיך יסתכלו עלי וכו'. והרי כל אחד שמכריז, נוסף לעצם הפעולה הנפלאה בזה, הריהו מחזק בכך גם את האחרים.

ולהדגיש שוב ושוב, כפי שכבר נכתב כמה וכמה פעמים: לא תמיד העניינים מתנהלים בדיוק כפי שאני מבין ואני מרגיש ואני רוצה. "אין דעותיהם שוות", ואם כל אחד ירצה שהעניינים יתנהלו רק באופן שהוא רוצה והוא מבין, ובאם לאו יאמר "שלום עלי נפשי" – לא ייעשה מאומה. כוחנו הוא בעיקר באחדותנו. רק ביחד ובצירוף עוד ועוד אפשר לפעול "בגדול" כפי כוונת רצון הרבי.

רק מתוך עזרה הדדית ואחדות נצליח לפעול כרצון הרבי להביא להתגלותו המלאה לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש.

ובוודאי נמלא כולנו, וכל אחד ואחת מאתנו, את התקווה שהרבי מלך המשיח שליט"א תולה בנו ורוצה מאתנו ומצפה מאתנו, ונביא תיכף ומיד ממש את התגלותו המלאה לעיני כל בגאולה האמיתית והשלמה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

שליחות 'אלוקית' בטבורה של ווינה

נערה שעזבה את בית הוריה והפכה ל'כוכבת' אופרה בווינה בשנים שלפני השואה, הגיעה לארה"ב וקיבלה שתי שליחויות 'שמיימיות' מהרבי מלך המשיח לבצע בעיר מכורתה, ווינה. שליחות אחת מתוך שתיים גרמה למהפכה של ממש ממנה נהנו מיליוני אנשים ברחבי העולם • סיפור מרגש ומצמרר

מאת הרב טוביה בולטון*

תרגום: פ' זרחי

מלחמת עולם השניה היה הגר, והיא נצר לאדמו"רים המפורסמים מבית ויזניץ. סגנון החיים החסידיים והאמונה לא תאמו את "רוח הימים האלו", לפי הרגשתה, והיא, כיהודים רבים אחרים שחשו בלבול, עזבה את בית משפחתה, נסעה לווינה – מרכז התרבות העולמי – וקפצה לתוך הים של החיים "האמיתיים". היא ניצלה את כישוריה, והפכה להיות זמרת אופרה מצליחה.

מרגרטה הופיעה במשך שנות הצי' (שנות השלושים) בפסטיבל המפורסם בזלצבורג – פסט שפילה. בזמן ה"אנשלוס" (סיפוח אוסטריה לגרמניה) כשאידאולוגיית הנאצים ימ"ש נכנסה לתוקף, כל האומנים היהודיים הוחרמו, ומלחינים ומנצחים יהודיים נמחקו. רק בנס התעלמו ממרגרטה. בקיץ הבא של שנת תרצ"ט

הרב יעקב בידרמן בשנים ההן

ב שנת תשנ"ה נכנסה אישה למשרדו של הרב יעקב בידרמן, שליח הרבי מלך המשיח לווינה. האישה היתה לבושה באלגנטיות, והיתה נמרצת, אנרגטית ומחויכת. היא הציגה עצמה כגב' מרגרטה חיות, בצעירותה זמרת אופרה, ו...השליחה הראשונה של הרבי מליובאוויטש לעיר ווינה! "אני יודעת שאתה חושב שאתה השליח הראשון של הרבי כאן, אולם בעצם, אני הראשונה, והרבה לפניך. עובדה!"

גב' חיות התיישבה בכסא מול הרב בידרמן, שהיה מופתע לא מעט, והחלה לגולל את סיפורה המופלא.

שם משפחתה של מרגרטה לפני

* כפי ששמע את הסיפור מהרב ד"ר דוד שלום פיפ

פרופסור ויקטור פרנקל

פרץ של רגשות בחדר הרבי

בסוף המלחמה האכזרית, קמה יהדות אירופה שוב לתחיה. בתה של מרגרטה גדלה ונישאה לרופא יהודי מפורסם. הזמן עבר, וחתנה היה אורח כבוד ב'דינר' של מוסדות חב"ד בניו יורק. מרגרטה, החמות, לא רק השתתפה, אלא זכתה ל'יחידות' עם הרבי מלך המשיח.

"נכנסתי לחדרו של הרבי", סיפרה מרגרטה לרב בידרמן. "אין לי הסבר מדוע, אבל, לראשונה מאז השואה האיומה, חשתי שאני מסוגלת לבכות. כמו הרבה יהודים שאיבדו משפחות וקהילות שלמות – לא בכיתי עד אז. ידענו שאם נתחיל לבכות, לעולם לא נוכל להפסיק. כדי לשרוד, אסור היה לנו לבטא את רגשותינו. ברם, באותו

כמו הרבה יהודים שאיבדו משפחות וקהילות שלמות - לא בכיתי עד אז. ידענו שאם נתחיל לבכות, לעולם לא נוכל להפסיק. כדי לשרוד, אסור היה לנו לבטא את רגשותינו. ברם, באותו רגע ובאותו מקום, נפרץ הסכר שעצר את מפל דמעוטיי. התחלתי להתייפח כתינוק

(1939), היא הופיעה שוב בפסט שפילך בשני אופרות. בייז באלול של אותה שנה, גרמניה פלשה לפולין, מלחמת עולם השנייה פרצה, והקריירה של מרגרטה הסתיימה באחת.

מכרה נכרייה הבריחה אותה החוצה לאיטליה, ומשם הצליחה לעלות על האונייה האחרונה לארה"ב. לאחר זמן היא השתקעה בעיר דטרויט, שם נישאה לבחור יהודי צעיר, נצר למהרי"ץ חיות, שהיה פוסק, גאון ובעל מחבר מפולין. לאחר זמן נולדה לזוג בת.

בינתיים באירופה, המלחמה עשתה שמות לקהילות יהודיות בכל מקום ומקום. קהילות ומשפחות שלמות נטבחו בלי להשאיר זכר. כך אירע גם למשפחתה של מרגרטה ולמעגל ידידיה, הי"ד.

"נכנסתי שוב אל הרבי והוא ביקש ממני לבקר שני אנשים בעת שהותי בווינה, ולמסור להם דרישת שלום ממנו. הראשון הוא הרב עקיבא אייזנברג, רבה הראשי של ווינה, והשני הוא פרופסור יהודי באוניברסיטת ווינה, בשם ד"ר פרנקל. 'שגרי לו דרישת שלום ממני, ואמרי לו בשמי שלא להרים ידיים. הוא חייב להישאר חזק ולהמשיך בעבודתו במרץ וחשק. אם הוא יתמיד בכך, ידו תהיה על העליונה'. הרבי המשיך לדבר עוד באותו כיוון

רגע ובאותו מקום, נפרץ הסכר שעצר את מפל דמעוטיי. התחלתי להתייפח כתינוק.

"חלקתי עם הרבי את סיפור חיי: ילדותי התמימה, עזבי את הבית, הצלחתי המסחררת ועד להפיכתי ליכוכבתי בווינה, הבריחה לארה"ב, וקבלת הידיעה המרה של מחיקת משפחתי וידידי.

"הרבי האזין עם כל כולו: עיניו, לבו, נפשו, והוא ספג את הכול. אני חלקתי אתו את הכול, והוא קלט את כל דבריי. באותו לילה חשתי שקיבלתי אבא שני. חשתי שהרבי אימץ אותי כבת.

"בסוף הפגישה סיפרתי לרבי על רצוני החזק לחזור ולבקר בווינה, והרבי ביקש ממני לחזור אליו שוב לפני יציאתי לשם.

• • •

"לאחר מספר חודשים, בדרכי לווינה, עצרתי בברוקלין ונכנסתי שוב אל הרבי, כפי שביקש ממני. הוא ביקש ממני לעשות לו 'שתי טובות', ולבקר שני אנשים בעת שהותי בווינה, ולמסור להם דרישת שלום מהרבי. הראשון הוא הרב עקיבא אייזנברג,

רבה הראשי של ווינה, והשני הוא פרופסור יהודי באוניברסיטת ווינה, בשם ד"ר פרנקל.

"שגרי לו דרישת שלום ממני, ואמרי לו בשמי שלא להרים ידיים. הוא חייב להישאר חזק ולהמשיך בעבודתו במרץ וחשק. אם הוא יתמיד בכך – ידו תהיה על העליונה". הרבי המשיך לדבר עוד באותו כיוון.

"עבורי העניין היה מוזר מאוד. מי הוא הדוקטור הזה ומדוע הרבי שולח את המסר דרכי? לא היו לי תשובות, אבל צייתתי לבקשת הרבי.

הרב מברוקלין ידע בדיוק מתי לשלוח אותך לכאן!

"משהגעתי לווינה, המשימה הראשונה שלי הייתה להיפגש עם הרב אייזנברג. הייתה זו משימה קלה יחסית. המשימה השנייה, להיפגש עם הפרופסור, היתה הרבה יותר קשה. כשהגעתי לאוניברסיטה, הודיעו לי שהוא לא הופיע זה שבועיים, אולם לא הסכימו למסור לידי פרטים נוספים אודותיו. ניסיתי עוד מספר פעמים, וכמעט נואשתי. חשתי נקיפות מצפון שלא מילאתי את שליחותו של הרבי, ולכן עשיתי מעשה נועז. 'חיללתי' את כללי הפרוטוקול האוסטריים המסורתיים, חיפשתי את כתובתו האישית, נסעתי לשם ונקשתי על הדלת.

"אישה פתחה לי את הדלת, ובהצצה חטופה פנימה ראיתי חדר מלא בשתי וערב. כנראה שטעיתי טעות חמורה. לא ייתכן שזה האיש שהרבי רצה שאני אעודד. אולם, למרות זאת, שאלתי את האישה אם הפרופסור בבית.

"כן, המתיני בבקשה", היא אמרה לי.

"דקות ספורות לאחר מכן האיש נראה בפתח. הוא היה נראה מתוח מאוד, אדיש, ולא מעוניין בכלל. הייתי נבוכה מאוד.

"יש לי דרישת שלום מראביי שניאורסאהן בברוקלין, ניו-יורק", אמרתי לו.

"הפרופסור שאל אותי מי זה. הוא היה חסר סבלנות לחלוטין.

"ראביי שניאורסאהן ביקש ממני לומר לך בשמו, כי אל לך להרים ידיים. אתה צריך לעמוד איתן ולהמשיך בעבודתך בנחישות, ולא להירתע, ואתה תגבר. אם תצעד הלאה

עם בטחון, הוא הבטיח שתקצור הצלחה עצומה".

"השינוי היה מידי. הוא הסתכל עלי כאילו הייתי רוח רפאים, עיניו פקוחות לרווחה, ופיו פעור באי אימון. לאחר דקה כל גופו החל לרעוד, הוא הניח את פניו בכפות ידיו ופרץ בבכי כתינוק. הוא לא היה מסוגל להירגע. אני עמדתי וצפיתי במחזה מבלי להבין מה אירע. אני רק ראיתי אותו בוכה ללא שליטה.

"הוא סימן בידו שאני אכנס פנימה, מצהיר שוב ושוב עד כמה הוא מתקשה להאמין.

"לאחר שהתיישבנו, הוא נרגע קמעא, ייבש את עיניו ואמר: 'הרב הזה מברוקלין ידע בדיוק מתי לשלוח אותך לכאן. זהו נס אמיתי! הצלת אותי!' וכאן הפרופסור פרץ שוב בבכי סוער, ולא מצא מילות תודה מספיקות כדי להביע את רחשי לבו.

"דקות ארוכות חלפו עד שהפרופסור נרגע לחלוטין, והיה מסוגל לספר לי את סיפורו האישי:

סיפורו של ד"ר פרנקל

"ויקטור פרנקל, צעיר וינאי שהצטיין בלימודי הניורולוגיה ופסיכיאטריה, הפך בשנות העשרים לאחד האנשים שהיו במעגל הפנימי והקרוב לד"ר זיגמונד פרויד, המכונה אבי הפסיכואנליזה.

"כאשר הנאצים השתלטו על ווינה, הכול התהפך. הוא ובני משפחתו נשלחו למחנה ריכוז, שם, הוריו, רעייתו – שהיתה לקראת לידה – וכל מי שהיה יקר לו נטבחו. למרות הכול הוא לא איבד את הרוח החיובית שלו, ודווקא זו היתה בעייתו!

"עוד לפני המלחמה, וכן לאחר מכן, במשך שלוש השנים בהן שהה במחנות המוות, הוא פיתח רעיונות שנגדו לתיאוריות השליליות של פרויד ומעריציו. פרויד האמין שהמין האנושי מורכב מיצורים בהמיים, אנוכיים, נשלטים על ידי תסכולים השוכנים בתת-מודע, ונרדפים על ידי ניווזה, תסביכים ופסיכוזה. המטרה היחידה של תרפיה, על פי פרויד, היא להשתחרר מהבעיות, ולא יותר מכך. לעומתו, פרנקל לימד שהמהות של האדם היא היכולת להתעלות עצמית בריאה ורוחנית מאוד, לא מוגדרת על ידי נסיבות החיים ומגבלותיו. האדם הוא שאחראי לשנותם על ידי הגדרת המשמעות והמסר.

"אנו שחינו במחנות ריכוז, עדיין יכולים לזכור את האנשים שהלכו מצרף לצרף מנחמים אחרים, ומחלקים את פרוסת לחם האחרונה. אולי הם היו מעט במספר, אולם הם ההוכחה הניצחת שאפשר לקחת מאדם את הכול, פרט לדבר אחד: האחרון שבחירות האנושיות – לבחור את הגישה בכל מצב נתון; לבחור את הדרך לעצמו.

"ברם, הרעיונות של פרויד שלטו ללא מצרים באוניברסיטאות של שנות ה-40 וה-50, כאשר לעומתו, רעיונותיו של פרנקל נדחו על הסף. טענו ששיטתו היא פאנאטיות דתית שהעלתה רעיונות מיושנים ולא מדעיים המעורבים ממרכיבים של מצפון, אמונה ומחויבות. הקורסים שלו לא היו פופולאריים כלל.

"פרנקל, ששרד את מחנות המוות הגרמניות ורוחו נשמרה, לא יכל לשרוד את הלעג וההתגרות ללא רחם של הקולגות שלו, כאשר הם מטרפדים את כל ניסיונותיו להתקדם. לאחר שנים של התמודדות בלתי פוסקת, הוא היה מרוקן, סחוט ומדוכא. מלנכוליה השתלטה עליו והוא החליט להתפטר. הוא היה ללא ידידים, ללא תומכים, ללא תלמידים.

"בדיוק בנקודה הקריטית ביותר בחייו, הגעתי ומסרתי לו דרישת שלום מעודדת מהרבי מלובאוויטש! איזו השראה! משהו בברוקלין, ועוד אדמו"ר חסידי, ידע עליו, העריך אותו! הוא ידע על מצבו הקשה, והיה אכפת לו.

"מילותיו של הרבי עוררו את פרנקל, והוא החל להלחם על רעיונותיו. זמן קצר לאחר מכן התקיימה בו ברכתו של הרבי, והוא קיבל קתדרה באוניברסיטה. ספרו 'חיפוש האדם למשמעות' תורגם לאנגלית, ופרנקל הפך להיות אחד הפסיכיאטרים המפורסמים ומוערכים של הדור.

"כעת תבין, הרב בידרמן, שאני הייתי שליחה של הרבי לווינה שנים רבות לפני שהגעתי לכאן!"

ה סיפור היה מדהים, פלא ממש, וכבש את לבו של השליח. לאחר שמרגרטה חיות עזבה את ביתו, הוא פתח בחקירה וגילה שפרופסור ויקטור פרנקל עדיין חי, הוא בן 87, ומפורסם מאוד. ולא רק זה, במהלך השנים האחרונות תרם כמה פעמים לפעילות של בית חב"ד ווינה!! שליח הרבי משלים את הסיפור: "התקשרתי אליו, הצגתי את עצמי, ושאלתי

אדמות! הוא קיבל תשע עשרה מדליות לאומיות ובינלאומיות עבור פעליו. ספרו "האדם וחיפושו למשמעות" נמכר בעשרת מיליון עותקים ומוגדר בספריית הקונגרס כאחד הספרים בעלי השפעה של המאה!

ויקטור פרנקל נפטר בשנת תשנ"ז, והשאיר אחריו מורשת יקרה מפז: דרכי טיפול חיוביים המסייעים למיליונים לשקם את חייהם ולדלות מעצמם את המזור לנפשם, שבלעדי הרבי מלך המשיח, רוח קדשו ואהבתו הבלתי נדלית, לא היו קיימים.

סוף דבר: חסיד חב"ד מאוסטרליה, ד"ר שמעון קואן, הינו מומחה ב"תורת פרנקל". בשנת תשס"ג הלך לבקר את אלמנתו שאינה-יהודיה המתגוררת בווינה. הם שוחחו במשך שעות, ופתאום היא קמה ממקומה, הלכה לחדר הסמוך, וכעבור רגעים אחדים שבה ובידה זוג תפילין וציצית. "בעלי היה שם עליו את אלה מדי יום. הוא לא הפסיד יום!"

קוראים יקרים: עשו אתם את החישוב כמה מיליוני אנשים חזרו לחיים מלאי משמעות ושמחה במשך כל השנים מאז שד"ר פרנקל פיתח והגיש את שיטתו לעולם... אילולא הרבי מלך המשיח ורוח קדשו, ברור שהסיפור היה מסתיים בצורה אחרת לגמרי. האם אחד, ולו אחד, מהמתרפאים יודע שהוא חב את חייו ובריאות נפשו לרבי מלך המשיח?

וכמה סיפורים דומים חבויים אי שם, מחכים עוד להיגאל!?

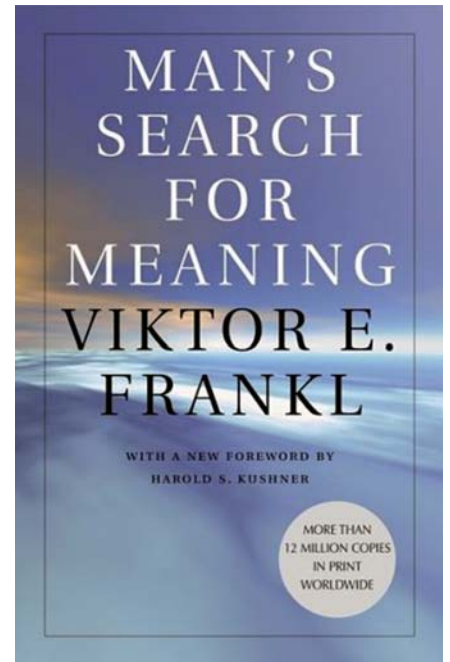
עשו אתם את החישוב כמה מיליוני אנשים חזרו לחיים מלאי משמעות ושמחה במשך כל השנים מאז שד"ר פרנקל פיתח והגיש את שיטתו לעולם... אילולא הרבי מלך המשיח ורוח קדשו, ברור שהסיפור היה מסתיים בצורה אחרת לגמרי. האם אחד, ולו אחד, מהמתרפאים יודע שהוא חב את חייו ובריאות נפשו לרבי מלך המשיח?

אם הוא זוכר את דרישת השלום שמרגרטה חיות הביאה לו מראביי שניאורסאהן מברוקלין לפני כארבעים שנה. הוא לא זכר את שמה, אולם את דרישת השלום מהרבי הוא זכר בהחלט. הוא הצהיר בהתרגשות כי לעולם לא ישכח את היום הזה, ותודותיו לרבי נתונים לו לנצח נצחים.

כעת הוברר לשליח הרבי מדוע הוא מקבל המחאה מפרופסור פרנקל כל שנה לפני יום כיפור.

ספרו של פרנקל היה לנקודת מפנה ששינה את פני המחשבה המודרנית, ושם את הפסיכולוגיה ושיטת השיפור העצמי על המסלול החיובי שם הוא נמצא עד היום.

ויקטור פרנקל חיבר עוד 32 ספרים, שתורגמו ל-30 שפות. הוא היה מרצה אורח, והרצה במאתיים ותשע אוניברסיטאות בכל חמשת היבשות, זכה בעשרים ותשע תוארי ידוקטור של כבוד מאוניברסיטאות מסביב לעולם יותר מכל אדם אחר עלי

ספרו רב המכר של פרנקל

מקור הסירטוקים הרטשטיין רוזנבלד

המקור לסירטוקים

הלהיט החדש
סירטוק 50% משי 50% צמר
עכשיו במבצע הכירות

פתוח כל יום בין השעות
17:30 - 21:00

"סירטוק קונים במקור הסירטוקים"

סניף בני ברק: שפת אמת 5 טל' 03-6186078 פלאפון 057-3157906 057-3157907
סניף ירושלים: יונה 15 גאולה י-ם ק"א טל' 02-5381697 פלאפון 057-3157906 057-3157907

כל אחד שליח

כל אחד מאיתנו הוא שליח של הקב"ה. בכל אחד מאיתנו קיימת האפשרות להאיר את העולם המוגבל באור הקדושה, חשוב לזכור שכשם שבשליחות הראשונה שבפרשתנו, קיבל השליח "כל טוב אדוניו בידו" הרי כאז גם עתה - הקב"ה מעניק לכל אחד מאיתנו את "כל אשר לו" על מנת שנוכל לעשות את פעולתנו • לימוד ה'דבר מלכות' בשפה קולחת, עשירה, ובהירה שווה לכל נפש, ועם הוראות למעשה בפועל

סוד הנישואין

אם עבודת השליחות הראשונה באה ללמדנו פרק מרכזי בהלכות שליחות, מובן שתוכנה של השליחות מלמדנו מטרתה של שליחות מהי.

נישואיהם של יצחק ורבקה לא היו נישואים פרטיים של עוד זוג יהודים. אלו היו הנישואים הראשונים בתולדות עם ישראל ומובן שמשמעותם גורלית לעבודת ישראל במשך הדורות כולם. עד כדי כך שלשם כך מוכן היה אברהם אבינו להעמיד את כל כספו ורכושו. כאשר הדבר נוגע לבניו עד סוף כל הדורות נותן אברהם אבינו את כל כולו עד לפרט האחרון - "כל אשר לו".

בכדי להבין את משמעותם של נישואין אלו מביא לפנינו הרבי את הרעיון הפנימי שבנישואי יצחק ורבקה. יחוד מ"ה ובי"ן. במילים פשוטות הכוונה היא חיבור הגוף עם הנשמה, חיבור הגשמיות עם האלוקות, שלימות הייחוד בין כנסת ישראל והקב"ה עד לשלמות החיבור בגאולה האמיתית והשלמה.

מנישואי יצחק ורבקה ניתן הכוח לכל יהודי לקיים את התורה והמצוות בעולמו הגשמי והמוגבל. כלומר, שליחותו של

מאברהם אבינו, הוא זקוק לסימן לידע מיהי המיועדת, הוא מתפלל בשליחותו תצלה, הוא מעוניין בכלל שבתו תינתן ליצחק אך מה יעשה ואברהם אבינו חושב אחרת.

לעומת זאת, אליעזר כשליח הוא "עבד אברהם", מדייק הוא בשליחותו עד השערה, נאמן לרבו עד כדי כך שאברהם אינו חושש להפקיד בידו את כל אשר לו.

בטרם נעמוד על מהות שליחותו של אליעזר ניתן לשאול את עצמנו כשליחיו של מלך המשיח - האם בשליחותנו אנו כשדכנים או כשליחים? האם יש מקום לערב רעיונות ומניעים אישיים בעבודת השליחות, האם ביכולתי להחליט מה מתאים ומה לא? האם אני צריך לפעול כעצמאי או שעבודת השליחות צריכה להיעשות בביטול מוחלט למשלח, לשאול אודות כל פעולה, לבצע אך ורק מה שהתבקשתי כך שיורגש בכל כי "עבד מלך - מלך"?

הרבי לא מותיר אותנו עם השאלה. בהמשכה של שיחה זו מורה לנו הרבי צעד אחר צעד מהי מהותה של שליחות ומהי העבודה הנדרשת מאיתנו.

מצאים אנו בשבוע בו חל כינוס השלוחים העולמי. השבוע בו מגיעים שלוחי המלך מרחבי העולם, לחסות בצילו ולקחת כוח לעבודתם בימים שיבואו מתוך אמונה ותפילה שחזרתם למקום שליחותם תהיה אך ורק בשביל להגיע ביחד עם קהילתם לארץ הקודש.

ח"י שנים חלפו משיחת פרשת חיי שרה תשנ"ב. ח"י שנים מאז הציב הרבי בפני השלוחים ובפנינו את הנקודה היחידה והעיקרית בעבודתנו. ח"י שנים ואנו עדיין בגלות. עיון בשיחה מגלה כי הרבי הציב בפנינו את הדברים ברורים וגלויים. הציב את המטרות, את דרכי הביצוע ואת הכוח לעשות זאת, כל שנותר הוא לפתוח את אגרת המלך בפעם השמונה עשרה כאילו הייתה זו הפעם הראשונה ולבחון חזור ובחון מה דורשים מאיתנו.

מיד בתחילת השיחה מגדיר הרבי את הזמן וסגולתו - חז"ל כבר הודיעו כי "כלו כל הקיצין", בנוסף להם קיימת ההודעה של הרבי הריי"צ על כך שכבר עשו תשובה וצחצחו את הכפתורים, מובן מכך שכל מה שנותר כעת הוא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש. משמעות הדברים מובנת מיד בפסקה הבאה - בני היקרים השלוחים, הגעתם עד הנה בשביל מטרה אחת - "להתדבר ביחד כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו - קבלת פני משיח צדקנו".

בטרם ייתן הרבי הנחיות ברורות מה יש לעשות, בא אבינו רוענו ומסביר בהרחבה כי כל עבודת השליחות קשורה באופן ישיר עם ענייניו של משיח. לשם כך עומד הרבי תחילה על מהותה של שליחות לאור פרשת השבוע.

• • •

בפרשת חיי שרה מוזכר השליח הראשון - אליעזר. שליח זה נשלח על ידי אברהם אבינו על מנת למצוא את שידוכו של יצחק. שליחות זו יכולה להתפרש בשני מובנים - האם אליעזר הוא שליח בבחינת "שלוחו של אדם כמותו", או שהוא בבחינת שדכן, העושה טובה לאברהם אבינו? שאלה זו שנשאלת ב'דבר מלכות' השבועי, אינה שאלה של טרמינולוגיה. ההבדל בין 'שדכן' ל'שליח' הוא מהותי.

אליעזר כשדכן הוא מציאות נפרדת

ששליחותו תתבצע על הצד הטוב ביותר. חשוב לזכור שכשם שבשליחות הראשונה שבפרשתנו, קיבל השליח "כל טוב אדוניו בידו" הרי כאז גם עתה – הקב"ה מעניק לכל אחד מאיתנו את "כל אשר לו" על מנת שנוכל לעשות את פעולתנו.

כעת מחדד הרבי את הנקודה עמה נפתחה השיחה – עבודתנו זו, של חיבור מ"ה וב"ן הנעשית כעת, בדורנו זה, חייבת להתאים לזמן בו אנו עומדים, כל הפרטים בעבודתנו חייבים להיות חדורים בתכלית אחת ויחידה – גילוי פני משיח צדקנו.

אם הדבר נכון לגבי כל יהודי, על אחת כמה וכמה שהדבר נכון לגבי שלוחיו של הרבי מלך המשיח אשר שליחותם אומנותם. יותר מכך, מכיוון שתחילת עבודת השליחות כבר תמה, אמצעה של עבודת השליחות כבר נעשה וסיומה של עבודת השליחות כבר הגיע, ברור כי יש לעשות משהו

כינוס השלוחים העולמי נועד, זה ח"י שנים, בשביל מטרה אחת ויחידה – לטכס עצה ודרך על מנת לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש על מנת שיוכל להשלים את שליחותו ולהוציא את עם ישראל מהגלות. משמעות הדברים היא שבכל פרט בעבודת השליחות הידועה והמוכרת חודרת הנקודה העיקרית – כיצד הדבר מוליך לקראת משיח צדקנו, כיצד להכין את עצמנו, את היהודים שבאזורנו, להסביר בטוב דעת ושכל, באופן שיתקבל בשכלם ובהבנתם – מהי מהותו של משיח ומהי מהותה של גאולה. מתוך תפילה שפעולה אחרונה זו תביא תכף ומיד את סיומה של העבודה כולה כאשר נוכל לראות במו עינינו את קיום בקשתו של משה רבנו – "שלח נא ביד

כאן מכריע הרבי בשאלת מהותו של אדם כשליח או שדכן – אליעזר היה שליח שליח שמאחד בתוכו את השדכן והשליח, בטל למשלח בכל עצמותו וכל מציאותו היא מציאותו של המשלח.

לאחר שהבנו את מהותה של השליחות בא הרבי ועומד על מהותו של המשלח – משיח. במלך המשיח קיימות שתי הבחינות שהזכרנו – מצד אחד הוא מציאות לעצמו, חי בעולם ופועל בו, אך יחד עם זאת הוא שלוחו של הקב"ה. מהות זו מאפשרת לו לקיים את העבודה לשמה נשלח ע"י הקב"ה – גילוי כוחו של הגוף הגשמי לקבל את אור אין סוף, חיבור העליון עם התחתון כפי שיהיה בגאולה האמיתית והשלמה.

עבודה יחידה

למעשה כל אחד מאיתנו הוא שליח של הקב"ה. בכל אחד מאיתנו קיימת האפשרות להאיר את העולם המוגבל באור הקדושה, תוך שימת דגש על שתי תכונותיו של שליח אמיתי – ביטול מוחלט למשלח אך יחד עם זאת להיות בר דעת, להבין באמצעות השכל האישי מה נכון ומה לא נכון על מנת

אליעזר נתנה את הכוח לכל יהודי לחבר את העליונים עם התחתונים; לפעול יחד מ"ה וב"ן עד לשלימות הייחוד בביאת משיח.

לאור דברים אלו היינו מצפים שהתורה תרחיב בסיפור נישואיהם של יצחק ורבקה, אולם התורה בחרה להרחיב ולהכפיל את סיפורה של השליחות מה שמביא אל המסקנה המתבקשת – בשליחות עצמה קיים עניין מהותי לקיומנו ולפעולתנו בעולם.

למעשה, אומר הרבי, מטרת השליחות והשליחות עצמה מבטאות את אותו הרעיון. בכל שליח באה לידי ביטוי מטרתה של השליחות – חיבור העליון עם התחתון. השליח עצמו מאחד בתוכו את הגשמיות, המציאות, הנפרדות עם ביטול מוחלט למשלח, לאלוקות.

במילים אחרות – שליח צריך להיות בר דעת, עצמאי, מציאות נפרדת מהמשלח, לחשוב כיצד לפעול, היכן להתעקש, עם מי לדבר על מנת שענייני השליחות יתקדמו. יחד עם זאת עליו להיות בטל למשלח, לזכור שלוחו של מיהו, להעמיד מול עיניו בכל רגע את רצון ודעת המשלח ולפעול לפיהם ללא שינוי – או אז זוכה הוא להיות "כמותו ממש".

המעשה הוא העיקר

מה"דבר מלכות" השבועי

- לצאת בהכרזה שהעבודה היחידה שנתרה היא קבלת פני משיח צדקנו.
- לדאוג שכל פרטי השליחות יהיו חדורים בנקודה זו.
- להכין את עצמו וסביבתו לקבלת פני משיח צדקנו, בהסברה שכלית ומובנת.
- לימוד ענייני משיח וגאולה.

עשה טובה ליהודי...

ב"היום יום" לכ"ז חשוון, מובא הפתגם החסידי "אהוב יהודי - ה' יאהב אותך. עשה טובה ליהודי - ה' יעשה טובה לך. קרב יהודי - ה' יקרב אותך". כמובן וגם פשוט, שלוחי הרבי בכל רחבי תבל עסוקים יום יום שעה שעה, בדברים הללו: לאהוב יהודי, לעשות טובה ליהודי ולקרב יהודי

השנה, בערב יום כיפור, נכנס יהודי לבית חב"ד (כנראה מאותם שכתוב עליהם היזהרו בבני עניים...) ורצה לתת משהו לפדיון הכפרות. הוא לא אמר שהוא רוצה פדיון כפרות. הוא ניגש לרב מרקוביץ, ושאל בקול נמוך, כמה עולה כיפה? הרב ענה לו, 10 שקלים. "כל כך הרבה? הוא שאל. "אם כן" אמר האיש, "אז הנה 10 שקלים לפדיון כפרות". הרב מרקוביץ התפלל, "הרי שאלת כמה עולה כיפה, מדוע אם כן אתה לא קונה?" היהדי מיד ענה: "אין לי מספיק כסף גם לכיפה וגם לכפרה, אז יותר חשובה לי הכפרה".

אין צורך לספר שהרב נתן לו גם את הכיפה...

לעשות טובה ליהודי, כבר אמרנו?

• • •

והנה סיפור נוסף מטירת הכרמל. לפני 5 שנים, נכנסה אישה מבוגרת לבית חב"ד, מסרה פ"נ לרבי ובקשה ברכה לראש השנה. "זאת הבת שלי" הציגה האישה את בתה, "ואנו מבקשים ברכה שהיא תינשא

אחד וקירובם, התקשרתי למספר רב של שלוחים. הייתי בטוח שברגע שאבקש מהם, הסיפורים יזרמו מאליהם, אבל זה לא כל כך הצליח. רוב השלוחים לא הבינו בכלל למה עושים מזה סיפור, הרי זה הוא העיסוק היום יומי שלהם ושל שאר חבריהם השלוחים ברחבי העולם.

רק לאחר מאמצים רבים, ולחץ פיזי מתון, התנדבו כמה מהשלוחים והעשירו אותנו בסיפורים הבאים.

הרב **יחזקאל מרקוביץ**, שליח הרבי בטירת הכרמל, עסוק ימים ולילות – כמו כל השלוחים – לעשות טובה ליהודי, סיוע לנזקקים, בגשמיות וברוחניות. לקראת הימים הנוראים, מתרבים המבקרים בבית חב"ד. תושבי הטירה באים בהמוניהם לכתוב פ"נ לרבי לקראת ראש השנה, וכן לתת דמי פדיון כפרות לפני יום כיפור.

כדי שיהיה מקום נח לכולם, פותחים בבית חב"ד שולחן ארוך, לאורך כל בית הכנסת, וכל אחד שמגיע, מתיישב וכותב את כל בקשות הברכה שלו לקראת השנה החדשה.

ה רב **שמואל בקרמן**, שליח הרבי בבאר יעקב, סיפר לי בהתרגשות, כי הפתגם החסידי המצוטט בפתח הכתבה, תולה אצלו בבית חב"ד על הקיר המרכזי. שאלתי אותו מדוע דווקא הפתגם הזה?

הוא חשב וענה: חשוב לנו שכל יהודי שנכנס לבית חב"ד ירגיש בבית, וידע מה המטרה של הפעילות בבית הזה. לאהוב יהודי, לעשות טובה ליהודי ולקרב כל יהודי, לה', לתורתו, לרבי ולחסידות.

ואכן, תושבי באר יעקב לא מוותרים על המתנה הזו ומגיעים לבית חב"ד בכל מקרה בו הם נזקקים לעזרה. לא רק בבדיקת תפילין או הכשרת מטבח, אלא גם בשאלות גורליות ביותר.

מה עדיף, כיפה או כפרה?

בהכנה לכתבה זו המתבססת על נושא אהבת יהודים, עשייה טובה לכל

מאת: הרב יעקב שמולביץ

מנהל בית חב"ד בית שאן

היהודי. היהודי התרגש מאוד והשתמש בביטוי, "כבוד הרב, עכשיו עשית לי זעזוע מוח. שתדע לך, כבוד הרב, שבחודשיים האחרונים אני נמצא במלחמה עם עצמי. הכרתי אישה גויה למטרת נישואין, ואני יודע שאם אתחנן אותה, אני אתנתק מעם ישראל. כעת אני נמצא במלחמה פנימית, האם אני אתכם או נגדכם. האם אני קשור לעם ישראל או אני ככל הגויים! "

הרב דרייפוס נפרד מהיהודי, לא לפני שהוא הזמין אותו לביקור בישראל.

ואכן, חודשיים לאחר מכן הגיע אותו יהודי לביקור בישראל. הרב דרייפוס לקח אותו לכותל המערבי, לקברי צדיקים, וההתרגשות רק עלתה ועלתה. בשלב מסויים ביקש הרב דרייפוס מהאורח הצרפתי "עכשיו תבטיח לי נאמנה שתתחנן רק עם אישה יהודיה". ההוא לא הסכים להבטחה מעין זו, אבל בפועל, הוא נפרד מהגויה, וכעבור שנה קיבל הרב דרייפוס בתיבת הדואר הזמנה לחתונה יהודית של מיודענו, עם אישה יהודיה, כדת משה וישראל.

עבור מוסדות חב"ד נתניה.

יום אחד שהה הרב דרייפוס באיזור המסחרי של ליאון, והגיע לחנות חולצות בבעלות יהודי מקומי. מידע מוקדם שהיה בידי הרב דרייפוס, הודיע שאמנם החנות נראית קטנה ולא מפוארת, אבל בעל החנות מחזיק בבעלותו מפעל ענק ומגלגל מיליונים וביכולתו לתרום סכום גדול. הרב דרייפוס נכנס לחנות, הציג את עצמו ואת המוסדות בנתניה וביקש תרומה. בעל החנות הקשיב באדישות מסויימת ולבסוף הוציא שטר של 50 פרנק (שווה ערך 10\$) ונתן לרב. הרב דרייפוס העיר לו בעדינות שאמנם הוא מודה לו מאוד... אבל הוא זקוק לתרומה גדולה יותר. בתחילה, הגיב בעל החנות בכעס עצום, צעקות, ביזיונות נגד הרבנים, אבל בהמשך הצליח הרב להרגיע אותו והתפתחה ביניהם שיחה ידידותית. בשלב מסויים שאל הרב דרייפוס את בעל החנות, האם בנוסף לשמו הצרפתי, יש לו גם שם יהודי. הלה גילה ששמו בישראל, מרדכי.

הרב דרייפוס הסביר ליהודי, שהאדם היחידי בתנ"ך שנקרא "היהודי" זה מרדכי

סוף סוף". חלפה שנה, שוב באו שתי הנשים בערב ראש השנה. "כעת היא כבר נשואה" גילתה האם, "ואנו מבקשים ברכה לילדי". חלפה שנה, והן הגיעו עם תינוק קטן... וכך בכל שנה, הן באות, מודות לרבי על הברכות שהתקיימו, ומבקשות מה שדרוש הלאה.

לפני חודשיים הן הגיעו שוב. "כעת הילד בן 3 ובאנו לגזור לו את השערות בבית חב"ד... כל המשפחה שלנו חיה וקיימת בזכות הרבי".

טובה גוררת טובה

הרב נתנאל דרייפוס, משלוחי הרבי לעיר נתניה, מספר על יהודי שעשה טובה קטנה לבית חב"ד, ובתמורה – שלא תוכננה מראש – זכה היהודי לקבל טובה בחזרה, שהשפיעה על כל חייו וחיי ילדיו.

הדבר היה לפני כ-15 שנה, הרב דרייפוס יצא לגיוס תרומות בצרפת. הרב דרייפוס הוא צרפתי במקורו ומדבר אל הצרפתים בשפתם, ומשום כך משיג תרומות נכבדות

רק לחשוב על זה שהכול התחיל מכיפה אחת שניתנה במתנה.

"יענקל'ה עושה טובה" מבית שמש

מספר הרב אליעזר ויינר, שליח הרבי בבית שמש:

יענקל'ה הוא יהודי יקר, פנסינר של חברת 'בזק', איש חביב עם קוקו ארוך בשערו, מוכר היטב בכל העיר. התחביב של יענקל'ה מאז ומעולם היה לעזור לנזקקים. תמיד תראה אותו עסוק בעזרה למי שצריך. אם זה ריהוט שמיותר לזה ודרוש לזה, אם זה ביגוד, אם זה ארגזי מזון או כסף. תמיד תשמע מיענקל'ה כמה הוא מאושר שהצליח לשמח יהודי בעזרה קטנה או גדולה.

לעומת זאת, העניין הדתי לא תופס אצלו מקום של חשיבות. תפילין? לא יעלה ולא יבוא. גם בית הכנסת הוא לא מקום שתפגוש בו את יענקל'ה, רק במקום של עזרה וחסד.

יום אחד נודע ליענקל'ה שגם בית חב"ד עוזר לנזקקים. מאז, יענקל'ה ובית חב"ד הפכו להיות חברים טובים. יענקל'ה נכנס ויוצא בבית חב"ד, לפעמים הוא מעביר לבית חב"ד רשימה של נזקקים ולפעמים הוא לוקח רשימה ומעביר עזרה. בקיצור, יש שיתוף פעולה. כמה פעמים ניסו בבית חב"ד להציע לו תפילה או תפילין, אבל, כבר אמרנו, הפן הדתי לא בסדר היום שלו. הוא הבהיר בעדינות לאנשי בית חב"ד, שהוא שמח לעזור כמה שיותר, בעזרה לנזקקים, אבל בכל ענייני תפילה ומצוות, שיניחו לו לנפשו. וכך היה.

יום אחד נודע ליענקל'ה, שאחד הנזקקים שלו, מעוניין בזוג תפילין. הלה פשוט סיפר ליענקל'ה שכבר שנים רבות הוא משתוקק שיהיה לו זוג תפילין משלו, אך אין ידו משגת. יענקל'ה מיד הבין שיש כאן הזדמנות אמיתית לעשות טובה ליהודי, וצריך לברר איך עושים את זה בצורה הטובה והזריזה ביותר. יענקל'ה נכנס לבית חב"ד, בירר מי האיש שמטפל בנושא התפילין, והגיע לשיחה עם הרב משה ריבקין, רכז הפעילות בבית חב"ד.

בתוך כדי שיחה למד יענקל'ה כמה דברים חדשים. הוא למד מה זה תפילין של יד ומה זה תפילין של ראש, הוא גם למד שיש סוגים שונים של פרשיות, יש רצועות, יש גם טלית עם ציציות, שקית

**יענקל'ה הוא יהודי יקר,
פנסינר של חברת 'בזק',
איש חביב עם קוקו ארוך
בשערו, מוכר היטב בכל
העיר. התחביב של יענקל'ה
מאז ומעולם היה לעזור
לנזקקים. תמיד תראה אותו
עסוק בעזרה למי שצריך.
אם זה ריהוט שמיותר לזה
ודרוש לזה, אם זה ביגוד,
אם זה ארגזי מזון או כסף.
תמיד תשמע מיענקל'ה
כמה הוא מאושר שהצליח
לשמח יהודי בעזרה קטנה
או גדולה.**

אחדים ביקשו לשמוע ממנו שיעור תורה, אחר כך ארגנו את התוועדות, התחילו מניינים לתפילות. בקיצור, הוא הרגיש שליח. כהמשך טבעי לחב"דיותו החל חיים לגדל זקן ("לא נעים להסתובב עם כיפת "יחיי" בלי זקן"), והשאלות התורניות רק גברו. כעבור שבועיים נסע חיים לביקור בבית, ויצא לו להביט במראה. הוא קצת הופתע לראות את החב"דניק שניצב מולו במראה...

חיים כבר הרגיש חב"דניק לכל דבר. הוא אימץ את הרב יעקב רייניץ מלוד, כמשפיעו האישי. בינתיים זכה חיים להקים עם אשתו בית חסידי, כשר ונאמן בישראל. אשתו ממריצה אותו לעלות מעלה מעלה בשיעורי תורה בצבא ובמבצעי הרבי. היום חיים הוא כבר קצין במפקדת הבסיס, וכל מי שנכנס למשרדו, מוזמן לשלשל כמה מטבעות לקופת הצדקה. הרב חיים מארגן בבסיס שיעור שבועי קבוע לחיילים, יש התוועדות, וכולם זוכים לסיפורים על הרבי ובשורת הגאולה.

כמה פעמים חשב חיים לעזוב את הצבא, אבל בכל מכתב שהוא מקבל מהרבי, הוא מוצא מסרים של המשך השליחות מבלי לנטוש את המערכה, כך שהשליחות רק גדלה ומתבססת.

במשך השנים הלז התחזק, הקים בית כשר ונאמן בישראל, והוא כיום שומר מצוות קלה כחמורה, וחלק מנכדיו לומדים במוסדות חב"ד. מלבד זאת, הוא גם שולח לעיתים קרובות תרומות נאות למוסדות חב"ד נתניה.

בזכות כיפה "יחיי" במתנה

לפעמים עושים טובה קטנה ליהודי, ופתאום רואים שמהטובה הקטנה הזו צמח אילן גדול של מעשים טובים, או ישועה למשפחה שלמה לדורי דורות. כזה הוא סיפורו של ר' חיים אבנהב, אברך חסידי בקהילת חב"ד ברחובות.

חיים היה צעיר מהעיר לוד, חובש כיפה סרוגה ולומד במכללה. רק בהשגחה פרטית, נפגש חיים לפני כ-6 שנים עם חבר ילדות שחזר מדרום אמריקה. החבר התקרב שם לחב"ד, ומפעם לפעם למד עם חיים את ספר התניא, שיחות של הרבי, וסיפורים חסידיים. בשלב מסוים התגייס חיים לצבא, ולקראת הגיוס בא להיפרד מחברו החב"דניק. החבר נתן לו מתנה למזכרת – כיפה שחורה עם הכיתוב "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". חיים לא "התחבר" לכיפה השחורה, וממילא היתה לו תמיד כיפה נוספת בתיק, אבל בשביל הנימוס, ארז אותה במעמקי התיק הגדול ויצא לטירונות.

באחד מימי הטירונות הראשונים, יצא חיים עם כל חבריו למסע רגלי, לילי וממושך, במרחבי הנגב. היה זה לילה חורפי, קר וחשוך. חיים וחבריו עלו וירדו על הרים ואפיקי נחלים. באמצע המסע נערכה הפסקה. חיים הוריד רגל את כובע הפלדה, והנה רוח חזקה העיפה את הכיפה שלו במורד ההר החשוך. חיים הצמיד את הקסדה לראשו ולא הוריד אותה עד סוף המסע. עם הגיעם למחנה, חיפש חיים את הכיפה הזרזרזרית בתיק אך לתדהמתו מצא שם רק את הכיפה עם ה"יחיי" וכן כיפה לבנה של בר מצווה. בלית ברירה חבש את הכיפה החסידית ויצא להסתובב במחנה. לתדהמתו, הוא שם לב שלפתע חיילים ניגשים אליו בזה אחר זה ושואלים אותו שאלות ביהדות. מהי פרשת השבוע? מתי השקיעה? כמה שעות מחכים בין בשר וחלב? מתי כניסת שבת? וכו' וכו'.

כעבור כמה ימים קלט, שלפני כן, עם הכיפה הסרוגה, אף אחד לא ניגש אליו, וקעת כולם רואים בו כתובת. חיילים

משיח – 770. יענקליה הגיע, ראה, שמע, ו... כן, הוא גם הניח תפילין ב-770. כשחזר יענקליה לבית שמש, הוא הגיע להתוועדות בבית חב"ד וביקש את רשות הדיבור. יענקליה נעמד, ודיבורו נשנק מהתרגשות. כשדמעות בעיניו, סיפר למתוועדים על המתנה הכי גדולה בחיים שהוא קיבל מבית חב"ד – הביקור ב-770 והנחת התפילין בדי אמות של הרבי מלך המשיח. והוא בכלל רק רצה לעשות טובה ליהודי...

אתה תניח תפילין בעצמך". יענקליה לא סרב. הוא הניח תפילין, וזו לא היתה הפעם האחרונה... מאז יענקליה גם הופיע מספר פעמים לתפילות בבית הכנסת, שלא לדבר על ההתוועדות בבית חב"ד, שיענקליה לא מחמיץ אף אחת מהן, ולפעמים הוא אפילו "מתוועד" ומרגש את המתוועדים בכמה מהגיגיו. לא מזמן הזדמנה ליענקליה טיסה לארצות הברית. הרב ריבקין הסביר לו שחייבים לשלב בנסיעה, ביקור חסידי בבית

קטיפה, סידור ועוד. זה מזמינים בחנות הזו, זה צריך לבחור בחנות שניה וכו'. כך, במשך כמה ימים היה יענקליה עסוק "עד הצוואר" במבצע תפילין. כעבור כמה ימים החבילה היתה מוכנה, ויענקליה הגיע לבית חב"ד לקבל מהרב משה ריבקין את זוג התפילין. הרב ריבקין מכיר את יענקליה כבר זמן רב, הוא ידע שיענקליה לא נמנה על מניחי התפילין הקבועים, אבל זו היתה ההזדמנות. הוא הגיש את זוג התפילין ליענקליה, ואמר לו בפסקנות: "עכשיו גם

ב"ה דירות סטודיו מפוארות להשכרה על בסיס יומי או שבועי

- ✓ דירה בבניה חדשה ✓ חדרים יפים ורחבים ✓ מטבח מלא עם כל הציוד
- ✓ 5 דק' הליכה מ 770 ✓ שרות מלא ✓ חניה לרכב ✓ אופציה מיוחדת לקבוצות

לפרטים: 17183635084

תניא קדישא

המעיינות מגיעים חוצה

1000 שיעורי תניא

אלפי נשמות זועקות בקול שאינו נשמע - צמאות למי הדעת

בכוחך וביכולתך להפעיל במקומך שיעור שבועי בתניא, אשר ירווה את הנשמות הצמאות

המאוננים ליוסד שיעורי תניא בקיבוצים יפנו אלינו

052-3952770 או 077-4080770

אחדות ישראל בהפצת המעיינות (נ"ר) - מחלקת שיעורי התניא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"The quickest way to reveal Moshiach is by learning the Torah sources about Moshiach & redemption" ש"פ תרוע ומצורע היתנשי"א

Radio Moshiah & Redemption

1620-1640 AM around Crown Heights & Boro Park & 1710 AM in parts of Brooklyn 24/6
worldwide live broadcast: www.RadioMoshiah.org

ביקל

ב"ה. ט"ו סיון, תשי"ג
ברוקלין.
שלום וברכה!

... (ב) מ"ש בענין הרדיו שאחד מאברכי התמימים ידבר מזמן לזמן והשאר ישמעו, הנה ידועה השתדלות נשיאינו הק' ואשר דרשו גם מאתנו שיפוצו המעיינות וסעיפיהם במרחב היותר גדול. ולכן אם יש לחשוב ע"ד הני"ל, צריך לחפש אופן שיוכל להגיע לחוגים הרבים, ולא רק למספר מצומצם של אנשים. וכיון שאיני בקי בחוקים עדי"ז במדינה זו, איני כותב בפרטיות יותר. אבל בודאי עיי חקירה ודרישה יוכל להוודע גם עדי"ז.

אנא תרמו בעין יפה למגבית המיוחדת של \$100,000

For donations or dedications make checks payable to:
"Radio Moshiah & Redemption"
383 Kingston Ave. #94, Brooklyn, NY 11213
718 756-4530 Tel/Fax 363-1652 Email: RadioMoshiah@erols.com
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הרחבנו את פעיל ובעזרת ה' נכפיל

ות חב"ד בהודו, אותה!

כמעט שנה חלפה מאז אירוע הטרור הרצחני בבית חב"ד בומביי, ולקראת כינוס השלוחים ישבנו לשיחה מרתקת וארוכה עם מי שמכונה "אבי השלוחים בהודו", הרב בצלאל קופצ'יק • במהלך השיחה הוא משדר זהירות ("יש חששות") לצד ביטחון איתן ("קיבלנו ברכות מהרבי"); מדבר על הגברת השמירה ("בית חב"ד הפך למבצר צבאי") אבל לא נרתע ("לא נבטל פעילות בגלל ההתראות"). הוא מדבר גם על הקשיים בחינוך הילדים ("הילדים גדלים ללא מסגרת לימודית רגילה"), ועל הכוח שמקבלים מהרבי ("הילדים מרגישים שהרבי מדבר אליהם"); וכמובן - על הנשמות שמתעוררות בהודו ("אנשים שמגיעים להודו - מחפשים רוחניות"), ועל הפצת בשורת הגאולה והגואל ("כשרואים על הקיר את פסק הדין, עם חתימות של מאות רבנים, זה יותר טוב מכל ההסברים").

ראיין: אברהם רייניץ

כמעט שנה חלפה מאז אירוע הטרור הרצחני בבית חב"ד בומביי, בו נרצחו שלוחי הרבי מלך המשיח, הרב גבריאל והרבנית רבקה הולצברג הי"ד, ועוד ארבעה מאורחיהם; כמעט שנה של התרחבות מפעל השליחות בהודו, למרות התראות ממוקדות על כוונות ארגוני הטרור לפגוע שוב בבתי חב"ד בהודו, היל"ת.

כמעט שנה חלפה, ואנחנו יושבים לשיחה ארוכה עם מי שמכונה "אבי השלוחים בהודו", הרב בצלאל קופצ'יק, שליח הרבי מלך המשיח שליט"א בפונה.

בכלל, לשבת לשיחה עם הרב בצלאל קופצ'יק, היא חוויה בפני עצמה. ר' בצלאל, כך יודעים מכריו, הוא 'דמות', אם תרצו 'טיפוס' בפני עצמו. אדם חריף, מהיר תפיסה, שיכול היה לעשות ב'חוץ' כסף רב מעסקים. את חייו הוא הקדיש לרבי.

מכריו מעידים כי ר' בצלאל הוא לא סתם חייל, אלא חייל קומנדו. מאלה שילכו בראש וינתצו את החומה העומדת בדרכם עם ראשם. אחריהם כבר יבואו אחרים בדרך סלולה. הוא מהסוללים. תמיד שם. כך היה מראשוני השלוחים בהודו והאיש שנשאר בה בתנאים-לא-תנאים זה ארבע עשרה שנה(!), כך היה עם ייסוד 'מטה משיח' בארץ הקודש, כאשר סלל דרך בזמנים בהם הדברים לא היו מובנים מאליהם, והיה צריך להתעקש מול גורמים וותיקים וממוסדים, וכך גם בפעילויות אחרות שעשה בחייו.

ר' בצלאל לא שם לבו לנינונים. זו המעלה שלו וגם גם ה'בעיה' שלו. הפרוטוקול אצלו הוא המלצה בלבד. כך גם אפשר לראות אותו תמיד בממלכתו שבהודו מהלך כשטלית קטן צמר גדולה מעל בגדיו, שלא כנהוג, מחצין את הגאון היהודי בפני כולם. להיות סמל ודוגמה. רבים מהשלוחים בהודו מחקים אותו גם בזה.

כעת, שנה לאחר אירועי בומביי, הוא יושב לשיחה מעמיקה, אפשר של סיכום ראשוני, על הנעשה בפעילות חב"ד ברחבי התת-יבשת הגדולה. שיחה לא פשוטה, מעמיקה כמו גם סיפורית, אפורה כמו גם צבעונית, בדיוק כמו האישיות שלו. מיזוג ניגודים. זה הוא ר' בצלאל קופצ'יק. שם שהפך למושג בקרב רבים.

● בעוד כשבוע – אם נשאר בגלות – נציין את יום השנה לאירוע הטרור הרצחני בבית חב"ד בומביי. כוותיק השלוחים בהודו, איך אתה מסכם את פעילות שלוחי

"קראנו לך לכאן, מכיוון שיש בידינו התראות חמות על כוונת המחבלים לפגוע בבית חב"ד בפונה". הוא הראה לי SMS שנקלט על ידי שירותי הביון ההודים, המוכיח כי אותה קבוצה שביצעה את הפיגוע בבית חב"ד בבומביי, מבקשת לבצע - חלילה - פיגוע בבית חב"ד בפונה. על צג הפלאפון שלו יכולתי לראות את הודעת הSMS עם כתובת בית חב"ד. הצטמררתי.

הרבי בהודו בשנה שחלפה?

זמן קצר לאחר האירוע הטרראגי, ערכנו מסיבת עיתונאים בכפר חב"ד, בהשתתפות כמה משלוחי הרבי בהודו, ואחת ההחלטות הייתה – בהתאם להוראות הרבי לאחר מקרים דומים, כמו רצח הבחורים בבית הספר למלאכה – להוסיף ולהגדיל את הפעילות החב"דית. החלטנו להכפיל את מספר הבתי חב"ד בהודו.

למעשה, במהלך השנה האחרונה הצלחנו לפתוח עוד שלושה בתי חב"ד, ואם חלילה נתעכב עוד בגלות, אנו מקווים בזמן הקרוב להגשים את ההחלטה. אם בזמן הפיגוע היו בהודו עשרה בתי חב"ד, הרי בקרוב מאוד יהיו כאן עשרים.

בנוסף, בבתי חב"ד הקיימים הוגברה הפעילות, הן בכמות והן באיכות. שיעורים ופעילויות רבות הוקדשו ליכרם של השלוחים, וגם המטיילים – שהם קהל היעד העיקרי של בתי חב"ד בהודו – מבקשים להביע הזדהות עם השלוחים שנרצחו על קידוש ה', ומשתתפים יותר בפעילות בתי חב"ד.

● לאחרונה פירסם המטה לוחמה בטרור אזהרת מסע חמורה למטיילים בהודו, תוך דגש על בתי חב"ד. איך אתם

מתמודדים עם האיזמים?

במהלך השנה האחרונה הגיעו אלינו כמה פעמים נציגי המוסד הישראלי, עם דיווחים על איומי טרור, וביקשו שנגביר את אמצעי הבטיחות סביב בית חב"ד. למעשה, כבר במסיבת העיתונאים שכינסנו לאחר אירוע הטרור בבית חב"ד בבומביי – החלטנו להשקיע משאבים במיגון בתי חב"ד בהודו. אבל מהחלטה למעשה – מדובר בסכומי עתק, שעד עתה לא הצלחנו לגייס.

● היו חברי כנסת שהציעו שהמדינה תפנה תקציבים לתמיכה בבתי חב"ד שפועלים עם הישראלים בחו"ל.

נכון, אבל בינתיים הם לא נותנים כלום, רק באים עם הצעות והמלצות. אמרתי לאותם נציגי המוסד, מהמחלקה לטיפול בריכוזים יהודיים בחו"ל, שאם מדינת ישראל שולחת אותם אלינו מתוך דאגה כנה למטיילים הישראליים – שיואלו בטובם לממן את אבטחת בתי חב"ד.

"לשגריר בבומביי אתם לא מגיעים עם עצות למיגון השגרירות, אלא קונים עבורו את הציוד. בתי חב"ד בהודו משקיעים סכומי כסף גדולים למען המטיילים הישראליים, ומותר לכם גם להשתתף בזה", אמרתי להם והוספתי בסרקזם: "אני מבין שהמצב של המדינה קשה, כי אהוד ברק צריך לישון בפריו בסוויטות שעולות מאות אלפי שקלים. אולי בית חב"ד יכול לעזור לכם. נעשה חצי-חצי..."

● אבל מעבר לפן הבטחוני, יש כאן גם אינטרס רוחני, שהרי מטיילים רבים נמנעים מלהגיע לבתי חב"ד כל עוד הם אינם ממוגנים כראוי. האם לא ראוי להשקיע יותר מאמצים בנושא?

נכון שיש כאלה שהדירו את רגליהם מבית חב"ד בעקבות ההתראות. יש כאן משפחה מקומית, שהייתה שולחת את הילדים לסאנדיי-סקול, ומאז ההתרעות הביטחוניות הילדים הפסיקו להגיע. הם מפחדים. אבל לאידך – לאחר שלאחרונה החליטו במשטרת פונה לקחת על אחריותם את מיגון בית חב"ד, והפכו את ביתנו למקום מבוצר, יש מטיילים שפתאום מפחדים להגיע לבתי חב"ד...

כל עוד הפגנו את ביטחוננו בה', גם המטיילים לא לקחו ברצינות את ההתרעות ואזהרות המסע. אבל כאשר הם רואים שהמקום הפך ליעד מבוצר – הם מתחילים לחשוש... לאידך, הילדים של אותה משפחה מקומית חזרו להופיע בסאנדיי-סקול. הפוך על הפוך!

הרב בצלאל קופציק עם קבוצת החיילים העומדים בפתח בית חב"ד בכל שעות היממה

מימין: המחסום בכניסה לרחוב הסמוך לבית חב"ד. משמאל: מחסום מאולתר נוסף ליד בית חב"ד

לא ידעתי מה הם רוצים ממני. אמרתי לקצין הבכיר שאנחנו באמצע החג, ולא אוכל לבוא סתם כך לפגישה. הוא חשש לומר למפקד שלו שאני לא רוצה להגיע, וביקש ממני לדבר איתו בטלפון. המפקד היה מאוד אדיב, ואמר שהוא מעוניין לשבת איתי על כוס תה ולשוחח איתי על כמה נושאים. אמרתי לו שבאופן כללי אני לא יכול לשתות תה מחוץ לבית, אבל היום – בגלל חג הסוכות – אפילו מים קרים לא אוכל לשתות אצלו. הוא קיבל בהבנה והערכה את הדברים, ושאל מתי נוכל להיפגש. אמרתי שישלח את השוטרים שלו בעוד שעתיים.

התרעות ממוקדות

● **סיפרת שמטרת הודו לקחו אחריות ביטחונית על בית חב"ד. איך זה קרה?**

בחול המועד סוכות הגיעו לביתי קצין משטרה עם שלושה שוטרים. הקצין הזדהה כמפקד תחנת המשטרה הממונה על האזור בו שוכן בית חב"ד, ואמר שמפקד משטרת פונה מעוניין להיפגש עמי. העיר פונה מונה שבע וחצי מליון תושבים, כך שלמפקד המשטרה שם יש אחריות ביטחונית דומה לשר המשטרה בארץ ישראל...

ההתראות החלו למעשה כבר לפני ראש השנה. בערב ראש השנה טלפנו אלי מגלי צה"ל וביקשו את תגובתי. אמרתי להם שבראש השנה אנחנו תוקעים שלושים תקיעות נוספות כדי לבלבל את השטן, וכאן עושה רושם שהשטן מנסה לבלבל אותנו, ולמנוע ממטיילים ישראלים להגיע לבית חב"ד לשמוע תקיעות. לאחרונה מתריע אמיין מפני פצצה אטומית איראנית – האם בגלל זה הממשלה ממליצה לאזרחים לעזוב את הארץ? עשיתי השוואה מעניינת, וסיימתי בנחרצות: 'לא צריך להפחיד. כל המטיילים יכולים להגיע לבית חב"ד ללא חשש'.

התיישבתי מייד לכתוב לרבי על הזימון, ומכיוון שלא ידעתי על מה בדיוק מדובר – ביקשתי שהכול יהיה בהצלחה. לאחר שעתיים הגיע הקצין הבכיר לקחת אותי לפגישה. מדובר בקצין שאחראי על אזור בסדר גודל של תל-אביב רבתי, אבל היה מעניין לראות את יראת הכבוד שהוא רוחש למפקד הראשי, ואת ההתרגשות שלו לפני הכניסה לשלכה.

מפקד המשטרה קיבל אותי בחביבות. הוא התעניין אודות החג שאנו חוגגים, ולאחר שאייתתי לו את שם החג באנגלית, הוא חיפש מידע על החג. אחר-כך אמר: "קראנו לך לכאן, מכיוון שיש בידינו התראות חמות על כוונת המחבלים לפגוע בבית חב"ד בפונה".

הוא הראה לי SMS שנקלט על ידי שירותי הביון ההודים, המוכיח כי אותה קבוצה שביצעה את הפיגוע בבית חב"ד בבומביי, מבקשת לבצע – חלילה – פיגוע בבית חב"ד בפונה. על צג הפלאפון שלו יכולתי לראות את הודעת ה-SMS עם כתובת בית חב"ד. הצטררתי.

"אנחנו רוצים לשמור עליך", אמר לי מפקד המשטרה.

נוכרתי בברכות הרבות שקיבלנו מהרבי, ואמרתי לו בביטחון: "אנחנו מאמינים בה' אחד ואנחנו בטוחים שה' ישמור עלינו. בתורה שלנו כתוב 'אם ה' לא ישמור עיר – שווא שקד שומר'. אם הקב"ה לא יעזור, כל הצבא ההודי לא יעזור. אבל אנחנו בטוחים שהוא יעזור, ואתם תעשו מה שצריך לעשות בדרך הטבע. אני סומך עליכם שתעשו כל מה שאתם יכולים". הוא היה מאוד מרוצה מהגישה שלי, ואמר שגם הוא מאמין כך.

מפקד המשטרה אמר לי שבימים הקרובים ישמרו על הבית שני שוטרים, אבל בעוד יומיים, לאחר שיסתיימו החגאות של ההודים – הוא יקצה כוחות גדולים יותר לשמירה על בית חב"ד.

למען האמת, כשהוא אמר "כוחות גדולים", לא תיארתי לעצמי למה הוא מתכוון... כעבור יומיים עצרו ליד בית חב"ד כמה משאיות מלאות שוטרים. קרוב לשישים (!) שוטרים התפרסו באזור בית חב"ד. הם הקימו מחסומי תנועה בכביש הראשי שעובר ליד בית חב"ד. משני הצדדים של הכביש הוקמו מחסומים וחיילים עם מקלעים מאיישים את העמדות. ליד בית חב"ד עומדים בקביעות שתי משאיות של חיילים מהיחידה המיוחדת למלחמה בטרור, ובתוך החצר מסתובבים עוד 15

לפני כמה ימים הגיע לבית חב"ד מפקד משטרת פונה בכבודו ובעצמו. הוא נכנס לכל החדרים, עלה על הגג, והדריך את החיילים שליוו אותו להוסיף עמדות שמירה באזורים המשקיפים על בית חב"ד. בסיום הסיור הוא הבטיח לעשות הכול להגנת בית חב"ד, והתבטא: "אנחנו נמות בשבילך". אמרתי לו: אל תדאג, אנחנו לא נמות. הם – המחבלים – ימותו!

אם מסתכלים על זה כמו שהרבי רוצה, מגיעים למסקנה ברורה שמדובר בתחילת ומעין קיום הייעוד "והיו מלכים אומניים".

• בית חב"ד נושא גם בנטל האחזקה של השמירה הבטחונית?

כפי שאמרתי: השמירה היא על חשבון משטרת הודו. אבל במקביל מפקד המשטרה ביקש שגם אנחנו נשקיע במיגון בית חב"ד, אם בהתקנת שער חשמלי מאסיבי, אם בהגבהת החומה סביב בית חב"ד, ואם בהתקנת מערכת מצלמות משוכללת וגיבוי תמידי למערכת החשמל. אמרתי לו שאין לנו תקציב לזה, אבל בעוד זמן קצר אני נוסע לארצות הברית, ומקווה לגייס שם את הכסף הדרוש לזה.

חיילים. מבצר של ממש.

• מה לדעתך מניע את מפקד המשטרה להשקיע משאבים רבים כל כך בשמירה על בית חב"ד?

אני רואה בזה קשר ברור לימות המשיח. אמרתי לאשתי: בכל מדינה נורמאלית, איך היו מתייחסים לאנשים זרים, לא אזרחים שלהם, שמכניסים אותם למצב של איזום טרור? סביר להניח שהיו אומרים להם להיעלם מהשטח ולמצוא מקום אחר לפעילות המסוכנת... כמי שמכיר את ההתנהלות ההודית, היה מתאים להם להגיב בדיוק כך.

יתירה מזו: לפני שבוע פורסם בעיתונות ההודית שהפיגוע בבומביי גרם נזק אדיר לתיירות ההודית. בחודשים האחרונים הייתה ירידה של מאות אלפי תיירים לעומת החודשים המקבילים בשנה הקודמת. אם

לוקחים בחשבון שכל תייר מכניס למדינה לפחות אלף דולר, הרי מדובר כאן בהפסדים של מאות מיליוני דולרים.

וכאן, במקום לזרוק אותנו, הם מביאים שישים שוטרים לשמור עלינו. מדובר בתקציב עצום, והקצאת כוחות עילית של המשטרה, והכול על חשבונם. שמעתי שבאחד העיתונים המופיעים בפושר נכתב ששומרים על חב"ד יותר מראש ממשלת הודו...

לפני כמה ימים הגיע לבית חב"ד מפקד משטרת פונה בכבודו ובעצמו. הוא נכנס לכל החדרים, עלה על הגג, והדריך את החיילים שליוו אותו להוסיף עמדות שמירה באזורים המשקיפים על בית חב"ד. בסיום הסיור הוא הבטיח לעשות הכול להגנת בית חב"ד, והתבטא: "אנחנו נמות בשבילך". אמרתי לו: אל תדאג, אנחנו לא נמות. הם – המחבלים – ימותו!

אם מסתכלים על זה כמו שהרבי רוצה, מגיעים למסקנה ברורה שמדובר בתחילת ומעין קיום הייעוד "והיו מלכים אומניים".

• בית חב"ד נושא גם בנטל האחזקה של השמירה הבטחונית?

כפי שאמרתי: השמירה היא על חשבון משטרת הודו. אבל במקביל מפקד המשטרה ביקש שגם אנחנו נשקיע במיגון בית חב"ד, אם בהתקנת שער חשמלי מאסיבי, אם בהגבהת החומה סביב בית חב"ד, ואם בהתקנת מערכת מצלמות משוכללת וגיבוי תמידי למערכת החשמל. אמרתי לו שאין לנו תקציב לזה, אבל בעוד זמן קצר אני נוסע לארצות הברית, ומקווה לגייס שם את הכסף הדרוש לזה.

• איך אתם קיבלתם את כל ההסדרים הביטחוניים החדשים?

אמרתי לאשתי, שנגד גנבים – זה בוודאי טוב...

באופן אישי, כמובן שההמולה הביטחונית סביבנו גורמת לנו לאי-נוחות, אבל אנחנו משתדלים להתעלם מזה. החיילים הרבים ששומרים על בית חב"ד לא יודעים בדיוק במה 'זכינו' לשמירה מאסיבית. הם בטוחים שאני אישיות חשובה מאוד לממשל ההודי, ובכל פעם שאני יוצא מבית חב"ד – הם נעמדים דום ומצדיעים...

לפני שבועיים, כאשר נסעתי לאוסטרליה, עדכנתי את החיילים כדי שיניחו לרכב שהגיע לאסוף אותי, לעצור ליד בית חב"ד. כעבור כמה דקות הגיע אלי המפקד שלהם ושאל אם אני רוצה ליווי

משטרתי לשדה התעופה...

● לא מפחיד, לחיות תחת איום כל כך מוחשי?

כפי שצינתי, דווקא המבצר שבנו לנו סביב בית חב"ד הפך את האיום למוחשי, והפחיד חלק מהמטיילים. גם אנחנו התחלנו קצת לחשוש, ואשתי כתבה על כך לרבי מלך המשיח. קיבלתו את תשובת הרבי באגרות קודש חלק ד', עמוד שסח. תשובה ברורה שלא משאירה מקום לחששות ופחדים:

"על ידי הרבצת תורה בכלל והרבצת תורת החסידות בפרט, אשר על ידי זה אתהפכא חשוכא לנהורא, הרי כמו שפדה בשלום נפש דוד כי ברבים, גם אנשי אבשלום, היו עמדו – הרי גם כל אחד ואחד יפדה נפשו בשלום, על ידי כי ברבים, המלאכים המשמרים את האדם, יצר הטוב ויצר הרע, יהיו עמדו, כי על ידי הנ"ל מגביר יצר הטוב על יצר הרע וממתיק הגבורות, ואז גם יצר הרע חוזר ונעשה שומר לפרו".

אחר-כך הרבי מביא את התרגום לתהלים, שמוציא את הפסוק מפשוטו, ומפרש את המלים "כי ברבים", לא על הרבים שהיו איתו, אלא "בסגיאן עקן" – היינו הצרות הרבות שאירעו – ובכל זאת "פדה בשלום".

היציאה לשליחות

התעכבה כמה שנים...

"..בקיצור, העול שלי הוא בעיקר בלילות. אז אני מייגעת את מוחי בשאלה הקשה: מה מכינים מחר? – אל תחשוב, שזה כל כך פשוט. יש להדר במצוות הכנסת אורחים, ולכן צריך שהאורחים יהנו והארוחות תהיינה מגוונות. בנוסף, אל תשכח את ההגבלות: אין חסלט של "גוש קטיף", גם אין בשרי. במיוזג ובפסטה – יש לנהוג מידת קמצנות, כי כדי שזה יגמר – לא נוכל לבצע מיד הזמנה מהמכלת (דוקא יש כאן מכולת שמבצעת עבורנו "הזמנות" בדחילו ורחימו, אבל הם מביאים בעיקר מים...).

"אז הארוחות צריכות להתבסס על מוצרים טבעיים: קטניות, קמח, ושוב קטניות. אבל תאמין לי, שיש לי ברכה, והארוחות יוצאות ממש מיוחדות ומצוינות אחת-אחת (גם כשאתמול האורז לא הצליח לי ויצא "שניים

באותה נסיעה לפונה

ראיתי איזה נשמות יקרות

מתגלגלות בהודו. אנשים

שבמקום אחר לא היו

מעלים על דעתם להיכנס

לבית חב"ד, נפתחים בהודו

ומוכנים לשמוע ולקבל.

התלהבתי, והתחלתי

לנסוע לקראת כל חג. כך

במשך שלוש שנים נסעתי

הלוך חזור, עד שיום אחד

אשתי אמרה לי: אולי נסע

יחד ונצא לשליחות קבועה

בפונה? הבהרתי לאשתי

שעיקר העול של ניהול

הבית וחינוך הילדים יוטל

עליה, כי אני אהיה עסוק

בפעילות, והיא תצטרך

לטפל בילדים. היא אמרה:

בוא ננסה חצי שנה. כך

יצאנו לדרך, קצת באיחור,

לשליחות חיינו.

שניים", והתביישתי להגיש "דיסת אורז" אשכנזית שכזו. אחר כך צחקתי עם מענדי ויהודית שלבסוף אפילו ביקשו תוספת).

"מה אני מכינה? הכנו פלאפל – "הכנו" הכוונה שכל הילדודע'ס עמדו ולשו פיתות על המשטח העגול המיוחד ללישת צ'פטי. כעקרון, אחרי כמה נסיונות הצלחנו לייצר פיתות "עם כיס" והשמחה היתה רבה!"

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'יק)

ארבע עשרה שנים נמצאת משפחת קופצ'יק בהודו. ר' בצלאל ורעייתו לא הגיעו

למקום כזוג צעיר, כמו רוב השלוחים. הם כבר היו משפחה עם עשרה ילדים, מוברגת היטב בקהילה החב"דית בצפת. ר' בצלאל נשא משרות ניהול במוסדות החינוך, ורעייתו הייתה מחנכת ידועת שם. הילדים כולם היו במוסדות החינוך. ככה עוזבים יום אחד קהילה, נוטשים את הכול, ויוצאים לשליחות?

ר' בצלאל מתייך בנוסטלגיה: למעשה, אנחנו יצאנו לשליחות בהודו מייד לאחר החתונה, רק שמסיבות כאלה ואחרות זה התעכב כמה שנים, ובינתיים נולדו לנו עשרה ילדים...

● מה זאת אומרת?

כאשר התחתנתי עם אשתי רחל, החלטנו לצאת לשליחות זמן קצר לאחר החתונה. התוכנית שלנו הייתה לצאת לשליחות בקריית שמונה, שהייתה באותן שנים עיירת ספר, המופגזת תדיר מכיוון דרום לבנון. דובר שאשתי תהיה מורה באחד מבתי הספר באזור, וכך יהיה לנו בסיס כלכלי, ואני אעסוק בפעילות. מכיוון שהתחתנו בחודש אדר, לא היה שייך שאשתי תתקבל כמורה באמצע השנה, והחלטנו להמתין עם התוכנית לתחילת שנת הלימודים. בהשגחה פרטית הציעו לאשתי להיות מנהלת הפנימייה בבית חנה "רק לחצי שנה". בדיוק לפי התוכנית שלנו.

אני רצייתי שהרבי ינחה אותי באופן ברור בדרכי בחיים. כתבתי לרבי שחונכתי לבטל את רצוני ולעשות את רצון הרבי, ומכיוון שכך – אין לי רצון לשום דבר, ואני מחכה שהרבי יורה לי מה עלי לעשות. חיכיתי וחיכיתי, אבל לא קיבלתי תשובה.

בחול המועד פסח צלצלה אלינו אשתו של הרב שמואל פרומר וסיפרה שבעלה נמצא אצל הרבי, ובשל מעשה שמיימי לזכה שהרבי כתב לו בתשובה שיש לו "הארת פנים". חשבתי שכדאי לנצל את הארת הפנים המיוחדת לה זכה הרב פרומר, וביקשתי להעביר לרבי את מכתבי ולבקש מהרבי תשובה. הרב פרומר מילא את בקשתי, ותוך זמן קצר ענה הרבי על המכתב: "אזכיר על הציון".

לא חלפו ימים אחדים, ובמוצאי שביעי של פסח צלצל אלי ר' רחמים אנטיאן ע"ה, מי שהיה המנהל הגשמי של "בית לוי יצחק", ואמר שהם נתקעו בלי מנהל בחצי השני של שנת הלימודים, והוא מבקש שאקח על עצמי את התפקיד "רק עד סוף שנה". חשבתי שאולי לכך התכוון הרבי בברכתו "אזכיר על הציון", והבעתי את הסכמתי.

באותן שנים היה "בית לוי יצחק"

מסגרת חינוכית מיוחדת לנערים מאזור הצפון, בתנאי פנימייה, ולמדו שם נערים רבים מחוץ לחב"ד. זמן קצר לאחר שנכנסתי לתפקיד החלה עונת הרישום. מכיוון שראיתי בכך שלחות, השקעתי בכך מאמצים רבים, ואכן הצלחתי להגיע לרישום שיא של חמישים ילדים, לעומת עשרים ילדים בשנה הקודמת.

בעקבות הצלחתי ברישום פנו אלי חברי ההנהלה וביקשו שאמשיך בתפקיד. אני, שרציתי לצאת לשליחות, סירבתי. אבל הם ביקשו שלכל הפחות אכתוב על כך לרבי. כתבתי, ומענה הרבי לא איחר לבוא: שייך לעסקני אני"ש בארץ הקודש.

באותן שנים היו בארץ שלושה עסקנים בולטים: הרב שלמה מיינדצ'יק, הרב משה סלונים והרב זושא ווילמובסקי. נפגשתי איתם בצריף של וועד כפר חב"ד, ושטחתי לפנייהם את התוכנית שלי לציאה לשליחות בקרית שמונה, מול בקשתם של מנהלי "בית לוי יצחק" שאמשיך לנהל את המוסד.

ר' משה סלונים אמר שזה רעיון טוב לצאת לשליחות בקרית שמונה, ואפשר לקבל תקציבים מיוחדים לפעילות שם, כיוון שמדובר בעיירות פיתוח וכו'. גם ר' שלוימקה מיינדצ'יק אמר שיהיה אפשר להשיג תקציבים לפעילויות שונות. רק ר' זושא ישב ושתק. לאחר ששני הראשונים סיימו לדבר, פנה אליהם ושאל: אתם מתחייבים לסכום מסויים? כאשר השיבו השניים שרק העלו רעיונות, אבל הם לא יכולים להתחייב על כלום – פנה אלי ר' זושא ואמר בטון ברור: הרבי לא השיב **ייתייעץ** עם עסקני אני"ש, אלא **שייך** לעסקני אני"ש. אם הם לא לוקחים אחריות – זה לא שייך להם, וגם לך זה לא שייך, בינתיים. כך חתך עניינים.

כך חלפו שנתיים בהן כיהנתי כמנהל חינוכי של "בית לוי יצחק". היה לנו צוות חינוכי מעולה ואני הרגשתי את עצמי מיותר. אחד המורים היותר מוכשרים אצלנו היה הרב אליהו פרידמן ע"ה. כל כמה ימים היה מגיע אלי עם רעיונות חדשים כיצד לקדם את התלמידים. היו בינינו יחסי חברות טובים, ופעם אמרתי לו: מה אני עושה כאן? אתם עובדים מעולה ואני סתם יושב על כסא המנהל...

הוא הופתע לשמוע את דבריי, ואמר לי בגילוי לב: מאז שהתמנית למנהל החינוכי של המוסד, אני אוהב לעבוד כאן, בזכותך. כי כשאני מגיע עם רעיונות חדשים – אתה מקדם אותם. אתה מנהל שרוצה את טובת

התלמידים, ובשביל זה חשוב שתמשיך כאן. רק אחרי שנים הבנתי שיש כזה דבר שאי-אפשר להגדיר אותו, אבל לפעמים עצם העובדה שאתה יושב בעמדה מסויימת, זה גורם לאנשים תחתך לעבוד יותר טוב.

בכל אופן, הייתי קצת במרה-שחורה והחלטתי לנסוע לרבי. נכנסתי ליחידות כללית ביזאלי הקטן ולאחר שהרבי אמר שיחה, הגשתי לרבי חבילה של 15 דפים בהם פירטתי את אשר עובר עלי בזמן האחרון. אחרי יום-יומיים הופתעתי לקבל הודעה מהמזכירות שהרבי ענה על מכתבי.

על מה ששאלתי אם להמשיך ב"בית לוי יצחק", או לפנות לכיוונים אחרים – מחק הרבי את כל הרעיונות האחרים שהעליתי. כמו כן מחק את המילה "האם" והוסיף "כמובן", וכך נוצר משפט חדש: **כמובן להמשיך בבית לוי יצחק**.

בהמשך המכתב שאלתי מה לעשות בקשר למצב רוח הירוד. על כך ענה הרבי: **לא ישמע לעצת מלך זקן וכסיל**. והוסיף: **וכשיפתו היצר הרע – להתבונן במצב רוחו, ובפרטיות, יענהו שהוא תמים ולא חקרן, ובכלל – אין לו פנאי לזה. כי תפקידו הפרטי בעולם לעשות רצון קונו על ידי תורה ומצוות ולא על ידי חקירות ופלפולים**.

בסיום המכתב ביקשתי "ברכה שאמלא את רצון כ"ק אדמו"ר שליט"א והוראותיו ובשמחה תמידית". הרבי מחק את המילה ברכה והאות ש, ונוצר משפט חדש: **ימלא את רצון כ"ק אדמו"ר שליט"א והוראותיו – על ידי שיהיה בשמחה תמידית**.

בזמנו, כשקיבלתי את תשובת הרבי, לא הבנתי למה הרבי הוסיף את המילה "כמובן". הרי גם בלי תופסת זו ברור שעלי להמשיך ב"בית לוי יצחק". רק לאחר שנים הבנתי:

היה זה בשנת תשמ"ט, כאשר הישיבה נקלעה לקשיים כלכליים כבדים, והרב לייבל קפלן שקל לסגור את המתבתא "בית לוי יצחק". כמנהל חינוכי כאבתי את כאבם של התלמידים שיאבדו מסגרת חינוכית חמה ותומכת, ושאלתי את הרב קפלן מה יהא על עשרות התלמידים הללו, שאינם מסוגלים להתקבל במסגרות חינוכיות אחרות, להיכן ילכו?

הרב קפלן השיב שאם אני מוכן לקחת על עצמי את האחריות לגירעונות של המוסד, הוא ייסוג מהרעיון לסגור את המוסד. אמרתי לו שאני בכלל לא יודע במה מדובר, וביקשתי שיעשה חשבון בכמה כסף מדובר. לאחר חשבון קצר התברר שעלי

לקחת אחריות על חמש אלף דולר בחודש. ביקשתי שהות זמן לחשוב על כך. בינתיים נזכרתי במענה הרבי "כמובן להמשיך בבית לוי יצחק", וחשבתי לעצמי שאולי לכך התכוון הרבי, שאם צריכים לקחת אחריות כספית כדי להמשיך בבית לוי יצחק, יש לעשות זאת גם כן. עוד חשבתי לעצמי: כיצד אפשר לסגור מוסד שקרוי על שם אביו של הרבי?

כתבתי על כך לרבי, וקיבלתי תשובה: **להתייעץ עם ידידים מבינים**.

במקביל, בשנת הבניין פתחתי בית חב"ד בראש פינה. חשבתי אולי לעבור לשם. הצעתי את שאלתי בפני הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי, הרב שלמה רסקין והרב שלמה זלמן לבקיבקר, ושניהם הביעו את דעתם שעלי לקחת את האחריות הכספית על כתפיי. הצלחתי להחזיק את המוסד עוד כמה שנים, עד שאירעו כמה תקלות, חלקן שלא בשליטתי, שהביאו לעזיבת הצוות, ואחר-כך לירידה ברישום התלמידים, עד שבשנת תנשי"א נסגר המוסד.

היינו עדיין זוג צעיר יחסית, עם חמשה ילדים, וחשבנו לחזור לתוכנית המקורית ולצאת לשליחות. בדיוק באותה תקופה החלו המוני ישראלים לנסוע לתאילנד. לא היה שם בית חב"ד קבוע, וחשבתי שזה רעיון טוב לפתוח שם בית חב"ד. בשל סיבות שונות שאינן תלויות בי, לא יצא הרעיון אל הפועל.

בשנים הבאות מילאתי תפקידים שונים בכמה מהמוסדות הארציים של חב"ד, כמו 'רשת אהלי יוסף יצחק', 'אגודת חסידי חב"ד' ו'מטה משיח'.

"בצלאל עוד לא חזר להודו, אבל הוא דאג לשלוח לנו את החבילה שלך עם אמא של מטיילת שנמצאת עתה אצלנו. את לא יכולה לתאר לך איזה חגיגה הלכה אצלנו! החבילה נפתחה בתרועות התרגשות, כמו בסיפורים... ממתקים!

"טעם של ממתקים שלא ממש רואים פה. וגם טעם של "סופר חב"ד", וזה אומר טעם של "צפת שלנו", של החיים הכל-כך רחוקים, שאליהם כל כך מתגעגעים. וגם טעם חם ונעים של חברים/רות לא נשכחים, כשרואים שגם לא נשכחנו.

"עכשיו יום שישי. נעים להזכר ברוטינה של יום שישי בצפת. קניות של רגע אחרון במכולת. לדפוק בדלת

של השכנים (שלכם?) לבקש עוד דבר שנושכה עבור ההכנות לשבת. השקט מתחיל לרדת על העיר. ילדים זורמים בחולצות לבנות (חוץ מהקופצ'קים שכבר הספיקו ללכלך את חולצות השבת שלהם...) מהמקווה הביתה. ריחות של מאכלי שבת – ומה שיש לנו פה, כשהלב מתכווץ קצת מגעגועים..."

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'ק)

• ואיך בסופו של דבר הגעת להודו?

בחודש שבט תשנ"ו, הגיע אלי אחד המשתתפים הקבועים בשיעור חסידות שמסרתי בראש פינה, ומסר לי קלטת וידאו תוך שהוא אומר: אתה חייב לצפות בזה. הייתה זו תוכנית טלוויזיה על הישראלים שמגיעים לישראל בפונה, ומתוך רבע שעה של תוכנית היו כמה שניות שבין הישראלים לובשי הגלימות האדומות ראו אחד עם ציצית מבצבצת מתחת לגלימה. כאשר הכתב שאל אותו "מה אתה עושה כאן?", הוא השיב: "באתי להגיד להם, שלנו יש את התורה, את הקב"ה, ואת הרבי מלך המשיח". ככה, במילים האלו. את הכתבה סיים הכתב במילים: "בפונה מחכים לרבי". כשמעתי את זה, הרגשתי שזה מסר מהרבי.

ביררתי על אותו צעיר, ונודע לי ששמו שי אבנון. הוא היה בתהליכי חזרה בתשובה, כשלתע החליט לנסוע להודו בשל הבטחה ישנה לחבר מהצבא להצטרף אליו למסע בהודו. הוא כתב על כך לרבי, וקיבל תשובה בתוכן הזה: "מכיוון שנוסע בסמיכות לכ"ד טבת, יעשה התועדות חסידית במקום אליו נוסע". הוא אכן היה שם שלושה שבועות, והפיץ יהדות ככל שיכל.

הוא חזר לארץ ישראל, אבל התוכנית בטלוויזיה והסיומת "בפונה מחכים לרבי", לא נתנה לי מנוח. הרגשתי שהרבי שלח לי את זה, כדי שאממש סוף סוף את תוכניתי לצאת לשליחות. לקראת פורים נסעתי לראשונה להודו יחד עם אברך בשם יהל דהן שהיה בעבר בהודו והתקרב לחב"ד. כתבנו לרבי, וקיבלתי תשובה עם ברכה ל'פורים שמח', והוראה: "הצלחה במילוי תפקידם – לך כנוס את כל היהודים, ולהסביר להם שהם שייכים לעם מרדכי, שלא יכרע ולא ישתחוה לשום עבודה זרה, כולל גם עבודה שהיא זרה לרוח ישראל

רחובות פונה, שרגילים לתהלוכות חתונה ולתהלוכות טומאה, נעצרו לראות את החזיון הבלתי אפשרי. אנשי "חב"ד האוז" (יותר נכון "ילדי"), כי הם היו כאן העיקר באיכות וגם בכמות) צועדים עם עוד ילדים מהקהילה היהודית. לפנייהם צועדים בסך תזמורת נגנים הודית ומאחור נגררים הרכבים המקושטים בתמונות של הרבי ובשלטים. הרכבים לא היו אלא הרכב של המוזיקה, והעגלה של יגאלי שלנו, שבכל פעם ש"נטשתי" אותו כדי לישר את טור הילדים הצועדים, דאג איזה הודי אחר לדוחפה, ברוב חשיבות.

המוזיקה דמתה להפליא למוזיקה המקורית של מירון שמעורבים בה, כידוע, דבקות ערביות. היו אלה שתי תנועות קצרות ושמחות שחזרו כל הזמן על עצמן... מול הג'רמן-בקר – מקום המפגש של ישראלים וסוף המסלול שלנו, נעמדנו לאמירת הפסוקים ולהכרות "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!" ולאחר מכן ריקוד חסידי קצר.

מצלמות של תיירים רבים, ישראלים ולהבדיל גויים, נחשפו לחזיון המיוחד הזה של תהלוכה שכולה קודש – ברחובות הטמאים האלו.

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'ק)

הודו היא מדינה בדרום אסיה החולשת על רוב תת היבשת ההודית. הודו היא המדינה השביעית בגודלה בעולם בעולם

ר' בצלאל מחיך בנוסטלגיה: למעשה, אנחנו יצאנו לשליחות בהודו מייד לאחר החתונה, רק שמסיבות כאלה ואחרות זה התעכב כמה שנים, ובינתיים נולדו לנו עשרה ילדים...

סבא"

באותה נסיעה לפונה ראיתי איזה נשמות יקרות מתגלגלות בהודו. אנשים שבמקום אחר לא היו מעלים על דעתם להיכנס לבית חב"ד, נפתחים בהודו ומוכנים לשמוע ולקבל. התלהבתי, והתחלתי לנסוע לקראת כל חג. כך במשך שלוש שנים נסעתי הלך חזור, עד שיום אחד אשתי אמרה לי: אולי נסע יחד ונצא לשליחות קבועה בפונה? הבהרתי לאשתי שעיקר העול של ניהול הבית וחינוך הילדים יוטל עליה, כי אני אהיה עסוק בפעילות, והיא תצטרך לטפל בילדים. היא אמרה: בוא ננסה חצי שנה. כך יצאנו לדרך, קצת באיחור, לשליחות חיינו.

תוכנית הפעולה של הרבי

..שלושת רבעי שעה לאחר מכן כבר יצאה תהלוכה ל"ג בעומר לדרך.

בשטחה, והשניה בעולם בגודל אוכלוסייתה (לאחר סין), המונה יותר ממיליארד נפש הדוברים למעלה ממאה שפות שונות; כנגזרת מכך, הודו היא גם הדמוקרטיה הגדולה ביותר בעולם. להודו קו חוף באוקיינוס ההודי שאורכו למעלה מ-7,000 קילומטרים, והיא גובלת במדינות פקיסטן, סין, בבהוטן, בנגלדש ובמיאנמר.

הודו, רשמית אמנם מדינה שאינה דתית, אך רוב תושביה נוטים לדת כלשהי. הנפוצה ביותר היא ההינדואיזם, אליה משתייכים, בגווייה השונים, רוב מכריע מהאוכלוסייה. בהודו מיעוט מוסלמי גדול. בהודו הייתה בעבר קהילה יהודית גדולה, בעיקר במדינת מאהארשטרה, שם ישבה קהילת "בני ישראל", בקוצ'ין ובמומביי. אחרי תש"ח עלתה רוב הקהילה היהודית לארץ ישראל, וכיום נשארו במדינה אלפים בודדים של יהודים.

מפליא כי בעוד שבמשך כל שנות נשיאותו של הרבי שלוחים לכל קצוות תבל, אבל להודו לא נשלחו שלוחים למרות שחיו בה יהודים והיו בה קהילות. בשיחה עם הרב קופצ'יק עולה הנקודה הזאת לדיון מעמיק.

לא, הוא אינו מתיימר לדעת "דעת עליון", אבל ב"דעת תחתון" יש לכך הסבר מאוד פשוט: "עד לפני 15 שנה, לא היו כמעט יהודים בהודו", מסביר ר' בצלאל בסבלנות. "היהודים המקומיים עלו לארץ ישראל שנים רבות קודם לכן, ונותרו שם רק מתי-מספר. בודדים. היה פעם שהרבי הורה לקבוצת השלוחים לאוסטרליה לעבור דרך הודו, אבל זה היה משהו חד-פעמי.

אלפי המטיילים הישראלים שממלאים היום את ערי הודו, גם הם לא היו בהודו עד לפני 15 שנה. בארץ ישראל לא הייתה שגרירות הודית, ומי שרצה לנסוע להודו היה צריך לנסוע לאירופה כדי להוציא אשרת-כניסה להודו. גם לא היו טיסות ישירות מהארץ להודו, והיו צריכים לנסוע דרך מצרים. כל זה עד לפני 15 שנה. קצת לפני שנסעתי להודו לראשונה, נפתחה שגרירות הודית בארץ ישראל והחלו טיסות ישירות מהארץ להודו. מיני אז, יוצאים בכל שבוע אלפי ישראלים לטיולים בהודו. המציאות בהודו השתנתה ללא הכר.

אגב, כדאי לציין שכמה שנים לאחר שיצאתי לשליחות, הביא לי הרב יקותיאל ראפ תניא שנדפסה בפונה. אין לי מושג מי הדפיס שם את התניא, אבל אני רואה בהדפסה ההיא את ייסוד בית חב"ד בפונה, כך שבית חב"ד נפתח בפונה כעשר שנים

לפני שהגענו לשם.

החלוץ בפעילות החב"דית בהודו היה הרב **נחמן נחמנסון**. הוא החל את פעילותו בעקבות שיחתו של הרבי במעמד הלוויין העולמי בחנוכה תשנ"ב, אז הזכיר הרבי שגם בכלכותא שבהודו צופים בשידור. הרב נחמנסון נסע להודו ופעל במשך שנים רבות בעיר דלהי.

עד כאן הסיבות טכניות למה הרבי לא שלח שלוחים להודו. אבל יש גם סיבות רוחניות: ישנו חסיד גור שמגיע אלינו פעמים רבות. הלה משגיח כשרות בעיסוקו, והוא שהה אצלי בשבת וביקש שאתלוה אליו לאחד המקומות שם היה צריך להיות. ואכן הסכמתי לבקשתו בתנאי שבאמצע אחזור בחזרה לדלהי, להתוועדות י"ט כסלו שהייתה אמורה להתקיים במקום. הוא הסכים. מן השמים רצו אחרת, ובאותו ערב בדיוק, הגיעו אל חדרנו שבמלון מנהלי המפעל שבו היה צריך להשגיח, והפגישה התארכה זמן רב מן המצופה, ונמשכה עד אחת בלילה. בשעה זו כבר לא היה שייך להספיק את הטיסה ולהגיע לבית חב"ד להתוועדות י"ט כסלו. משגיח הכשרות הרגיש לא נעים ואמר לי בהתנצלות "הייתי צריך לומר להם ללכת כדי שלא תפסיד את התוועדות י"ט כסלו".

בליל שבת הוא הגיע אלי בהתרגשות ובידו ספר "אגרות קודש" פתוח. הוא הראה לי מכתב שקיבל ובו נכתב "לפלא שלא קיבלתי דו"ח מהתוועדות י"ט כסלו, ותקוותי שזה רק חסרון בכתביה. ובאם לא – יעשו כזה למחרת". אותה שבת הייתה כ' בכסלו, והוא אומר לי בשמחה: "תראה, אני כל הזמן חושב שבגללי לא היית בהתוועדות, אבל הרבי כותב שעדיין לא מאוחר ואתה יכול לעשות כעת התוועדות לכבוד י"ט כסלו". ישבנו אפוא להתוועדות שנמשכה עד 1 בלילה.

למחרת בבוקר ישבנו לשיעור חסידות, שיעור המתקיים בקביעות מדי שבת בבוקר. לפעמים בילקוטי תורה ולפעמים ב'דבר מלכות'. נכח במקום אחד היהודים ששוהה בהודו כבר שלוש עשרה שנה, שמאלני בדעותיו שמעולם לא הצביע כי לא הייתה מפלגה מספיק שמאלנית בשבילו. הוא מגיע בכל שבת לשמוע "מה הרבי הזקן אומר על פרשת השבוע..." אותו שבוע למדנו 'דבר מלכות' על פרשת וישב. בשיחה אומר הרבי שאחד הסימנים שכיום העולם מוכן לקבלת פני משיח יותר מהדורות הקודמים – שצדקה עשה ה' עם ישראל שפיזרן האומות, והמטרה

היא לברר את הניצוצות. וממשיך הרבי ואומר שיש מדינות שבעבר היו מגיעים אליהם יהודים באופן של "נכנס ויוצא", ורק בדור האחרון החלו לגור שם בקביעות, תוך שימוש במנהגי ושפת המדינה, והכול כדי לברר מקומות אלו, שגם מדינות אלו תהיינה מוכנות לקבלת פני משיח.

כשסיימנו את השיעור, אמר המשגיח כשרות שאינו נמנה על חב"ד, בהתפעמות: אתם פושעים! למה אף אחד לא יודע מהשיחה הזאת של הרבי?! הרי הרבי מסביר כאן את עניינם של בתי חב"ד בכלל, ובפרט בהודו – שבביל לברר את העולם למשיח. כאן נמצאים הברורים האחרונים. אני נוסע כל הזמן להודו הלוך חזור, אני לא חב"דניק, אבל אני מבין שיש בזה ענין שמיימי נעלה. כשאני רואה כעת שבבתי חב"ד כאן, בהודו, ובאופן של קבע, משתמשים בהנהגות המדינה ובשפת המדינה, אני מרגיש שאלו הם ה'ברורים' האחרונים. במוצאי שבת ביקש לצלם לו את השיחה בהפטירו "זו תכנית הפעולה של הרבי".

פעמים רבות כותב הרבי שיש לבדוק כל עניין לפי תוצאותיו. כשמתבוננים היום, אפשר לראות שרוב בעלי התשובה בארץ ישראל – הם "בוגרי הודו". למה הם באים עכשיו דווקא? – כי זה הרגע האחרון לפני משיח.

תלוי אין מסתכלים

"לפעמים צריך כנראה לחיות כמה חודשים בלי כיור במטבח, כדי להעריך מטבח "נורמלי"!"

"באמצע העבודה אין מים. אחר כך למדתי, שיש משאבה (אל תגזימו, לא ידנית, חשמלית) שצריך להפעיל כדי שיהיו מים. אחר כך גם הכיור נסתם. הביצים לא מגיעות מהמכלת ועוד כמה מיני תקלות שונות ומשונות. אני מאוד משתדלת להחזיק ראש, ולא מאמינה שאסיים.

"יום אחד אני מגיעה לבית החדש. המטבח מוצף מים, בגובה כמה ס"מ טובים.

"מסתבר שיש כאן איזה ברז מיוחד למים מה"גוברמנט" (מהממשלה, להבדיל מהמים שמהמשאבה) שנותן למימי רק בלילה. טוב, היות וביום לא

יצאו ממנו מים, אז השארנו אותו אתמול פתוח...".

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'יק)

למי שלא שהה בבית חב"ד בפונה – ורוב הקוראים בוודאי לא שהו – מן הראוי לספר שהתנאים במקום הינם לא פשוטים כלל. הרחק מהציוויליזציה; כל דבר עולה בקושי רב, ודברים מינימאליים אינם מובנים שם מאליהם. כל דבר דורש יגיעה של ממש. החל מקשיי הבריורקטיה והשוחד האנושיים, ועד לקשיי מזג האוויר שנושא בחובו לחות איומה.

מי שקרא בעבר את יומניה של השליחה, הגב' רחל קופצ'יק שהתפרסמו בגליונות "עטרת חיה" ועוררו הדים רבים, מבין את משעוליה המפותלים, כמעט בלתי עבירים של הודו, המקשים על איש מערבי לחיות בהודו. כל יום הוא בבחינת 'נס' מחודש הדורש רחמי שמים מרובים.

● איך מסתדרים במקום עם תנאים גשמיים כה נחותים?

הכול בראש. החסיד ר' שמחה גורודצקי שהה בצינוק חמישים יום, תחת חקירות קשות. הוא נכנס בריא וחסון עד שאמר כי יכול היה לעקור עץ, ויצא משם 'צלי אדם. האירו לו בפניו בפרוזיקטורים רבי עוצמה כדי שלא יכול לישון, אלפי יתושים מיררו את חייו, וכו'. שאלוהו כיצד החזיק מעמד? הוא אמר בפשטות: "פרק 'להשכילך בינה' בתניא, המבאר שאין רע יורד מלמעלה". כוונת הדברים, איך שאדם מקבל את הדברים, כך הם משפיעים עליו. אם אדם מרגיש שצרות באות עליו – זה צרות. אם אתה חושב ש"אין רע יורד מלמעלה", אז אין צרות.

ולגופה של שאלה: עיקר הקושי הוא של אשתי שנמצאת כל היום בבית חב"ד, ותפקידה לדאוג לאוכל עבור האורחים, לחינוך הילדים וכו'. והיא עומדת בזה בכבוד רב. מלבד זאת, לאחר שנים כה רבות מתרגלים גם למצב הזה.

מה שקשה ואי אפשר להתרגל אליו, הוא נושא חינוך הילדים. אם יש משהו שמחזיק אותנו בכל הדרך, זו ההבטחה של הרבי שהילדים של השלוחים הם על הכתפיים שלו. אנחנו מרגישים במוחש שהחינוך שלהם כאן יציב ובטוח יותר מאשר בכל ריכוז חב"ד.

קשה להסביר זאת בפועל, אבל מרגישים

שהרבי פורש את חסותו על הילדים.

מנדי, שהיום הוא אחרי 'קבוצה', היה ראשון שיצא לשיבה קטנה אחרי שנתיים של מגורים בפונה. לפני שיצא לשיבה, היה צריך לעבור בחינה. טלפנתי לרב משה אורנשטיין משיבת חב"ד בנתניה, וביקשתי שיבחן אותו בטלפון. הוא הגיב ואמר שאין מדובר רק בידע. "הוא הרי היה במשך שנתיים ימים בלי חברה חסידית". לא נבהלתי והצעתי לו שיבדוק בעצמו, חודש ניסיון. היום כבר יש לנו שם בשיבה שלו את הילד הרביעי שגדל בפונה. ראש השיבה הרב משה אורנשטיין מתפעל. גם הר"מ בשיבה, הרב נפתלי מינצברג אמר לי "אין לי מילים להביע את התפעלותי. הילדים שלך הם מהטובים בכל. בלימודים, ביראת שמים, בפעילות חברתית". אני גם לא מבין כיצד הילדים שרוב שנות ילדותם גדלו הרחק מכל ריכוז חב"ד, הגיעו להישגים כאלו, אם לא החסות של הרבי.

חינוך ילדים בכוחות הרבי

"כששמעו רבים על נסיעתנו הצפויה להודו עם כל המשפחה, היו בתדהמה: עם כולם ואיך תסתדרו? ובכלל? . את זוכרת איך אמרת לי שמילא הכל אבל בלי מעון ילדים?... והנה אנחנו כאן, כולנו.

"טוב, הראשונה בסדרה זה "לא בעיה" כי הרי ברור לכולכן ש... תחי' היא יד ימיני או בעצם שתי ידיים ימניות המוחזקות כל הזמן את יגאל הקטן, שמעדיף היום אותה על פני... גם מענדי ושלומי מושיטים יד עוזרת בכל המצטרך, קפיצה לקניית ירקות, לקניית בגדים לגיהוץ או לחייט השכונתי לתקן איזה קרע במכנסיים, חיתוך סלט- הילדים למדו לעשות- ומדובר כמובן בכמויות...

"ובקטנים – מה להם ולשליחות? – מסתבר שגם להם תפקיד מיוחד! כששאלנו את דבורה, אחת המטיילות, מהו המיוחד בבית חב"ד פונה, ענתה מיידית: הילדים... "בית" הוא בית "רגיל" עם ילדים וזו כבר סיבה לבוא...

"יגאל, מהנדס מחשבים, בחור חביב ורחוק מיהדות מגיע אלינו ערב-ערב. גם הוא ענה, שהוא בא בגלל הילדים!

"מתחילה סעודה. "מכריזים: "כולם ליטול ידיים" – אם אני או מישהו מהמבוגרים ילך ליד הברז להקפיד להורות לכל אחד את אופן הנטילה – זה הרי יראה כ"כפיה דתית" או במקרה הטוב נצטייר כנודניקים. אבל כשמישהו בן ה-7 עושה זאת (והוא מקפיד שכל אחד יברך – ועוד איך...) אז זה מסתכם בחיזוק אוהד ומי לא יציית לילד נחמד?..."

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'יק)

● מה סדר היום שלהם בפונה?

הם קמים בבוקר, ולאחר תפילת שחרית לומדים ספר השליחות וכן שיחות של הרבי לפי הסדר. מהשאלות שלהם מרגישים שהם לומדים את השיחה כאילו הרבי מדבר אליהם ישירות, ולא לימוד תיאורטי. פעם למדנו שיחה שהרבי אומר שלא חכמה לצאת לשיחות למקום קרוב אלא דווקא רחוק. אחד הילדים שאל בתמימות: 'למה הרבי אומר לנו את זה, והרי אנחנו יצאנו רחוק!...' הוא לא חשב שהרבי דיבר את השיחה לאנשים אחרים. הרבי מדבר אליו, אלא למי?!

הילד הכי קטן שלנו שכבר נולד בהודו, קורא כבר מגיל שלוש. העונש הכי גדול שאפשר לתת להם בכיתות המאולתרות שלנו, הוא שיוציאו אותם מהכיתה...

זכורני שכשבאנו פעם לארץ הקודש, הגענו בשעה שבע בבוקר לצפת ובשמונה בבוקר כבר היו הילדים בכתות בתלמוד תורה עוד לפני שהספקנו להודיע למנהל על בואם... הם פשוט רצו ללמוד.

מבחינת כמות הזמן, הם לומדים הרבה פחות מאשר במוסדות בארץ ישראל או בקראון הייטס, ובכל זאת הם מספיקים את הכול. הילדים לומדים כל יום שיחות של הרבי, חת"ת. הילדים מכינים מצגת על השיחה. הם יודעים ומכירים את המבנה של השיחה. הם יודעים את הקושיה ואת התירוץ, וכיצד הקושיה נעלמת בעקבות התירוץ. לא ייפלא אפוא שכשהם מגיעים לשיבה קטנה, הם מקבלים 100 בגמרא בעיונא...

הילדים האלה לומדים מגיל צעיר מאוד שאין להם חיים פרטיים. הם לא יושבים לשולחן שבת בלי לדאוג לשאר האנשים שיהיה להם מזלג, יין וכו'. כל זה ביחד עושה מהם "בני אדם".

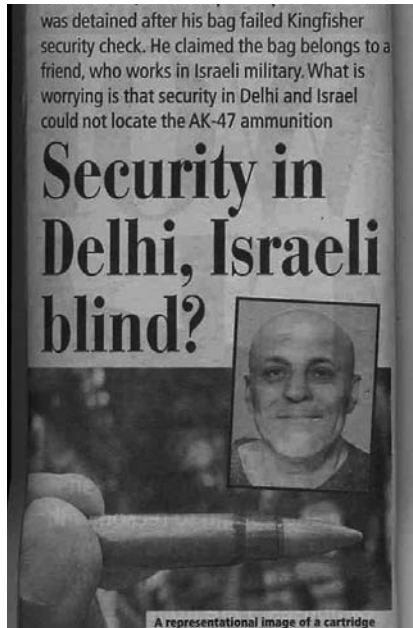
כשאני נמצא בשיעורים עם הצעירים

בבית חב"ד. כעבור כמה שבועות הצעתי לו לכתוב לרבי ולבקש את ברכתו, ולאחר שנכח כל הזמן הזה כיצד אנשים מקבלים תשובות ברורות – הסכים. המכתב שהיה באגרות קודש, היה ממוען לכן ציון דינור, מי שהיה שר חינוך בישראל, ולמד בילדותו בליובאוויטש. הרבי במכתבו מודה לו על הספר ששלח, ועל הפרק שכתב על 'תומכי תמימים'. בהמשך מציין הרבי (תוכן): ממרחק הזמן אתה עדיין כותב על זה, סימן הדבר שזה מאוד חזק בתוכך, אבל אתה מנסה להתגונן. מקווה שתשפיע על אחרים. הפרופסור מיועדנו התרגש מאוד, וסיפר לראשונה כי גם הוא למד בישיבה בעבר...

בינתיים נדחו העניינים שוב ושוב, והוא ביקש לשוב לארץ ישראל. אמרתי לו: תכתוב עוד פעם, ותקבל על עצמך משהו נוסף. הוא קיבל על עצמו לאהוב כל אחד ולעזור לאנשים (לאחר שהשתחרר וסיפר את סיפור בטלויזיה, אמר בין השאר: אנחנו מדברים על אהבה אוניברסלית, אבל פתאום ראיתי שאנחנו רק מדברים, ומאיך ראיתי אנשים שעושים את זה הלכה למעשה. זה שינה לי את כל השקפת העולם. ייקח לי עוד כמה חודשים לבנות מחדש את השקפת העולם שלי. מי מהחברים התל-אביבים שלי היה אומר לי: תכנס, תשתה, תאכל, תישן ותרגיש בנוח ככל שתמצא!...).

הוא כתב עוד פעם לרבי, והגיע אלי לאחר מכן רועד. בתור אסטרטג צבאי ומומחה למתמטיקה מופשטת, החליט להוציא כרך אחר מיאגרות קודש, שכן בכרך הנוכחי היו כל מיני דפים של מכתבי ברכה שהוכנסו, ואולי נפתח בדף שכבר הכניסו בו דף. הוא לקח אפוא כרך אחר של 'אגרות קודש' ונפתח באותו מקום בדיוק. הוא אמר לי בהתרגשות: "מבחינה סטטיסטית, מכמות כזו של כרכים, עם כשלוש מאות עמודים לכל אחד – הסבירות שתצא תשובה ברורה היא כזאת וכזאת; אבל שתצא אותה תשובה פעם שניה – זה אחד למיליונים..."

בשלב מסויים של מעצר הבית, היה עליו להתייצב בתחנת המשטרה פעמיים בשבוע, ביום שני ובשבת. מאז שנכנס לבית חב"ד, החל לשמור שבת לגמרי. אשתי אמרה לו: תגייד לשופט שאתה יהודי ומשום כך אינך נוסע בשבת. עו"ד שלו אמר: ננסה. עשו דיון והיו וויכוחים חצי שעה בהודית, ואז השופט אמר לו לקום על רגליו ושאלו: איזה דת אתה? הוא אמר: אני יהודי! פתאום הוא שם לב שבפעם הראשונה בחייו הוא

כתורות העיתונים בהודו על מעצרו של הפרופסור

בבית חב"ד על אחריותו. הוא שהה בבית חב"ד ארבעה חודשים.

קודם למעצרו הגיח פעם אחת לבית חב"ד כיוון שעבר ממילא באזור. הוא נכנס פנימה ופגש באשתי. הוא סיפר כי הגיע להודו כיוון שביקש למצוא עבודה כמרצה באוניברסיטה בפונה. הוא התכוון להמשיך לשדה התעופה באמצעות הרכבת, אך אשתי הציעה לו לעשות את הדרך בטיסה ואף נתנה לו טלפון של סוכן נסיעות. כשעצרו אותו בשדה התעופה, התקשר לסוכן וביקש שיקשר אותו עם בית חב"ד ויודיע שעצרו אותו. מקרה כמו שלו נחשב לחמור בהודו, והוא נעצר בעוון החזקת נשק בלתי חוקי. הכניסו אותו לצינוק שם שורר חוס של 45 מעלות. היו שם עוד שניים, אחד מדובאי, ועוד הודי שגסס. הצינוק היה מלא בעכברושים וביתושים. הוא מת מצמא אך פחד לשתות את המים הדלוחים. הרגיש שהוא הולך למות. מה שהחזיק אתו בחיים, גם מבחינה נפשית, שידע כי החב"דניקים בבית חב"ד לא יתנו לו למות... הוא פחד שאם אנחנו בבית חב"ד נכנס לאינטרנט ונראה מה כתב נגד המתנחלים – לא ינקפו אצבע בשבילי.

במשפט שנערך לו, טען הקטגור שלשופט אין שיקול דעת, ועליו להכניסו לכלא לכל הפחות לשנת מאסר. מיועדנו היה בלחץ. בינתיים הוא שהה בבית חב"ד במעצר בית. בהתחלה אמרתי לו שהוא זקוק לברכת ה' וכדאי לו להניח תפילין. הוא הסכים לקבל על עצמו להניח תפילין כל זמן שהוא נמצא

ופתאום נכנס יהודי לבית חב"ד, ובאותה שעה נמצא רק הילד בן העשר, הוא לא יהסס ויציע לו להניח תפילין. היה רופא שמעולם לא הניח תפילין. סבו היה רב גדול, אך הוא לא הניח מעולם. בכל שנה הוא היה מגיע להודו, וברבות הימים התחברנו, ובכל זאת התעקש שלא להניח. פעם באתי אליו בסוכות והצעתי לו לברך על ארבעת המינים. הוא אמר לי בפליאה: 'בצלאל, הרי אתה יודע שאני לא... אמרתי לו 'חשבתי שאולי אתה צמחוני ויש לך בעיה עם התפילין, אבל קיווייתי שלפחות עם ארבעת המינים תסתדר'... אך הוא עמד במריו. אחרי יומיים, בני משיח שהיה בן 9 או 10 אמר בפשטות שהוא בירך אצלו על ד' מינים. כששאלתי אותו על כך לאחר מכן, הגיב: איך יכולתי לסרב לילד!...

בית חב"ד בפונה הרי הוא חלק בלתי נפרד מהבית שלנו, והחיים שלנו זה הפעילות, והפעילות היא החיים שלנו. אלה הם התנאים, והילדים גדלים בהתאם.

● **מה באמת מיוחד בהודו שדווקא שם אנשים נפתחים בעוד שבארץ ישראל הם מהווים 'אנטי' לכל דבר שריח של יהדות נודף ממנו?**

בהסתכלות האלוקית, הרי נאמר "מצעדי ה' גבר כוננו ודרכו יחפץ". אנשים הגיעו להודו כדי להיכנס לבית חב"ד ולקבל שם יהדות, אלוקות, חסידות ומשיח. "ודרכו יחפץ" – הוא חושב שדרכו יחפץ, אבל באמת מה' מצעדי גבר כוננו.

כל הסיפורים של החברה שהגיעו לשם, הם סיפורים של התעוררות פנימית גדולה. אתה רואה שהתעוררות הרוחנית באה מהקליפות. ההוא בא ליוגה וההוא לעשות מדיטציות וכן הלאה. אבל מהמקום הזה מתחילה הכמיהה. מדובר באנשים שהעבודה זרה הביאה אותם בסופו של דבר להודו, ומשם ליהדות. זה גם סוג של 'בירור'.

הרי כשמסתכלים על האנשים הללו שנוסעים להודו, מי הם? אנשים במצב נורמאלי לא נוסעים. מי שצריך לנסוע – נוסע לחודש. מי שנוסע לחצי שנה זה אנשים עם בעיות.

קח לדוגמה את דניאל אפרתי, פרופסור לפילוסופיה, רב סרן בצבא, יועץ אסטרטגי של אהוד ברק בצבא, ומרצה באוניברסיטה הפתוחה. שמאלני שבשמאלנים. כשהיה בשדה התעופה בהודו מצאו לו כדור-ירי בתרמיל. הוא נעצר ושהה יום בצינוק ויום בבית הסוהר, עד למשפטו. כשנודע לנו על כך, פעלנו לשחרורו, והוא קיבל מעצר בית

הצהיר שהוא יהודי, כי תמיד אמר שהוא ישראלי... בסוף השופט שיחרר אותו לגמרי מהמחויבות להתייצב פעמיים בשבוע.

אחד המכתבים האחרונים שכתב לרבי, היה אחרי ט"ו אב. הרבי ענה במכתבו, שהיות ונמצאים לאחר ט"ו אב, מתקרבים לחודש בו המלך בשדה – מתחילים אפוא להאיר י"ג מידות הרחמים, והעניינים מסתדרים. אבל צריך לזכור שמעט מעט אגרשנו. אמרתי לו: כאן כתוב שזה נגמר, אתה יוצא לחופשי, אבל זה יקח לאט לאט. בסופו של דבר הוא אכן שוחרר בתחילת אלול. רשמית הוא שוחרר לחודש בלבד נוכח בעיות לב שיש לו ואמו זקנה. הוא שם ערבות בסך אלפיים דולר ואמר: אני והשופט ידענו שלא אחזור. מכל מקום הוא שוחרר. הוא השאיר אחריו את כל חפציו מלבד התפילין, אותן הוא מניח בכל יום.

בכינוס הפעילים של ר' זמרוני ציק, הוא נשא דברים ואמר: אני לא מצליח להבין למה עשיתי את כל המסע הזה. זה מסע הזוי.

כשנפגשנו שוב בארץ ישראל, הוא סיפר לי שהוא יושב בחברת חברים ומספר את הסיפור שלו. יושבים אנשים מהחוגים שלו עם אוזניים כרויות, והוא מספר להם על הרבי, ועל התשובות באגרות קודש.

הוא עצמו אומר בגלוי שאינו מבין למה נסע להודו, אלא שדברים מתנהלים אחרת ממה שאנחנו חושבים. בסוף אמר: חבל שזה לא קרה לי לפני שלושים שנה...

להגיש את נושא

גאולה ומשיח בפשטות

"על שליח של הרבי, אמרו פעם בבדיחותא, כי יש בו מעלה יותר ממה שרבינו. משה רבינו – איש לא ידע מקום קבורתו, ואילו השליח – שם תהא קבורתו..."

"לא קל לי לחשוב ככה, כי בהודו זו "קבורה אמיתית"... אז אני מחזקת את עצמי בידיעה, שהרבי הבטיח בנבואה כי הנה זה משיח בא – וכבר בא. לכן, עכשיו, בתקופה הזו, ה"קבורה" היא רק זמנית: הנה משיח כבר פה – וכולנו בצפת, שהרי עתיד מלכא משיחא להתגלות בארעא דגליל..."

"יש לי הרגשה כזו, כי השנה, כולם – כולם נסעו לרבי לתשרי, ורק אנחנו

הרב יחזקאל סופר אמר פעם בצחות: "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". על ידי השלטים מפיצים את בשורת הגאולה. יש אצלנו על גג בית חב"ד יש שלט גדול של 'יחי אדוננו'. יש שלט גדול של פסק הדין של רבני ישראל. שהרבי הוא מלך המשיח. הרב זמרוני אמר: אם אתם לא יכולים לדבר - שימו מודעות. הקיר לא מסמיק

נשארנו רחוקים, אי-שם."

(מתוך יומנה של השליחה בפונה, הגב' רחל קופצ'יק)

• **למרות שהמקום רחוק ביותר מכל ריח של יהדות, כידוע לכל מי שמכיר אותך, שהנושא של משיח תופס מקום בולט בכל נושא ההפצה שלכם. כיצד זה פועל אצלכם?**

הרב יחזקאל סופר אמר פעם בצחות: "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". על ידי השלטים מפיצים את בשורת הגאולה. יש אצלנו על גג בית חב"ד שלט גדול של 'יחי אדוננו'. יש שלט גדול של פסק הדין של רבני ישראל שהרבי הוא מלך המשיח. הרב זמרוני אמר: אם אתם לא יכולים לדבר – שימו מודעות. הקיר לא מסמיק. הנייר לא מתבייש.

• **וזה מתקבל?**

בדרך כלל יש בעיה רק אצל דתליישים. איך אשתי אמרה לאחד מהם, האם יחי רצון שיבנה בית המקדש? הוא באופן יותר מתקבל מאשר שהרבי הוא מלך המשיח? איזה אדם 'שפוי' מוכן לקבל את הרעיון שיורידו את המסגד בהר הבית ויבנו שם את בית המקדש במקומו? זה ריאלי?!

שבתות זה זמן טוב לדבר בניחותא בנושא הגאולה (אם כי, כל שבת היא סיפור אחר. צריך חוש ריח לדעת מתי אפשר לדבר ומתי לא. יש לפעמים משפחות עם ילדים,

שקשה יותר. יש לפעמים מטיילים שמחים שבא להם לשיר כל רגע...). אני מתחיל באמירת 'לחיים – יחי אדוננו'. יש שירים שאנחנו מכניסים בהם 'יחי'.

לא פעם באים בחורים דתיים עם שאלות על זהות הרבי כמשיח, ואני מפנה אותם לפסק הדין. אני אומר להם: תראה, אני לא מבין גדול, אבל יש כאן מאתיים רבנים שחתמו. אתה יכול לפנות אליהם ולשאול. הנה, הנה של הרב עובדיה יוסף טוב לך? הנה מספר הטלפון...

יש כאלה שרוצים באמת לדעת וללמוד – אז יושבים ולומדים איתם בעיון את סוגיות הגאולה.

אני זוכר שבאחת השנים הגיע הנה בערב יום כיפור בחור חובש כיפה סרוגה יחד עם אשתו. בליל יום כיפור החל בתענית דיבור. אשתו סיפרה שבראש השנה היא הייתה בדראמסלה, ושם בבית חב"ד ראתה מהרבי הר"י צ'צ'צ' שצריך להמעיט בדיבור, לכן בעלה החליט לאמץ את זה גם ביום כיפור. במוצאי יום כיפור היו לו טענות על חב"ד, זמן תפילה וכו'. אמרתי לו: הרבי יודע יותר טוב ממך שולחן-ערוך, והוא מתפלל בעשר. אז גם לי זה מתאים.

למחרת יום כיפור נסעתי מחוץ לפונה, וחזרתי רק יומיים לאחר מכן. הנה שלי, בן השמונה, הגיע אלי בזעזוע: אתה יודע מה קרה? האורח הזה עמד וצילם תהלוכה של עבודה זרה. אמרתי לו שזה אסור, אבל הוא המשיך לצלם באמרו 'שטויות'.

בארוחת הערב פניתי אליו ואמרתי לו: כבר יומיים שאני לא רגוע איך שאנחנו מתפללים שלא בזמן, אבל כעת אני רגוע, כי ראיתי שאם הייתי מתפלל בזמן, הייתי יכול להגיע לעבודה זרה... הוא היה בחור רציני וקלט את המסר, ובו במקום מחק את התמונות מהמצלמה. אמרתי לו חצי בצחוק: דע לך שהרבי שלנו אוהב ישראל אמיתי; הוא מפקיר את כל העולם הבא של החסידים בשביל כלל ישראל. לך לכל בתי הכנסת של חב"ד בריכוזי החרדים, ותראה שחצי מבית הכנסת הם מתפללים לא חב"דיניקים. מה הם עושים שם? הם פשוט התעוררו בעשר, ואם לא חב"ד – הם היו מתביישים להיכנס לשטיבל ונשארים בבית. בחב"ד הוא מרגיש בנוח.

מה שאני רוצה לומר, שנושא הגאולה וזהות הגואל צריך להגיש אותו בפשטות, וכך הוא יתקבל. אם יש שיקשו קושיות באמת כדי לדעת, אפשר לשבת ולהעמיק איתם בלימוד, והדברים יתקבלו בטוב טעם.

אילוסטרציה.

בחורים חב"דים ב'מרכז שליחות'

כוחם של שני שלוחים צעירים

לולא שני שלוחים צעירים מלאי אמונה ומחויבות, לא הייתי נזכר. היו אלה שני שלוחים צעירים של הרבי, שהופיעו באופן ניסי משומקום, ברנו שבנבדה. שני רבנים עם אג'נדה של שורה אחת, קצרה אך אדירת ממדים: לסייע ליהודים באשר הם, בכל. שני היהודים שחיבקו אותי בחום חסידי, כשהייתי כה זקוק להם.

מאת סטיב היאט

תרגום: פ' זרחי

שלו, וזה רק סיפור אחד מני רבות, אם לא יותר, שאולי לא נדע לעולם את השינוי שהתחולל. הסיפור הפעם הוא על שלוחי הימרכז, תמימים צעירים, שנקלעו למצב מפתיע,

השליחות הזו שמתקיימת זה שישים ושש שנים, חלקן גלויות, רובן נסתרות. הרבי מלך המשיח סיפר בעצמו על שני שלוחים צעירים שגרמו למהפך בחיי יהודי שצפה מחלון ביתו בזוג תמימים שפסע ברחוב

דומה כי אין צורך לערוך היכרות בין מפעל הימרכז שליחות" לבין קוראי "בית משיח". אין לשער את התוצאות המדהימות של

ד

דוקא אצל יהודי "משלנו". מה שנקרא "קירוב קרובים".

ר' סטיב הייט מספר:

בשנות ה-70 הייתה משפחתי במצב כספי דחוק. כדי 'לגמור את החודש', אבי עבד במספר משרות. הוא עבד במשרה מלאה במפעל 'פייזר כימיקלים' בתעשיית הפניצילין. מיד בסיום עבודתו, עלה על משאיתו והתקיף אנטנות על גגות בתים, או נסע לאחד הקליינטים, שם הוא טיפל בגינתו בתור גן מקצועי. היה זה בעידן שלפני המצאת עוקר הקוצים הממונע, ולכן, כאשר הגיע הזמן לקצץ את הדשא מסביב לגדרות העץ באחת האחוזות, ירדתי אני על ארבע, והחלתי לעקום בידיים. עד היום לבי נמחץ למראה גדר עץ, למרות שכל זה אירע לפני 35 שנה.

אני עדיין זוכר יום מסוים כאשר הייתי צריך לעקור קוצים בשטח שגודלו קילומטרים אחדים. או לפחות כך זה היה נראה לי. הדמעות איימו לפרוץ כאשר קמתי מהדשא והתלוננתי שאני מתמיד בתפקיד שעות רבות אבל עיקר העבודה עונדה לפניי. אבא התקרב אלי, הסתובב ואמר: "במקום להסתכל על כמה שנשאר לך לעשות, תסתובב ותהנה מכמה שכבר הספקת." שיעור לחיים זה מלווה אותי בכל מסעות חיי.

בשנה האחרונה חשתי שאני "מפוצץ" בבשורות לא טובות: הפיגוע בבומביי, קריסת הכלכלה בארה"ב ובעולם כולו, מתיחות גוברת באיראן, עיראק ואפגניסטן. לראשונה זה שנים רבות, חשתי נפילה רוחנית. דיכאון. דיכאון כה שחור, עד שלא הצלחתי לשלף את עצמי החוצה ממנו.

מספר ימים לפני ראש השנה הגיעו לעירנו רנו שבמדינת נבדה, שני תמימים מ'מרכז שליוחות': יוסי סילברסטין ושלוש בער קונין. השניים הגיעו כדי לפגוש יהודים בצפון המדינה. אין זו הפעם הראשונה שאני נפגש ברבנים הצעירים שמקדישים את ימי החופשה שלהם לבקר יהודים במחוזות רחוקים. אולם, לעולם לא חשתי צורך להזמין אלי הביתה לביקור. לכן הופתעתי מעצמי כאשר שבת אחת הזמנתי אותם להגיע למשרדי במערכת העיתון כדי ללמוד תורה ביחד.

החרטה הגיעה מיידית. התחלתי בהלקאה עצמית: "למה הזמנת אותם? הם פה כדי לחפש 'יהודים מנותקים', יהודים

השניים הגיעו כדי לפגוש יהודים בצפון המדינה. מעולם לא חשתי צורך להזמין אלי הביתה לביקור. לכן הופתעתי מעצמי כאשר שבת אחת הזמנתי אותם להגיע למשרדי במערכת העיתון כדי ללמוד תורה ביחד. אולם החרטה הגיעה מיידית. התחלתי בהלקאה עצמית: "למה הזמנת אותם? הם פה כדי לחפש 'יהודים מנותקים', יהודים שזקוקים להתעוררות. אני לא זקוק לעזרה. אני חלק מחב"ד זה עשר שנים.

שזקוקים להתעוררות. אני לא זקוק לעזרה. אני חלק מחב"ד זה עשר שנים. מה שני הצעירים הללו יכולים ללמוד אותי?" את התשובה לשאלה האחרונה יכולתי לענות לאחר זמן... הם יכולים ללמד אותי הרבה מאוד...

סיכמנו להיפגש ביום שישי. הם נכנסו למשרדי עם שופר וחומר לימוד. לפני שהתחלנו לדבר, יוסי שם את השופר בפיו ותקע. לאחר התקיעה, התיישבנו שלושתנו לשוחח. דיברנו מעל שעה, ולא נגענו בחומר המודפס שהם הביאו אתם. שוחחנו על הרבה נושאים במשך הזמן הזה, אולם פתאום התחלתי להיפתח. התחלתי לספר להם על הדיכאון הרוחני שתקף אותי. עד לאותו רגע לא חלקתי את רגשותיי עם איש: לא עם רעייתי, לא עם אמי, לא עם אבי ולא עם הרב שלי.

במשך חודשים טבעתי לאט, מתוך מועקה, לתוך בוץ רוחני ששאב ממני את רגשותיי וכוחותיי. והנה זה פלא: תוך פחות משעה, שני השלוחים בשנות העשרים פלוס

הצליחו לפתוח את קופסת רגשותיי, לשאול שאלות ולחקור את עומק יאושי האישי. תוך פחות משעה הם דרבנו אותי לבדוק מחדש את מסעי לחיי תורה ומצוות, החל מההתחלה הצנועה בניו-לונדון, קוניטקט, ודרך המסעות לפלורידה, דלוור, אורגון, נבדה והלאה. בפחות משעה הצליחו שני השלוחים מלאי הרגישות להזכיר לי להפסיק להסתכל על מה שעדיין נשאר לי להספיק, ול"הסתובב" רוחנית, להיזכר בכל מה שחוויתי בעשרים שנים האחרונות.

הם הפרישו מזמנם היקר כדי לקחת יהודי יחיד ביד, ולהזכירו שה' תמיד עמו ולא יעזוב אותו בהווה ובעתיד. שני הרבנים הצעירים הזכירו לי את הניסים הרבים שאירעו עמדי; לכאורה "קטנים", אך עוצמתיים. שני השלוחים סייעו לי לעשות אחרונה פנה, לזכור את העונג בגן הרוחני שלי, ואת רגעי המופת שנוצרו בו.

לא בטוח מי התפעל יותר, כאשר שני השלוחים עזבו – הם או אני. היה זה אחד הרגעים המיוחדים שמטעין את הבטריות האישיים והנפשיים, ומניע אותי להתמודד עם הקטע הבא של מסע החיים. זה גרם לי להביט מסביב ולהודות לה' לניסים הקטנים עם הגדולים.

היה זה אחד מן הימים שחזינוו הקדוש של הרבי הפך למציאות מול עיניי. לפני שנים הוא שלח שלוחים צעירים בדוגמת שלום בער ויוסי למצוא יהודים כמוני, שליחות שממשיכה היום בכל קצוות תבל.

משנשארתי לבדי במשרדי באותו צהריים, דמעות זלגו על לחיי. הכאב והספקות שאיימו לחסלני, שחנקו את רוחי וגרמו לי כאב לב בלתי יתואר, נעלמו לפתע כלא היו.

נאנחתי אנחת רווחה כשהרהרתי בתובנה שהגיע הסוף הטוב לשנה הקשה והמאתגרת ביותר שהיתה לי אי פעם; ומה שחשוב יותר, שהתחלת שנה חדשה, רעננה ומלאת תקווה מתחילה זה עתה. את המסר של אבי שלמדני בגינה לפני שנים רבות – שכחתי. הפסקתי להתבונן בניסים ונפלאות שבכל יום עמנו שלולא ההתבוננות לא נראה אותם.

כן, לולא שני שלוחים צעירים מלאי אמונה ומחויבות, לא הייתי נזכר. היו אלה שני שלוחים צעירים של הרב, שהופיעו באופן ניסי משומקום, ברנו שבנבדה. שני רבנים עם אגינדה של שורה אחת, קצרה אך אדירת ממדים: לסייע ליהודים באשר הם, בכל. שני היהודים שחיבקו אותי בחום חסידי, כשהייתי כה זקוק להם.

מה שבטוח

- אולי

אליעזר היה יכול להשאר שדכן - אם היה מחביא מידע. אך הוא נוהג בשקיפות מלאה. חושף פרטים שלא היינו מצליחים לגלות בשום אופן. ומראה איך שליח אומר תמיד את המילה האחרונה: לפקודתך!

בפעם התשע-עשרה שלמדנו את השיחה, יתכן שהצלחנו להבין.

המידע החשוב והחשאי הזה, על ביטוי חריף שאברהם אומר בשיחה אישית לאליעזר - נמסר לנו, מפי... אליעזר בעצמו!

דבריו ללבן ובתואל - באותה "שיחה של עבדי אבות" שנכפלה בתורה - הוא מתאר כיצד אברהם מינה אותו לשליחות, ללכת לקחת אשה ליצחק. ואז, מספר אליעזר "וְאָמַר אֶל אֲדָנָי - אֲלֵי לֹא תִלְךָ הָאִשָּׁה אֶתְךָ!". מה נעשה במקרה כזה?

בכתיב החסר של המילה "אולי", מפרש רש"י, השחיל אליעזר קטע נוסף של דיון שהתנהל שם: "אֲלֵי כתיב, בת היתה לו לאליעזר והיה מחזר למצוא עילה שיאמר לו אברהם לפנות אליו להשיאו בתו, אמר לו אברהם, בני ברוך ואתה ארוך, ואין ארוך מדבק בברוך".

במילים פשוטות, אליעזר פונה למארחיו ואומר: כשאברהם שלח אותי - אליכם, משפחתו, כדי לקחת כלה, שאלתי אותו: "מי אמר שהיא תסכים לעזוב את ביתה וללכת", ואגב כך רמזתי לו, שבכלל, למה לחפש כל כך רחוק - כשהשידוך נמצא ממש כאן "מתחת לאף", בדמות בתי הנאה והחסודה (ואפילו למדור "חסידיים איין משפחה" כבר יש את שמות כל הסבתות במאגר...).

ואז, ממשיך לתדהמתם אליעזר, אמר לי אברהם את דעתו המפורשת, המדוייקת והנחרצת אודות הצעת הנכבדות. כן, מה שמעתם. לא זו בלבד שאין לך מה לחלום להיות "מחותן", אלא אתה בעצמך הולך לפדן-ארס, ומחפש שם - ברצינות, בלי חכמות וברי התחמקויות - כלה ממשפחת הברוכה ליצחק. הקב"ה

גם השנה, כמה מפתיע, נתוועד שוב על השיחה הבלתי נגמרת של כינוס השלוחים תשנ"ב. השיחה אותה לומדים כל כך הרבה פעמים - ותמיד מרגישים פעם ראשונה.

השאלה בה נדון, למעשה איננה חדשה כלל. היא הציקה לי בכל פעם שלמדתי את השיחה. קושיא פשוטה ובסיסית, שלא הצלחתי למצוא לה מענה.

"עמוד השידרה" של השיחה, היא ה'חקירה' האם אליעזר מיוודענו היה שדכן - או שליח. אם היה שליח, הרי זו לנו השליחות הראשונה בתורה, וממנה בניין-אב לכל נושא השליחות. הרבי מביא הוכחות לכאן ולכאן, ומכריע: אליעזר - שליח. והא ראייה: אברהם נתן בידו את כל אשר לו. כזה דבר לא מוסרים לשדכן בעל אינטרסים, אלא רק לשליח הבטל למשלח.

אכן, הוכחה מכרעת וניצחת. אולם, כל מי שלומד גמרא יודע, כי גם כאשר מביאים הוכחה מוחלטת לצד אחד - לא זונחים את ההוכחות לצד השני; שהרי, אם המסקנא היא כך וכך - איך אתה מסביר את זה שבמקום פלוני משמע הפוך? ולכן, תמיד טורחת הגמרא ומיישבת אחת לאחת את כל ההוכחות שכנגד.

וזה מה שמאוד מטריד: הרבי מביא בשיחה גם הוכחה משמעותית לדחיית העמדה שאליעזר היה שליח: במענה לנסינו לשדך את הבת שלו ליצחק, ענה אברהם "בני ברוך ואתה ארוך, ואין ארוך מדבק בברוך". אחד שזוכה לכזו "מחמאה", לא מסתבר שהוא ראוי להיות שליח. בהמשך השיחה מובאת ההוכחה שאליעזר כן היה שליח, אבל, רבונו של עולם - איך מסתדרים עם העובדה המציקה, נו, שאברהם אמר על אליעזר ביטוי, שאם מיישהו היה אומר היום על שליח, תדמינו לבד מה היה קורה.

מה ההתעלמות הזו? איך מיישבים הוכחה נגדית כל כך "בוערת"?

השלוחים באחד ממינוסי השלוחים הראשונים. צילום: שלום בער גולדשטיין

ואז מתעורר "דמשק אליעזר", הדולה ומשקה מתורת רבו, ומתחיל להניף אצבע: למה לבחור דרך כה רחוקה ובלתי מתקבלת על הדעת, כל כך מסוכנת ומלאת מהמורות. מי אמר שהאשה תסכים, ואם היא תסכים - מי אמר שההורים יסכימו, ואם ההורים יסכימו - לך תסגור "תנאים" עם להקת הנוכלים מנהריים שאיתם עוד נתגעגע לפרעה ואבימלך. בקיצור, בעיות בלי סוף. והעיקר: את כל התסבוכת אפשר לפתור בקלי-קלות: יש כאן אחת שגדלה בבית אברהם, "גם חסידית וגם בעל'בוסטע", הפתעות. הרבה יותר הגיוני, הלא כן?

בפסוק "אנכי בדרך" – "דרך המזומן, דרך הישר" (מוזכר לכם איזושהי דרך בה צריכים לצעוד כיום?). אברהם קובע שצריך לצאת לפדן-ארם לקחת אשה.

יהיה בעורך, ואם לאחר כל המאמצים לא תצליח, אזי הנך "נקי מאלתי".

אליעזר לא מסתיר שום דבר, הוא אומר את זה חד וחלק. המשפט יוצא מפיו בלי לגמגם, קולו לא נשנק, מבטו לא מושפל, אף לא דמעה סוררת לשחרור התסכול. אדם אחר שהיה שומע כזה משפט, היה מייצר רגשי-נחיתות עם תוכנית פיתוח רב-שנתית; בטח שלא היה מסוגל בעצמו ללכת למצוא שידוך אחר. והוא, אליעזר, גיבור אמיתי – לא מתווכח, לא נעלב, לא מתעקש. הוא גם לא מוחק את זה מהקורות-חיים.

ובאיזה עיתוי מדליף אליעזר את הדיווח שלא היינו יודעים בלעדיו? – בנקודת הזמן בו הוא נראה הכי פחות מובן! תארו לעצמכם: אליעזר עומד מול צמד הנחשים, לבן ובתואל, וצריך לומר: אני ארוך ולא התאים לאברהם להשתדך איתי, לכן, הוא ביקש אותי – לקחת מישהי מאיתכם, הברוכים. איזה מחשבות התרוצצו לו בראש בשניה הזו – הם? המנוולים, הרמאים והשקרנים, הם יותר טובים ממני? הפושע שרק לפני שתי דקות ניסה להרעיל אותי – הולך להיות המחותן הראשי? הוא יישב בבמת הכבוד עם כל האדמו"רים, ירקוד מצוה טאנץ עם גארטל לבן – ואני "אזכה" להגיש לו את הקוגל...

אליעזר עמד במבחן. אם היינו שומעים מגורם שלישי כלשהו על עברו הארוך, הוא כנראה היה נשאר עבד – ושדכן. אבל מי שמתבטל למשלח אחרי כזה "חלק" שקיבל על עצותיו הנדיבות, ומוכן לשים הכל על השולחן – הוא, הוא השליח האמיתי.

כאלו שלוחים מחפשי הרבי בחיי-שרה תשנ"ב.

לכל אחד יש את האליעזר אשר בקרבו. הוא מתעורר כאשר המשלח מחליט לא רק על היעדים – אלא גם על הדרכים לבצע אותם; וכגדרה הנפלאה

כן, מסירות הנפש של השלוחים אינה חלילה כדי להיות בעוד מקום בעולם נקודה, אלא להיות שם - כדי להביא בפועל משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ללכת לשם, אם אפשר ללכת "אליו", לרעיונות שגיבשתי זה עידן ועידנים?...

המשלח מעמיד אחד כזה ישר במקום. מכאן ואילך – תלוי בתגובה של המקבל. היה ויבטל את שכלו, יתמסר לשליחות אותה קיבל, וגם כלפי הזולת לא יפזר סביבו ערפלי טוהר אלא יהיה מן המודים על האמת – אזי יזכה להיות שליח. וחילופיהן בשדכן.

נכון

שהבנתם לבד את הנמשל? כאשר הרבי אומר שצריך להביא משיח – וגם כיצד להביא אותו, לא קופצים עם שאלות "אולי, ואולי לא כדאי, ואולי עדיף במקום כל זאת "אלי", לעשות זאת בצורה תואמת לאג'נדה שאנחנו פיתחנו". הרבי אומר – אז מבצעים. כולל כל הפרטים והכללים בהם נצטיינו לעשות הפוך מפעם.

הרבי חשב מראש על כל האפשרויות, התרחישים והדרכים, [וכסיפור על אחד מאלו שהציעו לרבי את עניין השליחות בישיבה באוסטרליה, ונצטו להכין רשימת הצעה של בחורים. הרבי אכן בחר בדיוק – בחורים אחרים לגמרי. במענה לתמיהתו, היה תוכן המענה: מה אתה חושב, שהייתי צריך אותך? העניין כבר עלה אצלי זה מכבר, אותך היו צריכים רק כדי לעורר את הרעיון בקרב הבחורים...].

ונתן לנו את הדרך הטובה ביותר, המושלמת ביותר והמתקבלת ביותר – "מתכון מנצח" – למילוי השליחות. הדרך הזו הובנה בצורה אחת ואחידה אצל כל החסידים והשלוחים, וה"באנקעט" של תשנ"ג יוכיח; רמז: לא שרים שם "ישמחו השמים". רק אחר כך החלו לפתע תהיות.

בשום מקום לא כתוב שאליעזר עצר בדרך לפדן-ארים "לעשות חושבים", ולראות כיצד להתאים את השליחות ל"שינויים במציאות", חלילה. השליחות, יעדיה ודרכיה – נשארים כשהיו, וכך תושג בקרוב המטרה. ובטח שלא הופכים את המנגנון – ליעד. המסר שלנו, בתש"ע כמו בתשנ"ב, הוא לא רק "המשך מפעל השליחות", אלא "קבלת פני משיח צדקנו". כן, מסירות הנפש של השלוחים אינה חלילה כדי להיות בעוד מקום בעולם נקודה, אלא להיות שם – כדי להביא בפועל משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ואם זה קשה, עושים מה שאליעזר עושה: "ומגדנות נתן לאחיה ולאמה, ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו". היו שם גם מגדנות-פארבייסן, וגם וישתו-לחיים, בקיצור התוועדות כדת וכדין.

ונכנס יין – יצא סוד. הבעלי-בתים בבית-הכנסת ישמעו איפוא לא רק רעיון מכובס ומלוקק על זוגיות ותקשורת ביהדות, אלא "ספניץ" נלהב על משיח, על המשיח. ממילא הם תמיד חשדו בנו, שלפחות ישמעו את ההסבר.

ואז מתעורר "דמשק אליעזר", הדולה ומשקה מתורת רבו, ומתחיל להניף אצבע: למה לבחור דרך כה רחוקה ובלתי מתקבלת על הדעת, כל כך מסוכנת ומלאה מהמורות. מי אמר שהאשה תסכים, ואם היא תסכים – מי אמר שההורים יסכימו, ואם ההורים יסכימו – לך תסגור "תנאים" עם להקת הנוכלים מנהריים שאיתם עוד נתגעגע לפרעה ואבימלך. בקיצור, בעיות בלי סוף. והעיקר: את כל התסבוכת אפשר לפתור בקלי-קלות: יש כאן אחת שגדלה בבית אברהם, "גם חסידית וגם בעליבוסטע", יודעים עליה הכל ולא הולכות להיות הפתעות. הרבה יותר הגיוני, הלא כן?

אברהם לא נותן הרבה מקום לפלפולים. הוא מוציא תשובה "מבהיל", ושולח את אליעזר למלא את תוכנית א' ככתבה וכלשונה.

– בשלב זה של הנסיון, כדאי להזכיר, נשברו גדולים וטובים; עשו "ברוגז"; גזרו על עצמם שתיקה ("ונראה איך יהי' בלעדי", כלשונו החדה של הרבי באחת מאיגרות-קדשו); או לחילופין – הטרידו עד בוש בפתקים בנסיון לבטל/להחליף/לשנות את רוע הגזירה. אלו ואלו העדיפו לא לספר אף פעם על ה"תקלה" המביכה בעברם. אם שלא באשמתם זה צץ מהיכנשהו, כבר היה לחלקם, נעבאך, הסבר מן המוכן "מה בעצם הרבי התכוון"...

לא כך אליעזר. "למעלה מגדר אנושי" – כלשון הרבי במענה הידוע אודות ר' שליימקה מיינצ'יק – המשיך למלא את השליחות; כן, את השליחות שבשלב הזה כבר הייתה מנוגדת לחלוטין לא רק לשכלו אלא גם לרגשותיו. ככל שהתקדמו הדברים התרחשו אמנם ניסים – אך גם הספיקות והמכשולים נעשו משמעותיים יותר. קפיצת הדרך רק זירזה את הרגע בו ראה לבתואל את הלבן בעיניים. אבל הרבי אומר, והוא מבצע.

זה המבחן שעובר כל חסיד וכל שליח. רק למשלח יש יצר-טוב בלבד. לכל השאר – יש גם את הצד ההוא שלא נדבק בברוך, ממנו עולים כל הספיקות והתהיות והבלבולים.

והבעיה הכי גדולה – הערבוב בין המושגים: כאשר מתוך כוונות טובות – נדחקים פנימה האינטרסים האישיים. והעיקר: כאשר מבלי משים חוצים את הקו הדק בין שליח – למשלח. כאשר חושבים שהשכל נועד לא רק לשרת את מילוי השליחות – אלא גם להעלאת הצעות לסדר-יום, להצביע על אפשרויות שאולי בעל-הבית לא הביא בחשבון. אולי-אלי לא תאבה האשה; למה

הסעות אנ"ש
להרגיש בבית גם בנסיעה...
1-718-756-5656
להזמנות מארץ הקודש: 073-2130770

וועד הקהל דשכונת קראון הייטס

ברכות מאליפות

בשמחה וטוב לבב משגרים אנו את ברכותנו הלבביות לידידנו היקר והאהוב,
רב פעלים העוסק בצ"צ באמונה בכלל ובפרט ההתמסרות במרץ בנושא החינוך החסידי של ילדי השכונה

הרה"ת ר' **זאב מאיר** זאג' **דבורה** שיחיו **קדנו**
חבר וגזבר וועד הקהל דשכונתנו

לרגל הולדת בתם **מינא ביילא** תחיי

יה"ר שייגדלוה לתורה, לחופה ולמעשים טובים וירוו מממנה ומכל יוצאי חלציהם שיחיו נחת חסידותי,
ומתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף ועשירות מופלגה, כרצון ק' ולנח"ר מלכנו משיחנו

ר' פישל אליעזר הכהן בראנשטיין, י"ר

ר' אלי פולטורק, מזכיר

ר' חנינא משולם הכהן שפערלין, סגן י"ר

בית משיח

טנא מלא ברכות

מעופק ליבנו נשגג ברכות לבביות לידידנו היקר והנכבד, נעים לבריות ומאיר פנים, טוב לשמים וטוב לבריות, מסור ונתון בלב ונפש
לענייניו הק' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושותף מלא לעבודת הקודש בהפצת בשורת הגאולה במסגרת שבועוננו

הרה"ת ר' **שניאור זלמן** שי **ברגר**

ולרעייתו העומדת לימינו מרת **חנה** תחיי

לרגל הולדת בנם **שי**

ומשנה ברכה להורים הנכבדים

יהי רצון שתזכו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו בעיתו ובזמנו, ולגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים מתוך נחת והרחבה
ובריאות נכונה. שייגדל חיי"ל נאמן בצבאו של הרבי מה"פ לנחת רוח המשפחה ולנחת רוחו של מלכנו משיחנו,
ויחד עם שאר ילדיכם תזכו לקבל פני הרבי מלך המשיח שליט"א בקרוב מפש מתוך שמחה וטוב לבב
יחי אדוננו פורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פאחלים מכל הלב - צוות "בית משיח" - ניו-יורק וארה"ק

נוסעים!

כשרוצים לנסוע לרבי לחודש החגים - כרצונו הקדוש - הרי שלפעמים צריך לפתוח פתח כחודו של מחט, ומשמים פותחים פתח גדול ורחב. רק צריך לעבור את הניסיון הראשון, והשאר מסתדר מאליו • עוד סיפור מספיקי חודש תשרי

מאת נתן אברהם

ולא ידעתי איך אוכל לעמוד בזה. בערבו של אותו יום מסרתי שיעור אצל שליח אמיד מאוד שזכה בירושה גדולה לא מכבר, וכשהוא שאל אותי בתום ההרצאה כמה הוא צריך לשלם, השבתי לו את המחיר המקובל, והוספתי לספר גם על הבן שחפץ בכל מאודו לטוס לרבי אך אין לי די כסף.

הוא הסכים לסייע ונתן לי סכום נוסף של שלוש מאות דולר. כך ירדנו שוב לארבע מאות דולר, סכום שקיוויתי לעמוד בו. כל זה קרה לפני ראש השנה.

התקשרתי לאשתי ואמרתי לה שתקנה לבננו כרטיס. היא מצדה התקשרה לשליח בישיבה ונתנה לו 'אור ירוקי' לקנייה, אלא שאז הוא עדכן אותה שמסיבות כאלה ואחרות הוא לא הצליח לאסוף עדיין מאומה. זה אומר שאנחנו נצטרך לשלם את כל הסכום: אלף שישים דולר!

רעייתי שראתה עד כמה עז רצונו של בננו לטוס, נתנה את הסכמתה. כשחזרתי לא ידעתי את נפשי. מאיפה אוכל לשלם סכום כה גדול!?

מכאן ואילך החלה מסכת התלבטויות אם לבטל את הכרטיס או לא. בשלב זה נכנסה לעניינים גם ביתנו שטערנא שרצתה גם היא לטוס. היא דיברה על זה כל הזמן, התפללה על זה, עשתה כל מה שיכלה כדי שבחודש תשרי היא תהיה ב-770. היא אספה כל שקל, אך בפועל הצליחה להגיע לשלוש מאות דולר ולא יותר. החלטתי אפוא לבקש שישינו את השם בכרטיס לשמה, והיא תביא לי את הכסף שאספה והוצאה תחזור לשבע מאות.

מנחם מענדל החל ללמוד בישיבת 'חנוך לנערי' בצפת. יום אחד אני מקבל טלפון מבחור שמזדהה כאחד הבחורים השלוחים בישיבה, התי' מנחם מענדל ברוד, והוא מרצה באוזניי במשך דקות ארוכות עד כמה בני הוא תלמיד טוב, מקושר לרבי, ולכן לדעתו הוא מוכרח לטוס לרבי. איזה אבא ששייך לקהל עדת חסידי חב"ד לא רוצה שהבן שלו יהיה בחודש תשרי ב770 ויספוג את הלחלוחית החסידית!! אך דא עקא, כסף מנלן!! קשיי הפרנסה כעת אינם פשוטים ואיך אוכל לעמוד בזה!?

הסברתי לו שלמרות כל הרצון הטוב, אין ביכולתנו לעמוד בהוצאה כזו בימים אלה, אך הבחור שמעבר לקו מיאן להתרצות. הוא עשה איתי הסכם שאני אשיג ארבע מאות דולר והוא מוכן לשלם את השאר. להצעה כזו כבר לא יכולתי לסרב, ואמרתי לו שאני טס כעת לארצות הברית לסדרת הרצאות, וכשאחזור אטפל בעניין.

ואכן, במשך מספר ימים ביקרתי בבתי חב"ד בניו-ג'רסי ובפלורידה, שם נשאתי הרצאות מוצלחות מאוד. אולם, שלא כמו בעבר, השלוחים ומזמיני ההרצאות התקשו לשלם ביד רחבה. המצב הכלכלי בעולם פגע גם בהם וראיתי שגם בארבע מאות דולר לא אוכל לעמוד.

אם לא די בכך, הרי שבשיחה עם אשתי, היא אמרה שזה עתה שוחחה עם השליח ב'חנוך לנערי' שזים את רעיון הנסיעה, והוא אמר לה שלצערו לא הצליח להשיג סכום כסף כפי שחשב בתחילה להשיג, ואנחנו נצטרך להשלים עוד שלוש מאות דולר, לשבע מאות. זה כבר היה סכום גדול מדי

ש לווה חודשים חלפו מאז התרחש הסיפור המדהים שהביא את שני בני משפחת מויאל בצפת לחצרות קודשנו. סיפור מפעים לב שמגלים בתוכו את מה שכבר ידוע לכל חסיד, כי מי שבעומק ליבו רוצה להגיע ל-770 רואה ניסים שלמעלה מגדרי הטבע. "במהלך כל החודש שקדם לחודש החגים, דיברה בתי על כך שבחודש תשרי הקרוב היא תהיה אצל הרבי, ויהי מה", מספר בהתרגשות הרב **עמרם מויאל** מצפת. "זה מה שהעסיק אותה כל שעות היום. היא אספה פרוטה לפרוטה, התפללה ובקשה עזרה מכל מי שרק חשבה שיוכל לסייע לה".

הסיפור הבא הכה גלים בקהילת חב"ד בצפת וחיזק חסידים רבים, לקחת יוזמה, לרכוש כרטיסי טיסה ולהגיע בגפם, או עם בני משפחתם, לחצרות קודשנו בכדי להתבשם ולחוות על בשרם את החוויה הנפלאה של השהות בדלת אמותיו של הרבי מלך המשיח בחודש החגים.

את הרב מויאל תפסנו השבוע בדרכו לעוד הרצאה רבת משתתפים בבית חב"ד בחדרה. אפשר עדיין לשמוע את ההתרגשות שמבצבצת בקולו, למרות שחלפו מאז שלושה חודשיים. הוא פשוט חי את הסיפור בכל נימי נפשו. "אם רוצים להיות בחודש החגים ב-770, הרבי לעולם לא נשאר בעל חוב".

ה סיפור החל לקרום עור וגידים עוד בתחילת זמן הלימודים, בתחילת חודש אלול, כשבני

והיא הבטיחה לו במוצאי שבת להעביר לו את הכסף, וזה מה שעשתה. היא הפכה כל אבן בכדי להיות ב-770 בחודש תשרי ולא חסכה מאמצים, גם אם לשם כך היא צריכה להיפרד מסכום כה גדול של כסף שאספה בזיעת אפה.

לא קשה לנחש את ההמשך. הפתק שהורס בהגרלה שהתקיימה במוצאי שבת, היה הפתק שלה. היא זכתה ולא היה גבול לאושרה!

הרבי סידר אפוא ששני הילדים יטוסו ביחד.

הרב מויאל חותם את סיפורו בהתרגשות:

"כך יצא ששילמנו בדיוק שבע מאות דולר, ארבע מאות מעצמנו כפי שהסכמנו בתחילה, ועוד שלוש מאות שקיבלנו מאותו שליח. חוויתי על בשרי איך הרבי לא נשאר חייב; הרי כבר עמדתי להחליף את הכרטיסים בין הבן לבת ולתת לה לטוס במקומו, והנה הרבי ב'אגרות קודש' כותב לי במפורש שלא להירתע ממצב כלכלי זמני, ובאמת זה היה זמני".

הייתי המום. הרגשתי שאני הולך להשתגע. אחרי תשובה כל כך ברורה, לא היה לי ספק מה עלי לעשות. קראתי לבני מענדי ואמרתי לו 'אתה טס'. נקודה. ואז קרה משהו מדהים, מופת שרק הרבי יכול לחולל.

בית הכנסת הזה, מתפללת בו תדיר, וגם אחראית על ארגון הפעילות עם הילדים, כמו מסיבות שבת ותהילים מדי שבת.

היא שמעה בשבת על ההגרלה שצפויה להתקיים במוצאי שבת, ותיכף ניגשה לאחראי וביקשה להשתתף גם היא. הוא אמר לה שזה עולה מאה חמישים שקל,

כל זה קרה בימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים. חזרתי מ-770 והייתי מותש ועייף. כשהשליח בישיבה שמע על התוכנית לבטל את הכרטיס של הבן, הוא התחנן שלפחות נכתוב לרבי, 'הבן שלכם חייב להיות אצל הרבי!' הוא חזר ואמר. ביקשתי מאשתי שתכתוב במקומי לרבי, ומה שהרבי יענה זה מה שנעשה. היא כתבה לרבי, וכשהתחילה להקריא את המענה ב'אגרות קודש' חשתי בצמרמורת החולפת בגווי. הרבי כותב איך חסיד נלחץ ומתפעל ממצב כלכלי זמני, ובפרט כשמדובר בנושא של קדושה יוהרי ראה כבר ניסים למעלה מטעם ודעת'.

הייתי המום. הרגשתי שאני הולך להשתגע. אחרי תשובה כל כך ברורה, לא היה לי ספק מה עלי לעשות. קראתי לבני מענדי ואמרתי לו 'אתה טס'. נקודה.

ואז קרה משהו מדהים, מופת שרק הרבי יכול לחולל. במוצאי 'שבת שובה', בבית כנסת חב"ד (הרומנים) בצפת, ערכו המתפללים הגרלה על כרטיס טיסה לחצרות קודשנו. כל אחד מהמתפללים נידב מאה חמישים שקל ונאסף סכום לכרטיס טיסה. ביתי שטערנא מאוד אוהבת את

ב"ה

מבצע חיונה
מקדימין!
אפרילים והמשנה
052-8770490

השנה כולנו מוסיפים באור שלטי 'ברוך הבא מלך המשיח' וחנוכיות לרכב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאז שנתמנה לנשיא הדור נעשו כל היהודים שבדור זה

עבדיו ושלוחיו

בקשר עם "כינוס השלוחים העולמי" המתקיים בימים אלה
בשכונת קראון הייטס, "כאן ציוה ה' את הברכה", הננו מביאים בזה
קטעים משיחות הרבי מלך המשיח אודות עבודת השליחות בדורנו זה

העולם, על-ידי משה רבינו – רעיא מהימנא
הראשון, עד לרעיא מהימנא דדורנו זה, כ"ק
מו"ח אדמו"ר! –

וכל החילוק אינו אלא, שישנם כאלו
שזכו וקלטו זאת ("דערהערט דאס")
מיד, ובמילא התנהגו **מלכתחילה** באופן
המתאים; וישנם כאלה שאצלם לקח הדבר
משך זמן; ועד שישנם כאלו שהם על-דרך
ובדוגמת ה"צפרניים" (כמבואר בתניא),
אשר גם הם מהווים חלק מהגוף!

ויהי-רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום"
שיקלטו מהי מציאותם האמיתית, ואז –
יתחילו **מיד** להתנהג באופן המתאים לכך,
כידוע הפתגם ש"פיקח" אינו דוחה למחר
מה שיכול לעשות היום, ולכן, מתחיל מיד
היום, כדי שיום זה לא ילך לאיבוד!

וכפתגם הידוע של גדולי ישראל מימי
הביניים – שמתאוננים על כך ש"אדם דואג
על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו":
כאשר מדובר אודות עניני ממון – עושה
הוא את הכל ("יער לייגט אין א וועלטי"),
ועד שמסוגל לעשות היפך התורה...

– כמובא בשיעור היומי בלימוד הרמב"ם
שקיימת מציאות של "רודף שלמונים ונבהל

משה רבינו, רעיא מהימנא, ואחר-כך –
אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, עד
לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר!

– מבקש הנני את "שפיץ-חבי"ד" שלא
יעשו "שטויות" להוסיף בדברי פירושים
ורמזים, שכוונתי היתה כך וכך – "דאס
וואס איך מייך זאג איך", ואין צורך בעזר
שלהם בזה, הלואי לא יפעלו היפך העזר...
ולכן חוזר הנני ומדגיש עוד הפעם: כל
אחד ואחד הוא שליח של נשיא דורנו, כ"ק
מו"ח אדמו"ר, אשר הוא השליח של נשיא

כל אחד שליח!

ויש להוסיף בזה, שאע"פ שהתואר
"שליח", נתינת המשקה, וכל האמור לעיל
אודות ענין השליחות, נאמר רק בנוגע **לחלק**
מהקהל הנמצא כאן – הנה באמת לאמיתו,
צריכים כולם לדעת שכל אחד ואחד
מאתנו, וכולם יחדיו, בתוככי כלל ישראל
– הם "שלוחים" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח
אדמו"ר! שכן, מאז שנתמנה לנשיא הדור,
נעשו **כל היהודים שבדור זה** עבדיו ושלוחיו,
שהרי "הנשיא הוא הכל"!

ומובן, שמכיון שנעשה שלוחו של נשיא
הדור – שוב אין הדבר ניתן לשינוי, כשם
שהיותו **יהודי** הוא דבר שנשאר לעד ולעולמי
עולמים! – לא משנה כיצד היא הנהגתו
בפועל, אם הוא ממלא את השליחות או
להיפך, רחמנא ליצלן, כן מציית או לא
מציית, בשוגג או באופן גרוע מזה כו' – אינו
יכול לשנות את **מציאותו** שנעשה עבדו של
נשיא הדור, דבר שמלכתחילה לא היה בידו
ולא היתה לו ברירה על כך – מכיון שנשיא
הדור נתמנה על-ידי האחד ומיוחד שבעולם
– **הקב"ה**, אשר מינה את הנשיא הראשון,

כלומר: מובן וגם פשוט שגם בלאו-הכי מקיימים בחיות ובתוקף כו' את כל התקנות וההוראות של נשיא דורנו – שהרי "בשופטני לא עסקינן"!... אלא שהמדובר הוא אודות **תוספת** חיות ותוקף **מיוחד** ביתר שאת ויתר עוז ("אין מזרזין אלא למזרזין") – כאשר יודעים שבענינים אלו יש את כל העילוי והתוקף ד"דברי תורה".

[ולמותר להדגיש שקיום הוראות אלו צריך להיות מפני היותם הוראותיו של נשיא הדור, ולא מפני שכך מתקבל בשכלו והבנתו [על-דרך ובדוגמת החילוק שמצינו בנוגע לעשיית מעשה על-פי הוראת בית-דין שטעו בהוראתו, שאם עשה כן מצד הוראת בית-דין, יוצא הוא ידי-חובה בקרבן שמקריב הבית-דין, מה-שאין-כן אם עשה כן מפני שכך התקבל בשכלו הוא כו'] – כי רק כאשר קיום ההוראות הוא מפני הצווי של נשיא דורנו, אזי יכולים להיות סמוכים ובטוחים שקיומם יהי באופן המתאים].

והנה, מכיון שישנם כמה וכמה פרטים בהוראות אלו, ואין אנו יכולים לדעת באיזה ענין הכניס נשיא דורנו את פנימיותו ועצמותו כו' – צריכים להתנהג בזה באופן ד"ספיקא לחומרא!"

**מכיון שיודע שאין לו ברירה
אלא למלא את הוראותיו
של נשיא דורנו, וסוף-כל-
סוף יהי' מוכרח להתנהג כן
- הרי מוטב שיעשה זאת
מלכתחילה, תיכף ומיד,
ובאופן דחטד ורחמים (מכיון
שלא יהיה צורך להכריחו
כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ה
אדמו"ר שאמר בהתחלת
נשיאותו - שרצונו שההנהגה
תהיה בחסד וברחמים וכו'**

רבותינו נשיאינו שלפניו, עד אדמו"ר הזקן והבעש"ט, וכן הלאה, באופן דסמוכים איש מפי איש עד משה רבינו!

להו"י, עד כדי כך, שאין לו עצה אחרת מלבד לאסור על עצמו **בנדר**, איסור מן התורה, וכולי האי ואולי יוכל לתקן את עצמו -

ואילו כאשר מדובר אודות איבוד ימיו – אינו דואג לכך, בה בשעה שהיה צריך להיות **להיפך**, שהרי דמיו חוזרים וימיו אינם חוזרים!

ולכן, מוטב לו ששעה אחת קודם "יתפוס" שיש לו שייכות לנשיא דורנו, אפילו באופן ד"צפרניים"... ואז ימלאו ה"צפרניים" את תפקידם באופן המתאים.

(משיחת כ"א מנחם אב ה'תשד"מ)

אלו הם הענינים העיקריים

כאשר עוסקים במילוי השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה בכל מקום ומקום – הנה אף שענין זה הוא בגדר "תקנת חכמים", "דברי סופרים" – צריכים לדעת שיש בזה כל העילוי והתוקף ד"דברי תורה" [בדוגמת קריאת המפטר דפרשתנו שיש בה את כל העילוי והתוקף ד"שביעיי"], מכיון שתקנות אלו הם בשם

ובנוגע לפועל: יש להוסיף ביתר שאת ויתר עוז בכל הפעולות דהפצת היהדות והמעיינות חוצה,

ולכל לראש – בענייני ה"מבצעים", שמסתבר ("עס לייגט זיך") וקרוב לודאי שאלו הם העניינים העיקריים, וכאמור – עניינים אלו באים בהמשך אחד ועד שיש בהם כל התוקף שבענייני התורה, שהרי ענינו של **קו האמצעי** הוא – שמבריה מן הקצה אל הקצה, ובאופן שווה – מבחי' היעקב" עד בחי' ה"ראש", ועד לבחי' הגולגולת שלמעלה מן הראש, ועד לבחי' העטרה שלמעלה גם מהגולגולת כו'.

ועל-ידי כללות ההתעסקות בהפצת היהדות והמעיינות חוצה – ממהרים ומזרזים את הגאולה העתידה, קא אתי מר, דא מלכא משיחא.

ומזה מובן שכאשר עוסקים בכל עניינים אלו מתוך חיות וזריזות – זוכים לגאולה האמיתית והשלמה באופן ד"אחישנה", "ארו עם ענני שמיא", בשעתא חדא וברגע חדא.

(משיחת ש"פ עקב כ"ף מנחם אב ה'תשמ"ג)

ללא בחירה חופשית

כל אחד יודע שהיתה ויש לו שייכות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, והעיקר – שנשיא דורנו העמיד את עצמו במצב שתהיה לו שייכות עמו, ולכן, שייכות זו נחצית היא (בין אם הוא רוצה ובין אם אינו רוצה), ומשום זה **מוכרח** הוא להתנהג על-פי הוראותיו של נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה וכו' וכו'.

וכאמור – מכיון שיש לו שייכות עם נשיא דורנו, הרי זה **מכריח** אותו להתנהג כן, ואין לו ברירה להתנהג באופן אחר.

וכאשר טוען שיש לו בחירה כו', ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע לציווי הקב"ה יש לו בחירה, והידיעה שלמעלה אינה מכרחת את הבחירה כו', הרי על-אחת-כמה-וכמה שכן הוא בנוגע לציווי של נשיא דורנו – זאגט חסידות: "לאו דוקא!"

– הידיעה והציווי דלמעלה אינו מכריח את הבחירה, מכיון ש"ליבא לפומא לא גליא", היינו, שענין זה לא נתגלה ונמשך בעולם הדיבור כו'; מה שאין-כן בנוגע לציווי דנשיא דורנו – נמשך ונתגלה הדבר בדיבור, ויתירה מזו: במעשה בפועל, ועד **שמסר נפשו** על ענין זה, ולכן, הרי זה **מכריח** את הבחירה! – אין לו ברירה אחרת, הוא **מוכרח** למלא את הוראותיו של נשיא דורנו!

ומה שטוען שיעשה זאת לאחר זמן – הנה למעלה ישנו אמנם הענין דמאריך אף כו', אבל כאשר מדובר אודות ציווי והוראה של נשיא דורנו – הרי הוא בעצמו הכריז והדגיש שהכוונה היא שיהי' "טאפארו-דא-פלאחו" (הגרזן על העץ, מעשה בפועל)! ולכן, אין אפשרות לדחות זאת לאחר זמן! הברירה היחידה שיש לו היא – להלחם נגד נשיא דורנו ח"ו, שבוזה לוחם הוא נגד המציאות **שלו**, מה שמוכרח להתנהג על-פי הוראותיו של נשיא דורנו!

ומכיון שידוע שאין לו ברירה אלא למלא את הוראותיו של נשיא דורנו, וסוף-כל-סוף יהי' **מוכרח** להתנהג כן – הרי מוטב שיעשה זאת מלכתחילה, תיכף ומיד, ובאופן דחסד ורחמים (מכיון שלא יהיה צורך להכריחו כו'). וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאמר בהתחלת נשיאותו – שרצונו שההנהגה תהיה בחסד וברחמים וכו'. וכמו כן ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר "א חסיד איז א קלוגער", ולכן, בידעו שסוף-כל-סוף לא תהיה לו ברירה, ויהיה מוכרח להתנהג כן – הרי הוא מתנהג כך מלכתחילה, ובמילא הרי זה בחסד וברחמים כו'.

וכאשר הנהגתו היא על-פי הוראותיו של נשיא דורנו, ועושה זאת באופן של הידור ומתוך זריזות כו' – הרי זה פועל הוספה והידור בהמשכת כל הברכות, ובאופן ד"עד בלי די".

(משיחת ש"פ ויקרא ה'תשמ"ג)

שייך לכל יהודי

מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעמדתו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינסו השלוחים העולמיים":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – "כל ימי חיך **להביא** לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו-בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב כמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמישיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה כו', אלא "**להביא**" –

הוא עושה כל התלוי בו כדי "**להביא** לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח", אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל-פה, באופן **המתקבל** אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – על ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל כלל.

ויהי רצון, שעל-ידי שכל שליח ימלא את תפקידו בשלימות, בכל **עשר** כוחות הנפש, ובפרט שכל השלוחים יתאחדו ויכנסו בזה – יביאו תיכף ומיד ממש את (הגילוי ושלימות של) השליח העיקרי והאמיתי, יחד עם גילוי עשר הכוחות שלו – "שלח נא ביד תשלח", השליח שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וכפי שהיה בדור שלפניו, שכ"ק מו"ח אדמו"ר **נתאחד** עם אביו, אשר הוא הי' בנו יחידו, כך שיש את השלימות של כל "שבעת קני המנורה", כל השבע דורות.

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [גשם הקב"ה הוא שליח ("מגיד **דבריו** ליעקב גוי"), וביחד עם **עשר** הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: "שלח נא ביד תשלח" – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת-רוח שהעבודה בזמן הגלות מסב לו – זועק כל יהודי: "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע חס-ושלום המצב של "צא", מחוץ לשולחן אביהם. מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: "שלח נא ביד תשלח" – בשנת **ובתחלתה** ייד תשלח" – והבא **כבר** את הגאולה האמיתית והשלמה!

(משיחת ש"פ חיי-שרה - כינוס השלוחים ה'תשנ"ב)

לוח שבועי

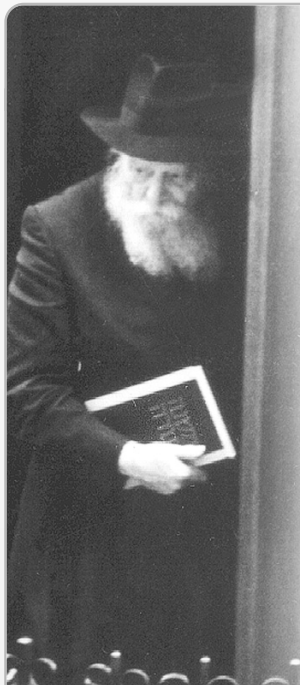

שבוע פרשת חיי שרה – תולדות

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב		
5:18	4:01	ירושלים	4:39	4:42	11:40	11:25	9:10	8:46	6:32	6:08	יום שישי, כ"ו מר חשון
5:19	4:21	תל אביב	4:38	4:41	11:40	11:25	9:11	8:47	6:40	6:08	שבת קודש, כ"ז מר חשון
5:18	4:10	חיפה	4:38	4:41	11:40	11:25	9:11	8:47	6:42	6:09	יום ראשון, כ"ח מר חשון
5:21	4:21	ניו יורק	4:37	4:40	11:40	11:25	9:12	8:48	6:43	6:10	יום שני, כ"ט מר חשון
6:02	4:55	פריז	4:36	4:40	11:41	11:25	9:13	8:48	6:44	6:11	יום שלישי, ל' מר חשון
5:06	3:56	לונדון	4:35	4:39	11:41	11:26	9:14	8:49	6:45	6:12	יום רביעי, א' כסלו
5:25	4:08	מוסקוה	4:35	4:39	11:41	11:26	9:14	8:49	6:46	6:13	יום חמישי, ב' כסלו

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות.
כל הזמנים לפי שעון חורף.

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים	פרק א'	ספר המצוות
שישי כ"ו מר חשון	הלכות מעילה. פרק ב-ד.	הל' שקלים. פרק ג.	מל"ת קיג.
שבת קודש כ"ז מר חשון	פרק ה-ז.	פרק ד.	מל"ת קיד.
ראשון כ"ח מר חשון	פרק ח. ל"ך אזבח וגו'. ספר הקרבנות והוא תשיעי... הלכות קרבן פסח... בפרקים אלו. פרק א-ב.	הלכות קדוש החדש... בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת קיד. מ"ע נה. מל"ת קטו. קטז.
שני כ"ט מר חשון	פרק ג-ה.	פרק ב.	מ"ע נו. נו. נח.
שלישי ל' מר חשון	פרק ו-ח.	פרק ג.	מל"ת קכה. קכג. קכח. קכו. קכז. קכא. קכב.
רביעי א' כסלו	פרק ט-י. הלכות חגיגה... בפרקים אלו. פרק א.	פרק ד.	מל"ת קיז. קיט. קיח. מ"ע נג. נב.
חמישי ב' כסלו	פרק ב-ג. הלכות בכורות... בפרקים אלו. פרק א.	פרק ה.	מ"ע נד. מל"ת קנו. רכט. מ"ע טז. עט.
שישי ג' כסלו	פרק ב-ד.	פרק ו	מל"ת קמד. קח.

השפעת השלוחים על משפחתם מול קהילתם

אברהם אבינו השפיע אמונה על העולם כולו, "אב המון גויים", ורק בחינוך בנו, ישמעאל, נכשל - כיצד זה קרה? כיצד מחוללים מהפך בהשפעה על המשפחה ומהי דרך ההתמודדות עם ילד סורר? • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

"אב" מורה-דרך ומנהיג ל"המון גויים", לכל גויי העולם לדורי דורות, על-שם שנטע בעולם כולו את ההכרה באמת האלוקית הקדושה.

מה עם ההשפעה בבית

ההצלחה האדירה של אברהם היתה רק בעולם כולו, ולא על כל בני ביתו: בנו הגדול ישמעאל "יצא לתרבות רעה", והתדרדר לדיוטא הכי תחתונה, במעשים אסורים ואיומים בחטאים החמורים ביותר של גילוי עריות, עבודה זרה ושפיכות דמים, עד כדי כך שבהיות ישמעאל בן 17 שנה, הקב"ה ציווה על אברהם לעשות כדברי שרה ולגרש את ישמעאל מביתו של אברהם, גם פילגשו – "הגר" לא היתה צדקת... ומיד ברגע שהשתחררה מבית אברהם, עסקה בעבודת אלילים ("חזרה לגילולי בית אביה" – רש"י וירא כא, יד),

נשאלת השאלה היתכן שאברהם לא הצליח ב"כרמו שלו", כלומר בביתו ובמשפחתו?

אמנם זו תופעה ידועה ומוכרת שבני-אדם רבים מצליחים להשפיע ולהיות נעוצים דווקא מחוץ לביתם, בסביבתם

בדרכי המוסר והצליח לחולל מהפכה עולמית ולהחדיר את האמונה בכל פינה בעולם, וכך הוא שינה את פני העולם כולו.

עד עצם היום הזה, קרוב לארבעת אלפים שנה לאחר אברהם אבינו, האמונה שהוא נטע בעולם חיה וקיימת! וגם בדור של העוצמה, המדע והשפע, מליארדים של בני-אדם מאמינים באמונה שלימה בה, ועל אחת כמה וכמה עם ישראל כולו מאמין בה' ודבק באמונתו הטהורה, והכל התחיל על ידי אדם אחד ויחיד, שחולל מהפכה אמיתית בעולם כולו לנצח נצחים!!!

לכן, שמו "אברהם" נוטריקון של שלוש מילים: "אב המון גויים", שהוא נעשה

השפעה אדירה על העולם כולו לנצח

השבוע מתכנסים בחצרות קודשינו – 770, אלפי שלוחים מכל קצווי תבל, בבואם יחד לביתו של המשלח, לומר לו "עשינו שליחותך" ולשאוב כוח להמשיך בעבודת השליחות הקדושה, לפרסום בשורת הגאולה שתבוא במהרה בימינו, אמן.

המאמר השבועי יתמקד אפוא בשלוחי ה' הראשונים, הלא הם היהודים הראשונים שהיו בעולם – אברהם אבינו ושרה אמנו – שעסקו בעבודת ההפצה של האמונה בה' בקרב כל באי עולם, הם חינכו את בני דורם לנהוג בדרכי מוסר טובים וישרים, כמסופר בתורה שהם "עשו" נפשות, שהכוונה לעשיה רוחנית [ולא לעשיה גשמית של חיים, שהרי אפילו יתוש אחד אינן יכולין לזרוק בו נשמה" (ב"ר, לט, יד), אלא] "אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים".

זו היתה פעולה אדירה ויוצאת דופן:

העולם כולו סגד לפולחן העבודה-זרה והאמונות טפלות, ונהג בדרכים עקלקלות ולא מוסריות, ואברהם אבינו היה אחד ויחיד שהחל להאמין בבוא העולם ולנהוג

אילוסטרציה. שליח עם קבוצת מקורבים

(כה, א) "ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה", ומסבירים חז"ל ש"קטורה זו הגר", ונקראה הגר זו "על שם שנאים מעשיה כקטרת", קטורת זה הריח הניחוח שהיה מזבח הזהב בבית המקדש, שזו מעשה קדוש ומופלא, ומעשיה של הגר שווים בערכם למעלת הקטורת ולכן היא נקראה קטורה!

גם ישמעאל שב בתשובה שלימה, וכשאברהם היה בן 137, מעידה התורה שחזר לאברהם והפך ל"נערו" כבן הצמוד לאביו [ואותו בחר אברהם למלווה לעקידת יצחק (ככתוב "ויקח את שני נעריו", זה "ישמעאל ואליעזר")]. וכן מפורש ברשיי לבראשית (טו, טו) ש"עשה ישמעאל תשובה". ואף כשנולדו לאברהם ששה בנים מקטורה קרא לכולם שמות על-שם ישמעאל (פרקי דרבי אליעזר, כט).

המהפך

מה קרה בסופו של דבר ששינה את המצב, ונתן לאברהם כוח להצליח לחנך ולשנות את ישמעאל והגר, מסביר הרב, שנקודת המהפך והשינוי נעוצה שמעשה

אמנם לעיתים כדי להשפיע על הזולת איננו צריכים להיות בשלימות מוחלטת, אבל כדי להצליח בהשפעה על הבית הפנימי, זקוקים הרבה יותר להיות בשלימות אישית, וכך מצליחים לתקן ולשפר את בני הבית. אהבה לילדים מקרבת ומאחה את הניתוק בין חלקי המשפחה הקרועים.

הצליח לתקן גם את בני ביתו ולהחזירם בתשובה שלימה:

פילגשו הגר שיפרה מעשיה ושבה בתשובה שלימה, התגיירה והפכה לצדקת עד שאברהם בעצמו התחתן עמה, ככתוב

הקרובה והרחוקה, אבל בביתם ובמשפחתם שלהם, השפעתם קלושה ומינימלית, [וכמה סיבות יכולות להיות לדבר: או בשל חוסר תיאום עם בנות הזוג, שכבעל מעמד נוסף בבית, פוגע ומערער במעלותיו וסגולותיו של בנות הזוג הנערץ מחוץ לבית. או שהצלחתו בעולם נובעת מכך שהוא עוטה על עצמו "מסכה" ו"תחפושת" ובגינה אנשים טועים וחושבים שהוא דמות מושלמת ומיוחדת וכך מעריכים אותו ומושפעים ממנו, אבל בביתו פנימה כשהוא זורק מעצמו את התחפושות והוא מתגלה במערומיו, מתגלות תכונותיו השליליות והוא ניכר בקטנות ערכו, לכן השפעתו דווקא בביתו מזערית].

אבל פלא גדול שאברהם ושרה שהיו צדיקים מופלאים אנשי אמת, אוהבי ה' ואדם באמת ובתמים, שכל-כך הצליחו בעולם כולו, לא הצליחו בביתם שלהם פנימה להחזיר את דרכי האמונה והמוסר?

הגר וישמעאל חזרו בתשובה

כשמתבוננים במדרשי חז"ל מגלים שבסופו של דבר, אחר שנים רבות, אברהם

שעשה אברהם בעצמו "ברית מילה", אז נוספה בו תוספת כוחות קדושה, והוא נעשה מושלם ותמים בדרכי ה', "התהלך בפני והיה תמים", ורק אז הצליח להשפיע על הגר וישמעאל.

סימן לדבר ניתן לו בשמו החדש "אברהם" במקום "אברם":

בתחילה לפני הברית קראו לו אברם שמשמעו "אב רם", מלשון מרומם, כלומר שהוא היה אב מרומם ומנותק, לכן לא הצליח להשפיע ולשנות את כל משפחתו כי היה "מרומם" ומנותק מהם ולא התחבר אליהם; אבל אחר שנימול ונקרא "אברהם" שמשמעו "אב המון גויים", הוא התחבר והתקשר אליהם והפך ל"אב" ומנהיג ולא היה "רם" ומנותק מהם, אז הצליח להשפיע עליהם ולהופכם מקצה לקצה, משיא השלילה לשיא החיוב, להאמין בדרכי ה' ולנהוג בצדק וביושר.

כל עוד היה מרומם ומנותק מבני משפחתו – לא הצליחה השפעתו לחדור אליהן; ורק כשהתחבר אליהם הצליח להשפיע עליהם ולשנותם.

שלימות אישית -

כוח לתקן את המשפחה

מדוע בזכות ברית המילה הוא נעשה "אב המון גויים", והוא התחבר לישמעאל והגר, הלא לכאורה היה צריך להיות בדיוק להפך: ברית המילה הוסיפה בו קדושה עילאית נשגבת ומרוממת במאוד מאוד, והיא היתה צריכה לגרום לו להוסיף ולהתרחק ולהתנתק מהגר וישמעאל הרשעים החוטאים, ולא חיבור והתקשרות אליהם?

כי ככל שהאדם מגיע ונמצא בדרגות יותר עליונות כך ביכולתו לרדת ולתקן דרגות וכוחות יותר נחותים ושפלים;

טוב ורע, קדושה וקליפה, הפוכים ורחוקים זה מזה בתכלית ולא תמיד יש לאדם הטוב יכולת לתקן ולשפר את הרע, דוגמה לדבר אסור לאכול טרף, כי לא ניתן לתקן את השלילה שבו, ואפילו אם יאכלו טרף ובכוח האנרגיה שלו יבצעו דברים טובים וקדושים, המאכל הטרף לא יתוקן, הוא ישאר (אסור וקשור) מחובר וקשור לרע, לכן אסור לאוכלו – אבל אחר שנוספה בו כוחות קדושה, הוא יכל להשפיע ולתקן גם את הכוחות השליליים הנחותים והשפלים ביותר, לכן הוא הצליח לתקן את הגר וישמעאל שהם נטמאו בכוחות הטומאה הנחותים ביותר [הקרויים בקבלה "שלוש קליפות הטמאות"].

מפגשי אברהם וישמעאל

כיצד למעשה הצליח אברהם לקרב את ישמעאל בנו, באיזה דרך קירבו. ב"פרקי דרבי אליעזר" (פרק כט) יש תיאור מרתק על שני ביקורי אברהם בבית ישמעאל – ביקורים שסללו את הדרך לחזרת ישמעאל:

שלוש שנים אחרי שישמעאל גורש מאברהם, הלך אברהם לבקרו [ונשבע לשרה שלא ירד מהגמל בבית ישמעאל]. כשהגיע לבית ישמעאל לא מצאו בביתו כי הלך עם אמו להביא פירות ותמרים מהמדבר. ביקש אברהם מאשת ישמעאל: "תני לי מעט לחם ומים כי עייפה נפשי מדרך המדבר", אמרה לו: "איך לי לחם ומים". אמר לה: "כשיבא ישמעאל תגידי לו זקן אחד מארץ כנען בא לראותך וביקש לומר לך שתחליף את מפתן ביתך כי הוא לא טוב לך". וכשחזר ישמעאל מהמדבר סיפרה לו אשתו את דברי הזקן, הבין ישמעאל שזה היה אביו, אברהם, והבין את דברי אביו ולקח אשה אחרת, פטימה שמה.

בחלוף עוד שלוש שנים הלך אברהם

לבקר את ישמעאל בשנית ושוב ישמעאל לא היה בביתו כי הלך לרעות את גמליו במדבר, וביקש מאשתו "תני לי מעט לחם ומים כי עייפה נפשי מדרך המדבר", והיא נתנה לו. אז עמד אברהם והתפלל לה' על בנו והתמלא בית ישמעאל בכל-טוב והלך אברהם. וכשחזר ישמעאל סיפרה לו אשתו את אשר אירע, או אז הבין ישמעאל שעדין אביו אוהב אותו ומרחם עליו.

גם בן סורר המגורש ומסולק מהבית, הולך אברהם לבקר, ואף מכבד אותו באכילה ושתייה ומתפלל עבורו, כך נשמר הקשר, הבן הסורר יודע שאביו אוהבו ונסללת הדרך לחזרתו בתשובה ברבות הימים.

אמור מעתה: ה"כוח" לקרב ילד רחוק הוא השלימות האישית, וה"כלי" עמו יוצרים את הקירוב אהבה והקירבה.

סיכום

סיכומו של דבר היכולת להצליח בהשפעה על הזולת בביתנו ובמשפחתנו תלויה מאוד בשלימות האישית, שלנו, אמנם לעיתים כדי להשפיע על הזולת איננו צריכים להיות בשלימות מוחלטת, אבל כדי להצליח בהשפעה על הבית הפנימי, זקוקים הרבה יותר להיות בשלימות אישית, וכך מצליחים לתקן ולשפר את בני הבית. אהבה לילדים מקרבת ומאחה את הניתוק בין חלקי המשפחה הקרועים.

ויהי רצון שנצליח בסייעתא דשמיא לחנך את כל יוצאי חלצנו לדרך הטובה והישרה עד הגאולה השלימה בקרוב ממש.

מקורות: לקוטי שיחות חלק טו, עמוד 174.

לקבלת המייל ישירות ולתגובות והערות שיתקבלו בשמחה: rabayk@zahav.net.il

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

917-691-5212
718-473-5937

◆ החלפת מצעים ומגבות
◆ שרותים ואמבטיה מפוארים
◆ סבונים ושמפו בשפע
◆ שרות מלא!

- ◆ מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרניים: מקרר, מיקרוגל וסוסטר, מיחם
- ◆ ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
- ◆ סלפון חופשי
- ◆ אינטרנט מהיר חופשי
- ◆ וידאו

קינגסטון הטל

דורשים ותובעים מתוך שמחה

- וירא אליו ה', בפועל ובגלוי!

לחיים לחיים!

אחים אהובים!

נקודה מעניינת ששמעתי כאן במשך השבוע:

בדבר-מלכות של השבוע מופיע הסיפור הידוע על הרבי הרש"ב שנכנס בוכה לסבו הרבי ה'צמח צדק' ושאל - 'מדוע ה' אינו נראה לו כמו שנראה לאברהם אבינו', והצמח צדק ענה לו - 'כשיהודי צדיק בגיל צ"ט שנה מחליט שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו'.

והרבי מלך המשיח שואל, לכאורה ממענה הצמח צדק מובן שהענין של 'ירא אליו ה' רחוק מאיתנו מאד. וכיצד נוכל ללמוד מכך הוראה אלינו בעבודתנו?

ובמילים פשוטות, אם יורשה לנו לתרגם את שאלתו של הרבי:

במבט שטחי הסיפור לא מובן. הילד בוכה ומשתוקק לראות את ה', והסבא במקום לעודד אותו, עונה לו תשובה 'מאכזבת' ומסביר לו שבקשתו איננה מעשית. זו אולי תשובה נכונה, אך לכאורה, אין ממנה כלל הוראה אלינו, הוראה שתקדם אותנו בעבודתנו.

ועל זה מבאר הרבי, שפשוט לא הבנו נכון את הדו-שיח:

הרבי מקדים ומבאר את משמעות הגילוי שהיה לאברהם. וממשיך בשיחה ומבאר שגילוי זה ישנו אצל כל יהודי, זו נפשו האלקית - 'חלק אלקה ממעל ממש' הנמצאת בקרבנו ומחיה אותו. ומי שיתבונן בילד יהודי קטן יוכל לראות כיצד הוא רואה את ה' יתברך, הוא מכיר בהקב"ה ומבין שצריך להודות לו על האוכל, טבעו מושך אותו לנשק את המזווה. דברים אלו מגיעים לילד רק מצד נשמתו האלקית שבקרבנו.

גם עליו נאמר 'ירא אליו ה'.

ועל זה מגיע אדמו"ר הרש"ב ובוכה. הרי גם אלי מתגלה ה', גם בי נמצאת נפש אלקית היכולה להגיע לדרגות הכי נעלות בידיעת ה', אז למה אינני רואה זאת כמו שאברהם אבינו ראה את ההתגלות האלקית שהייתה בקרבנו?

ועל כך עונה לו הסבא, אם אכן אתה רוצה לראות את ההתגלות האלקית, לגלות את הנשמה שבקרבך, השתדל להיות ראוי לכך על ידי עבודתך. אברהם אבינו התייגע עד אשר זכה לראות את ה', גם אתה כאשר תעבוד על גופך ותזכך אותו, תוכל לראות את הנשמה שבקרבך.

כך מבאר הרבי שליט"א את הסיפור - התגלות ה' לאברהם אבינו היא העניין הכי נעלה, אך הסבא לא מרחיק זאת מהילד, הוא איננו אומר שזה לא שייך אליו. להיפך, הילד יודע שאותו גילוי שהיה לאברהם קיים גם אצלו, והסבא מקבל זאת ומעודד אותו להביא את הגילוי הזה לידי ביטוי בחייו.

והרבי מורה לפועל: יהודי - ובפרט ילד יהודי - צריך לדעת שוירא אליו ה', אלקות מתגלה אליו. וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את הגילוי, והוא ודאי יעשה כל התלוי בו כדי להיות ראוי לכך על ידי עבודתו.

• • •

ובנוגע אלינו:

כבר 16 שנה שאיננו רואים את הרבי. וכולם רוצים שה'ילד' ידע על הרבי, יכיר אותו ויתקשר אליו.

ישנו הילד ששמע ממחנכיו - במילים מפורשות או בין השורות - את ההבדל העצום שבינו לבין המבוגרים. הם ראו את הרבי, היו אצלו ביחידות ושמעו ממנו שיחות, הם מבינים

ויודעים מה זה רבי. - אתם הצעירים לא ראייתם ולא שמעתם, אתם גם לא תבינו מה זה, אין לכם דרך.

הוא אולי צודק, ברור שיש הבדל עצום בין מי שראה למי שלא. אבל זה לא מקדם את הילד בעבודה - להתקשר לרבי.

ולעומת-זה ישנו הילד ששמע ממחנכיו - במילים מפורשות או בין השורות - שיש לו כח ואפשרות להתקשר היום לרבי כמו פעם ואפילו יותר. אלו מחנכים שמעריכים את ההתקשרות של המחונך ומעודדים אותה. רואים את הרצון שלו להרגיש קשור, מעודדים את האמונה שלו שהרבי חי איתו עכשיו, ומדגישים אצלו את האמונה שתיכף ומיד הרבי מתגלה, וכל פעולה שלנו היום תזרו את התגלותו מיד.

ואת ההבדל, ניתן לראות במוחש...

צריך לזכור שה'ילד' - והכוונה היא גם לרוב התמימים שלא ראו את הרבי - רוצה ומחפש להרגיש קשור, הוא רוצה לדעת שהרבי איתו כאן ועכשיו, לא בזיכרונות וסיפורים על פעם, אלא עכשיו, בתי"ו שי"ן עי"ן. וצריך לדעת לתת לו את זה, לדעת לעודד זאת.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

יום ראשון, י"ד מר-חשון

ביום זה, בשנת תשנ"ד, יצא הרבי מלך המשיח שליט"א אל קהל החסידים - ומאז ועד לרגע זה - איננו זוכים לראות את מלכינו. זהו יום חדור באופן מיוחד באמונה בהתגלות השלימה - ברגע זה ממש.

היום מילאו את 770 ללא הפסקה

ריקודי שמחה במוצאי שבת לכבוד כ' מר-חשון

הרב יצחק שפרינגר והרב בצלאל קופצ'יק מתוועדים עם התמימים

הפסוקים של חיילי צבאות ה' – משיחי. זכינו, תלמידי קבוצה תשי"ע – והשנה ישנו כבר עכשיו מספר גדול של תמימים 'יקרים שביקרים' ששמחת החתונה של משפחתם מתקיימת בארץ הקודש – והם נשארים כאן, וזוכים לשנה תמימה כפשוטו. בשבוע שעבר חגגנו את שמחתם של שניים מאחינו היקרים, והשבוע – זה קורה שוב... בשעות אחר-הסדרים מתקיימת שמחת החתונה באולמי 'געצל שולי' המפוארים. שמחת החתונה מתחילה בריקודי שמחה סוערים, וממשיכה לפארבריינגען חי בסעודת המצווה. מארגני החתונה הכינו במיוחד 'תשורה' הכוללת את שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א בה דיבר על כך שאין מקום להוצאה הגדולה עבור נסיעה מעבר-לים לחתונה, ועוד ועיקר שתפקידו של התמים הוא לימוד התורה.

אנחנו חוזרים מהחתונה לכיוון 770. ו... היה צפוי לחלוטין – ר' בצלאל קופצ'יק מתוועד. ההתוועדות היא עם התמימים שנוסעים בשעות הקרובות לשליחות בישיבות בארץ הקודש, ואת שעותיהם האחרונות הם עושים בפארבריינגען מיוחד מאוד עם השליח שרק הגיע בשעות האחרונות.

יום רביעי, י"ז מר-חשון

במהלך סדר נגלה צהריים נשמע קולו של המשגיח ר' יקותיאל ראפ כשהוא מבקש להודיע על הסדר בזמן החורף. עקב הוזהר השעון במוצ"ש האחרון התווסף הסדר המיוחד בליל שבת, ובמוצאי השבת. הרב ראפ מסיים את ההודעה ששולבה

לטעום מהגאולה בכך שאיננו נוהגים בתעניות אלו! הרבי ממשיך שם ומזכיר 'א זיכערע זאך' שביום זה צריך כל אחד להוסיף בג' הקווין – תורה עבודה וגמ"ח, כתחליף לצום.

כהמשך ישיר לשיחה הזו, שהכניסה את כולנו למצב שמחת הגאולה – פורץ הקהל בריקוד 'יחי' שנראה בהתאם ליום כזה... ומהריקוד – לחגיגות היום בשולחן הקדמי של 770, והפעם – ממש שמח כאן – מדובר בשני חתני בר-מצווה ויהודי מבוגר שהחליט לחגוג את יום-הולדתו בבית חיינו.

עקב תעניות בה"ב – תפילת מעריב מתקיימת בשעה המוקדמת ביותר בשנה (בימי החול) – 5:25. בסיום התפילה חוזרים התמימים וממשיכים את הלימוד עד רבע שעה לאחר מסיום הסדר – על מנת להשלים את זמן התפילה.

יום שלישי, ט"ז מר-חשון

לאחר תפילת מנחה 770 רועש מריקודי שמחה לכבוד צאתם של התמימים השלוחים לפושקר בהודו.

770 זה המקור. מכאן יוצאים לשליחות, וכאן זה הבית אליו חוזרים. היום ראינו את שתי התנועות יחד – דקות לאחר יציאת השלוחים לפושקר, נוחת ב-770 ר' בצלאל קופצ'יק – שליח כ"ק אד"ש לפונה, הודו. התמימים כבר מבינים – מצפה לנו שבוע של פארבריינגענס...

כמידי יום שלישי, מתקיים אחר הצהריים כינוס צבאות ה' בעזרת הנשים. וכך, התמימים שקועים בלימוד הגמרא לגירסא כשברקע נשמעים הכרזות

קבוצות האורחים הרבות שמגיעות לכאן ביום ראשון. בזה אחר זה נכנסים יהודים ומתפעלים מהחיות התמידית של המקום הזה. כשקצת התבוננתי – לאדם מ'בחוף' זה באמת מראה מעניין... רעש הלימוד של מאות בחורים שיושבים ושוקדים על תלמודם, כשצלידים מתקיימים מניינים במשך (כמעט) כל שעות היממה...

סדר נגלה בוקר מסתיים, על א' השולחנות ניצב בקבוק משקה וקצת פארבייסן – מדובר בחסיד שבא הנה ממקום מגוריו – מחוף לשכונה – לחגוג את האפשרניש לבנו.

עקב כיסוי הלבנה אתמול, יוצאים התמימים ואנ"ש בסיום תפילת מעריב במניין כ"ק אד"ש לקידוש הלבנה. האורגן עומד מוכן, ולאחר הכרזת 'יחי' ע"י חיילי צבאות ה' הקהל פורץ בריקודי שמחה לכבוד קבלת פני משיח – המודגשת בקידוש הלבנה.

לאחר סדר חסידות מתקיים 'סדר אחדות' – בו לומדים התמימים לקוטי-שיחות בחברותא עם חבר מישיבה אחרת דווקא.

יום שני, ט"ו מר-חשון

בסיום תפילת שחרית נשמע כרגיל קולו של ר' מנחם בלאו המקריא את ה'היום-יום' וקטע בענייני גאולה ומשיח. היום הוא קורא שיחה מעניינת – הרבי מלך המשיח מסביר מדוע היום איננו נוהגים בתעניות בה"ב: מכיוון שנמצאים בערב הגאולה ממש, ובגאולה הרי ייהפכו ימים אלו לששון ולשמחה, הרי שכבר עכשיו אנו מתחילים

בהוראות ומענות שקיבלו חברי הנהלת הישיבה מכ"ק אד"ש, ורי **יצחק שפרינגער** נוטל למספר רגעים את המיקרופון ומנצל את ההזדמנות לחזק את התמימים בעניין שמירת הסדרים כשהוא מזכיר עד כמה נוגע העניין לרבי שליט"א. הוא מסיים כשהוא מאחל לכולנו שזוכה לגרום נחת לרבי מלך המשיח, ועם מילים 'חמות' כאלה ששמענו ברגעים אלו, החזרה ללימוד המסכת לעיון – הייתה ביתר שאת ויתר עוז.

התמימים מקבוצה ס"ח הנמצאים כאן אצל הרבי מלך המשיח מתיישבים יחד להתוועד בא' מבתי אנ"ש בשכונת המלך.

יום המישי, ה"י מר-חשון

אחרי כמה פעמים שחוזרים שוב ושוב את ה'דבר מלכות' המיוחד של השבוע, התאריך ח"י מר-חשון 'מקפיץ' את כולנו. זהו תאריך שמבטא את הנקודה של התגלות אלוקות בגשמיות העולם – 'יורא אליו ה'.

במהלך סדר נגלה בוקר התמימים מתרכזים בחלקו האחורי של 770 לשיעור-כללי הקבוע מפי ראש הישיבה הרב **שניאור זלמן לבקובסקי**.

על דבר מלכות מיוחד כזה של השבוע אי אפשר לעבור בשקט. מוכרח שיהיה איזה שיעור עיוני שיבאר ויעמיק בביאור המושגים – מציאותו של משיח, התגלותו, קבלת פניו. מארגני השיעור העיוני הקבוע של יום המישי לא מאכזבים, ומפרסמים על השיעור שיתקיים עם התי' **בערליה וולף**. מקום השיעור מתמלא כשתמימים רבים עומדים בחוסר מקום ישיבה, והשיעור מתחיל... שעה וחצי ויותר התמימים יושבים ומתפללים בנושא תוך פתיחת שיחות ומקורות נוספים להבהרת העניין.

במודעות נכתב שמיד לאחר השיעור יתקיים פארבריינגען עם הרב בצלאל קופצ'יק, התמימים מתיישבים בפינה הצפונית-מזרחית כשביתתים מתוועד ר' **שלום ברוכשטט** בסיפורי-חסידים, עד שבשעה 1:00 בלילה מגיע ר' בצלאל ומתחיל להתוועד בשיא העוצמה עד שעות הלפנות-בוקר.

יום שישי, י"ט מר-חשון

עקב הוזנת השעון במוצי"ש האחרון,

התקצרו המבצעים בשעה פלוס, מה שאומר לכולנו שחייבים להזדרז. וכך, מיד בסיום תפילת שחרית התמימים יוצאים חדורים ב'דבר מלכות' הנפלא של 'יורא' – להכין את העולם לקבל פני משיח.

במבצעים שלנו הוחלט לשכור רכב וכך להספיק ל'התוועד' עם היהודים ובע"ה לחזור בזמן. אך, כמו תמיד – הזמן קצר מאוד והמלאכה מרובה... השבת מתקרבת ואנחנו יוצאים במהירות לכיוון השכונה – בספק אם נצליח להגיע. ה'פקקים' שבדרך נותנים לנו להבין מהר מאוד שאנו נהיה מוכרחים להחנות את הרכב וללכת רגלי. וכך הוה. הליכה של ארבעים דקות רגלית – ואנחנו ב-770. רצים למקוה, ומבינים שאת קבלת שבת במניין של הרבי כבר פספסנו... לאחר מכן נודע לנו שלא היינו היחידים...

בכניסה ל-770 אנחנו שומעים שירה אדירה. נכנסים יותר פנימה – והמראה שנגלה לעינינו היה פשוט מדהים – מאות (!) סטודנטים עם כיפות מכל הצבעים והסוגים, ממלאים את כל החלק הקדמי של 770 בתפילת קבלת שבת.

בירור קצר מעלה שזו שבת הסטודנטים המתקיימת בכל שנה, כאשר מאות סטודנטים יהודים מרחבי מדינת ניו יורק מגיעים לשבות בשכונת המלך, ואת תפילת קבלת שבת הם מתפללים ב-770. התפילה כולה מלאה בניגוני שמחה, והשיא הוא ב'לכה דודי' כשברחבת הזאל נפתחים ריקודים סוערים – 'ווי וואנט משיח נאוי' ועוד. בסיום התפילה הם מתפזרים לבתי אנ"ש לסעודת שבת, ותוך כדי היציאה מתחיל א' הסטודנטים לשיר בקול-רם – 'יחי אדוננו!'

עכשו 770 חוזר למצב 'רגוע' יחסית. התמימים יושבים ולומדים חסידות – זוהי השבת הראשונה בה מתקיים הסדר המיוחד הזה – סדר חסידות ליל שבת.

לקראת סיום הסדר מתקיים סדר ניגונים במרכז 770, ובסיומו חוזר א' התמימים מאמר.

שבת קודש, כ"ף מר-חשון

כ"ף מר-חשון. יום הולדת מייסד ישיבת תומכי תמימים ונשיאה הנצחי. בשביל התמימים אין זה תאריך חסידי נוסף, אלא תאריך ששייך לנו אישית. ההוראה הידועה של הרבי מלך המשיח לאני"ש – להיכנס לתומכי-תמימים ביום זה, מדגישה עד כמה

היום הזה שייך וקשור אלינו, התמימים. ביום כזה, הסדרים נראים אחרת. אמנם זו שבת – ואין סדרים כביום רגיל, אבל את שיש – מקפידים לשמור ולנצל. סדר חסידות של יום השבת מתחיל בשעה 8:00 בבוקר. התמימים שמים-לב ל'חסידישע פרשה' – המאמר הראשון עוסק בעניין אותו למדנו השבוע בהמשך תרס"ו. בהמשך הסדר נפתח השיעור הקבוע בדבר מלכות השבועי – לאחר שבוע שלם בו 'דשו' התמימים בשיחה, מתיישבים כעת ללומדה יחד בשלמותה.

פארבריינגען כ"ק אדמו"ר שליט"א מתחיל בשעה 1:30, התמימים לומדים את השיחות קודש תשנ"ב של השבוע, ומגלים את הביטויים הנפלאים המופיעים ב'בלתי מוגה': 'יעוד ועיקר – שכבר לא נשאר פנאי לדבר עוד משהו בכל זה (ס'ניטא קיין צייט צו רעדן), כיון שצריכים ללכת לקבל פני משיח צדקנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר – תיכף ומיד, ממש ממש ממש!'

כ"ף מר-חשון, וגם הילדים רוצים להתוועד ביום כזה. וכך, כיתה שלימה מחדר 'אור מנחם' מתיישבים בבימת ההתוועדות ומתוועדים עד תפילת מנחה.

ב'רעווא דרעווי' מתחיל סדר ניגונים, ור' בצלאל קופצ'יק עדיין מתוועד עם הטלית. הוא עומד כשסביבו עשרות תמימים ואני"ש. בשעה זו מתקיים פארבריינגען לאני"ש לרגל כ' מר-חשון בפינה הצפונית-מזרחית עם הרב **שלמה מאיעסקי**.

לאחר הבדלה צופים אני"ש והתמימים בוידאו. כרגיל מתחילים בעידוד שירת היחי, והפעם הוידאו קצר אך סוער – הרבי מלך המשיח מעודד בחזקה בראשו והשירה מתגברת בהתאם. הקהל לא נשאר אדיש ושר יחד עם הוידאו. לאחר מכן ממשיכים לשיחה הנפלאה בה נותן הרבי בקצרה את הביאור הפנימי להפטורה – 'ואישה אחת'.

ר' **יקותיאל ראפ** מודיע בשם מטה שירה וזמרה על ריקודים שיתקיימו ברחבת 770 לכבוד ההתגלות בפועל ממש ולכבוד כ"ף מר-חשון. אנו נזכרים לרגע בכך שהרבי שליט"א חזר שוב ושוב על המילים 'ברוב שירה וזמרה' בחדרו הק' במשך שנת תשנ"ג, וכשצילילי הניגון נשמעים – כולם נסחפים לריקוד שרק סדר נגלה יכול לעצור...

בזמן הסדר מתקיים השיעור הקבוע בעין יעקב, ומיד לאחריו – השיעור בדבר מלכות השבועי הנקרא בשם 'שיעור

מה-טובי - ביטוי הנלקח מדברי הרבי בש"פ תזריע ומצורע תנש"א - 'ומה טוב שהלימוד יהיה ברבים...'

הסדר הוא, שבחלקו האחרון של סדר נגלה דמוצאי שבת - מתקיים 'פלפול' מאת א' הבחורים. השבוע מסר התי' אליהו יעקובוביץ' פלפול בנגלה - העוסק בביאור שיטות המפרשים בעמוד הראשון של המסכת.

מטעם הנהלת הישיבה מתקיים פארבריינגען לכבוד כ"ף מר-חשון. ר' יצחק שפרינגער ור' יקותיאל ראפ מתיישבים להתוועד, ולא עובר זמן רב עד שר' בצלאל קופצ'יק מצטרף וממשיך את רצף ההתוועדויות להיום. הם יושבים יחד כשהתמימים מקיפים אותם בפירמידות. לחיים! לחיים ולברכה!
שבוע ספוג בדרישה ותביעה המתבטאים

במעשה בפועל - לראות את מלכנו. כשנמצאים בד' אמות של הרבי שליט"א, ולזה מצטרפים י"ד חשון ו'דבר מלכות וירא' - מתעורר שוב ושוב רגש ההשתקקות לראות את ההתגלות השלימה נאו בפועל ממש. מענדי, 770 בית משיח. יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אש"ל הכנסת אורחים

שע"י מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

ברכות מאליפות

ברגשי גיל ואושר שמחים אנו לאחל ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידנו הנעלה והנכבד, רודף צדקה וחסד, מסור ונתון לכל עניני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, תומך נלהב ומסייע בגופו ומאודו לפעולותנו

הרה"ח ר' **זאב** וזוגתו מרת **דבורה** שיחיו **קדנר**
לרגל הולדת בתם מינא ביילא שתחי' בשעטומ"צ

יהי רצון שתזכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים, ותרוו ממנה ומכל יוצאי חלציקם שיחיו רוב נחת חסידותי אמיתי, ובזכות מעשי הצדקה והחסד תזכו לשמוח ולשמח יחדיו בשמחת הגאולה האמיתית והשלימה בהתגלותו של מלכנו משיחנו שליט"א תיכף ומיד ממש!
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ההנהלה

Keter
Van Service
Reasonable Prices

JFK קנדי \$32
LGA לה-גרדיה
NEWARK נוארק \$62+
Airport pickup אפשרות איסוף משדה התעופה

718-644-4444

כתור
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

ניבא וידע מה ניבא

מול גלי הפשיעה הרוסיים

מידי פעם, כאשר בתקשורת מתפרסמת ידיעה על יהודי שעסק במעשה טרור, מיד כל מחנה הימין והדתיים מרגישים צורך להתנצל, להצטדק על העשבים השוטים שגדלו בערוגה. יש כמובן את אנשי מועצת יש"ע שכורעים ברך בפני הפריץ ומסבירים ש"הוא לא הגיע מהחינוך שלנו". כמו תמיד הפרשיות מהסוג הזה מתפוצצות במכוון בימים שבין י"ב חשוון לרביעי בנובמבר, ימי ההילולא של רבין, כדי שאחד מדוברי השמאל בכיכר ההסתה בתל אביב יוכל לציין את המקרה הנורא שקרה, וכך להסית את ההמונים על "העשבים השוטים שגדלים בערוגות של הציונות הדתית".

גם השנה זכינו לקבל במנה גדושה את "פרשת טייטל", הפעם לשם שינוי, מסכת ההסתה לא המריאה, והציבור שכבר עייף מסיפורי מחתרות-ימין, לקח את הסיפור בשוויון נפש. לא רבים קישרו שממש יום לאחר מכן נחשפה לכידתו של מי שרצח את בני משפחת אורשנקו מראשון לציון. מדובר בגוי רוסי שעלה לארץ ישראל מכוח חוק השבות ורצח משפחה שלימה, שלוש דורות. במוצאי שבת התפרסם שנערים רוסיים באשקלון השחיתו בית כנסת שלם. ועדיין לא דיברנו על ארגוני ניאו נאציים שהתגלו מורכבים מעולי חבר העמים שאינם יהודים. אלו גם הביאו עמם פשעים שלא הכרנו מאז ומעולם בארץ ישראל.

40 שנה ימלאו בקרוב למאבק שהרבי מלך המשיח ניהל למען תיקון חוק 'מיהו יהודי', חוק המאפשר את בואם של גויים, במסווה של יהודים, לארץ הקודש. תיקון החוק אמור למנוע זאת כמו גם את ההתבוללות הנוראה בעם ישראל. לצערנו

השבת הקרובה, פרשת חיי שרה, נקרא בתורתנו הקדושה על קניין מערת המכפלה, הוא ה'קושאן' הבלעדי של עם ישראל על מערת המכפלה וארץ ישראל בכלל. מן הראוי אפוא להביא את שיחת הרבי על החובה לפרסם שחברון שייכת ליהודים.

ולבושתנו, הנציגים הדתיים והחרדיים העדיפו אז את הריפודים והכסא על פני תיקון החוק, וגיחכו על עמידתו האיתנה של הרבי בנושא 'מיהו יהודי'. היום אנו מקבלים את התוצאות של אותו מחדל הנורא בדמות בריונים ופושעים שמתערים בעם ישראל ומביאים מעשי רצח וכל מרעין בישינ, ועולים ארצה מכוח חוק השבות. האם אותם גורמים שנתנו למאות אלפים לעלות כגויים אינם אחראים למעשי הפשע שנעשים כאן מכוח החוק של המדינה!?

כל אלו המבקשים לנגח את הציבור הדתי, כדאי שיתעסקו עם הצרות האמיתיות שהביאו עלינו; שיתנצלו על הנוקים שגרמו לעם ישראל, והביאו עלינו את הגייס החמישי, כפי שניבא הרבי בחג השבועות תשל"א, שבסופו של דבר אותם גויים שיביאו לארץ הקודש ייהפכו לגייס

חמישי ויגרמו לחורבן.

לפני שמבקשים מהציבור הדתי להרכין ראש ולהתנצל על מעשה של אדם מפקפק שכלל לא ברור מה מניעיו ומי הם שולחיו, מן הראוי שיעשו הם חשבון נפש נוקב על הפשעים שמתבצעים כאן בחסות שלוחי העלייה והסוכנות שהציפו את ישראל בגויים ובטיפוסים אפלים.

תמה מסכת ההתנצלויות מול גלי ההסתה. התנצלויות לא בבית ספרנו וגם לא גינויים. מי שצריך להתגונן, הם אלו שהביאו עלינו את האסונות.

הצהרת בלפור

מול הרש"י הראשון

בשבוע שעבר ציינו 92 שנה ל"הצהרת בלפור", אותה הצהרה של הממלכה הבריטית המכירה בזכויות הלאומיות של העם היהודי בארצו. ההישג הגדול, כביכול, של התנועה הציונית שראתה בכך את ההישג הגדול, שהנה הגויים מקבלים את עמדתם. על כך חינוכו וביססו דורות שלמים, שהנה הגוי בלפור מכיר בזכותנו הלאומית בארץ ישראל.

למותר לציין כי מאותה הצהרה לא נשאר כמעט דבר. רואים כיצד הערעור של אומות העולם על זכותנו על ארץ ישראל רק הלך וגבר. הדבר היחיד שבזכותנו אנו יכולים לעמוד על זכותנו, זו ההבטחה האלוקית כפי שמביא רש"י הראשון בתורה; זאת התשובה היחידה ואין בלתה שניתן לענות לאומות העולם הטוענים כלפינו 'ליסטיים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים'. הרבי מה"מ ציין אין ספור פעמים שעד כה ענו

תיקון חוק 'מיהו יהודי' אמור למנוע זאת כמו גם את ההתבוללות הנוראה בעם ישראל. לצערנו ולבושתנו, הנציגים הדתיים והחרדיים העדיפו אז את הריפודים והכסא על פני תיקון החוק, וגיחכו על עמידתו האיתנה של הרבי בנושא 'מיהו יהודי'. היום אנו מקבלים את התוצאות של אותו מחדל הנורא בדמות בריונים ופושעים שמתערים בעם ישראל ומביאים מעשי רצח וכל מרעין בישין, ועולים ארצה מכוח אותו חוק השבות.

כמוך", שעושה זאת לחובתו ולזכותו של כל יהודי לדאוג לכך שכל היהודים יחיו על-פי התורה והמצוות".

להכריז בפני עשרה מישראל שחברון שייכת ליהודים

השבת הקרובה, פרשת חיי שרה, נקרא בתורתנו הקדושה על קניין מערת המכפלה, הוא ה'קושאף' הבלעדי של עם ישראל על מערת המכפלה וארץ ישראל בכלל. מן הראוי אפוא להביא את שיחת הרבי על החובה לפרסם שחברון שייכת ליהודים. שיחה זאת נאמרה בשמחת תורה תשל"ז, כאשר מר חיים הרצוג כיהן כשגריר ישראל באו"ם והגיע לרבי לשמחת תורה. באותה שמחת תורה ביקשו הרבי שיכריז באו"ם שחברון שייכת לו מאחר שהוא לוי וחברון היא אחת מערי הלויים, בשיחה שהרבי אמר, הוא עמד גם על נקודה זו:

"ולא יועילו שום טענות של פוליטיקה, דיפלומטיה, או רצון לוותר על שטחים מסויימים, מכיוון שאי-אפשר לשנות את האמת שארץ ישראל היא ארץ הקודש, והיא קשורה ליהודים שעליהם נאמר שהם "גוי קדוש", ו"אתה בחרתנו מכל העמים".

"וכפי שהוא בנוגע לברכת הארץ – שהגויים לא מצליחים ואין להם שום ברכה בארץ הקודש, כפי שרש"י מביא בפירושו על התורה, על-אחת-כמה-וכמה בהלכה – שאין לגויים אחיזה בארץ הקודש".

ובארץ הקודש גופא, ישנן ארבע עיירות הנקראות 'ערי הקודש', שאחת מהן היא

את תביעת הזכות שלהם על ארץ ישראל על הצהרת בלפור וה"חסד" של אומות העולם (אותן אומות עצמן אשר כפו את הוויתור על בארות הנפט והמתקנים הצבאיים בסיני, שהם כל-כך חיוניים לביטחונה של ארץ ישראל, ותובעות בקולניות ויתורים נוספים שיכרסמו בביטחונה) – מה עשית, או האם פעלת מספיק, כדי לסייע לאותם יהודים תועים לראות את האור, כלומר, שהתורה שניתנה משמים היא תעודת הזכויות שלנו, ושהשם הוא שנתן לנו את ארץ הקודש שלנו בתור נחלה נצחית וחזר ואישר זאת על-ידי ברית נצחית עם אבותינו ועמנו מאז ועד עתה (כפי שגם מודגש על-ידי רש"י בפסוק הראשון על התורה)? מה עשית כדי לתמוך ולעודד את אלה שמכונים "קיצונים דתיים" שנאבקים בעקשנות כדי למנוע קריעת איברים וויתור על חלקים מארץ ישראל שלנו, בעוד שאלה שהעמדה שלהם מבוססת על "יום העצמאות", כלומר, על הרצונות הטובים של "האומות המאוחדות", כבר ויתרו על חלקים של הארץ והם צמאים לתת עוד בחינם תמורת הבטחות חסרות ערך?

למותר לומר שאין אלה שאלות רטוריות או שאלות למטרת הטפת מוסר, אלא אתגר שקורא למעשה בפועל, ואני מקווה שהן ייקלטו אצלך, וכן אצל אלה שאתה יכול להפעיל עליהם את השפעתך בכיוון הנכון – אם אתה שותף להשקפות שלי ומקבל את הדברים שלי ברוח המתאימה להם.

ובוודאי שפעולה כזאת הנה נחוצה גם אם היא לא היתה קשורה לביטחון של ארץ הקודש ושל העם שלנו המתגורר בקרבה, משום שזהו ציווי של ה"כלל גדול" בתורה, המצוה של "ואהבת לרעך

לאומות העולם את כל הטענות מלבד הטענה היחידה ואין בלתי שהקב"ה נתן לנו את הארץ.

במכתבים ששלח אל הגב' גאולה כהן ולמר שניאור זלמן שור, כותב הרבי, שכאשר מנסים ליצור את הרושם שכאילו הזכות על הארץ התחילה מקום המדינה, הרי כפי שהקימו דבר חדש כך אפשר לבטל את הדבר החדש שהוקם; אבל כאשר מבססים את הדבר על ברית בין הבתרים וההבטחה האלוקית, זהו דבר נצחי שאין לערער עליו. במכתב מוסיף הרבי ומסביר מדוע הוא מתנגד לשם החדש 'מדינת ישראל' ומעדיף לבחור בשם 'ארץ ישראל' המבטא את ההשקפה על היות ארץ ישראל שלנו מכוח התורה.

רואים מכך, שכאשר לא מבססים את הטענות מכוח התורה, גם אם הם צודקים במאת האחוזים, הרי בסופו של דבר אינם מחזיקים מעמד. אפשר לראות את בניהם של אבות הציונות ונכדיהם, כולל אלו מהמשפחה הלוחמת של האצ"ל והלח"י שעדיין מפזמים את ההמנון "שתי גדות לירדן", שהפכו למטיפים בראש כל חוצות לקרוע חלקים מארץ ישראל, והפכו לגרועים מהשמאל. כאשר בלפור והצהרתו של בן גוריון היו ההוכחה שארץ ישראל היא שלנו, בנסותם ליצור עם חדש בארצנו עם תקווה חדשה, הרי שלא היתה לזה אחיזה של ממש, ובסופו של דבר הכול נמוג ונעלם כלא היה.

במכתב מעניין של הרבי מכ"ו אייר תש"מ, מתורגם לאנגלית, מתייחס הרבי לנושא של הצהרת בלפור וחסד לאומים חטאת בהיבט מעניין.

"מאחר שאתה מודע לגישה המוטעת והלא-צודקת של אותם יהודים שמבססים

חברון עיר הקודש השייכת לעם ישראל. ובפרט על-פי הידוע, שכ"ק אדמו"ר האמצעי השתדל והצליח לקבל נחלה בחברון.

"וכל הנ"ל בא בהמשך למה שדובר בשמיני-עצרת (בעת ההקפות) שיכריזו גלוי לעין-כל, במעמד עשרה מישראל – שעל-פי תורה זה פרסום הכי גדול – שחברון היא עיר השייכת ללויים. והיות שגם לישראלים, ואפילו לכהנים, אין בעלות על חברון – על-אחת-כמה-וכמה שלגויים אין בעלות עליה.

"טוענים שהגוי יתרגז – את הגוי הרי לא מרמים, היות והוא יודע ש"כי ביצחק יקרא לך זרע", ושפסוק זה ממעט את ישמעאל ומדגיש בדוקא שלא בישמעאל יקרא לך זרע. ובפרט בנוגע למערת המכפלה, שאותה הרי קנה אברהם אבינו ב"ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר", ובתורה כתוב "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת", שמפסוק זה מובן שאין לישמעאל שום שייכות למערת המכפלה. ופסוק זה מופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בה. ואף תורגמה על-פי דין ל"שבעים לשון" כדי שגם

אומות-העולם יוכלו להבין אותה.

הגוי האמיתי

מול הגוי אשר בקרבך

בשבוע שעבר הכריז אבו מאזן מכחיש השואה הידוע, כי אינו רוצה יותר להתמודד על משרת יו"ר הרשות הפלשתינאית בבחירות הקרבות. לפתע פתאום נזעקו כל מנהיגי המדינה להתחנן על נפשם בפני הגוי, הנה אנחנו מוכנים ללכת להסכם שלום ולמסור לך, הכל העיקר שתמשיך במשרה הרמה כדי שנוכל למסור לך את השטחים, אך הגוי ממאן עדיין בשלב זה ולא מעוניין להתעסק עם הישראלים.

תשאלו מה הם צריכים את אבו מאזן כדי למסור שטחים? התשובה שבפיהם היא שאבו מאזן נשמע פרגמאטי, ומבחינת דעת הקהל יקל עליהם למסור שטחים נוספים. לעומת זאת, כאשר התפטר ויבוא אחר במקומו, או שהחמאס ישתלט על יהודה ושומרון, יהיה יותר קשה "לשווק" את חלום השלום ההזוי.

זו הסיבה ששמעון פרס, האיש שדם יהודי רב על ידיו, מזדעק ומתחנן בפני אבו מאזן להישאר כדי להמשיך בתהליך הסלאמי של מסירה ושחיטה, אך הגוי לא מעוניין לקבל. שימו לב לדבריו שאמר בראיון עיתונאי בשולי העצרת לזכר רבין: "כולם פצעו את אבו מאזן – אנחנו, האמריקנים. לכן הוא מלא כעס. יש לפתוח במשא ומתן מדיני מיד, כדי להשאיר אותם בתמונה". לא פחות...

אך אבו מאזן, למרות כל הוויתורים שקיבל עד כה, מסרב להמשיך הלאה, דבר שהרבי מה"מ כבר התנבא אודותיו בעבר, שרק העיקשות של הערבים, באופן של נס, יעצור את התהליך של מסירת שטחים... הרי ודאי יקרה נס כמו בפעמים הקודמות (אף-על-פי שכעת זקוקים לנס גדול יותר מהנס שאירע אז, היות והטעות והנסיגה כיום גדולים לאין שיעור ממה שהיה אז), שלמרות שרצו אחריהם והפצירו בהם שייקחו את השטחים – בכל זאת הם סירבו לקחת! בנימוק שאינם רוצים לקחת את השטחים – כיון שהם רוצים את הכל; אך הטעם האמיתי הוא משום ש"לב מלכים ושרים ביד ה'" (ח"י אלול תשל"ח).

חדר אור מנחם

חינוך על טהרת הקודש

ברכות מקרב לב

בשמחה ובטוב לבב משגרים אנו בזאת את איחולנו וברכותנו לידידנו היקר, ממקימי ומנהלי מוסדינו הק' המסור ונתון לטובת התלמידים והמוסד בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו ימים ולילות לחיזוקו פיתוחו ושיגשוגו כרצון קדשו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

הרה"ת ר' **זאב** שי

זוג' הנכבדה, שבנוסף לעזר כנגדו משקיעה ממרצה לטובת החדר

מרת **דבורה** תחי' **קדנר**

לרגל הולדת בתם **מינא ביילא תחי'**

יה"ר שיגדלוה, יחד עם כל יוצ"ח לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה בגשמיות ומנוחת הנפש ומנוחת הגוף ונזכה תיכף ומי"ד ממ"ש להתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א במלוא הדרו ותפארתו יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

והתלמידים

המתחנכים

ההנהלה

מהנעשה והנשמע

אלפים בכנס הארצי

בסימן "ברוכים הבאים מ-770"

אלפי חסידי חב"ד, רבנים, משפיעים, שלוחים, אישי ציבור והמוני בית ישראל, השתתפו בכינוס והתוועדות ארצית לרגל כ"ף מר-חשון • הכינוס שנערך ביוזמת האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה התקיים בסימן "ברוכים הבאים" מבית משיח 770 שבניו יורק • הקהל שמע רשמים מחודש החגים בבית חיינו והתאחד בהחלטות טובות להבאת הגאולה בפועל ממש

שאבו את הקהל הרחב לאווירה של פעילות להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

לאחר תפילת ערבית על ידי הרב **יעקב לנצ'נו**, מנהל נחייג ונשמע, פתח מנחה הערב, הרב **שניאור זלמן חביב**, מנהל בית

זמרוני ציק, לרגל כ"ף חשון ובסימן "קבלת פנים" לאורחים ששבו מחודש החגים ב-770.

סימנה של השנה המתאפיינת במספר 770, הורגש היטב במשך הערב, תוכניה מיוחדת של נואמים לצד אוירה של 770,

צילום: אהרל'ה

אלפי אנשים נשים וטף, חסידי חב"ד ומקורבים השתתפו בכינוס והתוועדות ארצית שארגנה האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה, בניהולו של הרב

הרב שניאור חביב

הרב זמרוני ציק

הרב אלעזר קעניג

המשיח. הרב **צחי קדמי** מסוכנות הביטוח קדמי ביטוחים, הראה שכל אחד, גם בעלי עסקים יכולים להרשות לעצמם להשתחרר ממגבלות הדמה, ולנסוע לרבי שליטי"א מלך המשיח. הרב **נס כרמון** שהחליט שאת "770" הוא לא עוזב אף פעם... סיפר על בניית חזית ביתו כחזית "770". לקראת סיום דיבר הרב **שלום קרויטורו** על הספר החדש שהוציא לאור בימים אלו – "נבואה בימינו".

במשך הכינוס, מתקיים לאורך צידי אולמי ויטראז' המפוארים, שהופרדו במחיצה לגברים ולנשים, דוכני יריד משיח וגאולה' שהפתיע במגוון רב של יבול חדש בתחום הפצת בשורת הגאולה והגואל, כאשר לאורך כל הערב פונה הקהל לרכוש עוד ועוד מוצרים. הקהל הרב עוזב את המקום לצלילי תזמורת שלאגר שפוצחת ומרקידה את הקהל "כי בשמחה תצאו".

ברגש רב אודות משמעות המושג 'תומכי תמימים' ופעולת הרבי שליטי"א מלך המשיח בריפוי של הדור והדרישה הבלתי מתפשרת "רבי תתגלה".

הרב **חיים לוי יצחק גינזבורג** משפיע בישיבת חב"ד ראשון לציון, העלה על נס את הנסיעה ל"770" ובמיוחד את חשיבות עניין ה"קבוצה". הקהל יצא שוב בשירה וריקודים, שהעבירו באחת את אלפי המשתתפים לאווירה המיוחדת של "770" והשמחה השוררת בימי זמן שמחתנו במקום הקדוש. הרב **שלמה פראנק**, חבר לשכת הרבנות בעכו, דיבר בנושא שלמות הארץ.

לקראת סיום עלו שלשה אברכים שאינם מוכרים לקהל כנואמים, שהתוועדו על הדרך להכניס את "770" בחיים האישיים. הרב **חיים ציק** מבת-ים, סיפר רשמים מהנסיעה ל-"770" ודיבר על חשיבות הנסיעה לרבי שליטי"א מלך

חב"ד ברמת אביב ג', במילות פתיחה וברוכים הבאים לקהל. בדברי הפתיחה דיבר המנחה אודות מטרות הכינוס, לכל לראש קיום הוראת הרבי שליטי"א מלך המשיח: "...ובשובם לארצנו הקדושה מתאספים כולם יחדיו כדי "לחיות מחדש" את רגעי ההתעלות וההתעוררות המיוחדים, על מנת להמשיכם על ובכל השנה כולה, כולל ובמיוחד ע"י קבלת החלטות טובות ברבים", ועיקר העיקרים – לפעול את התגלות הרבי שליטי"א שיבוא ויגאלנו בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

את פרק התהילים של הרבי הקריא הרב **משה מורדי** מנס ציונה. אחריו דיבר הרב **חיים פוזן** מקהילת חב"ד בצפת, על הנסיעה לבית חיינו בחודש החגים. להזמנה המרטיטה לרבי מלך המשיח להשתתף עם הקהל האדיר בכינוס, עולה הרב **חיים ששון**, בקולו נשמעה ההתרגשות מהמעמד שהרעיד את לבבות המשתתפים.

תזמורת שלאגר בראשות ר' **אלי דגני** המלווה את קטעי השמחה לאורך הערב כולו, נותנת את האות לריקודי "יחי אדוננו" שהעמידו את כולם על רגליהם. איש לא נותר לשבת לאורך מחרזות השירים עם הזמר **יהודה ישראלוביץ** מירושלים.

כעת עלו חיילי צבאות ה' לאמירת י"ב הפסוקים. לאחר מכן הוזמן הרב **שניאור שניאורסון** שליח בשכונת רמת אביב ג' לחזור מתורתו של בעל יום ההולדת אדמו"ר הרש"ב. הרב **אלעזר קעניג** משפיע בישיבת וקהילת חב"ד בנצרת עילית, דיבר

השלוחים חוזרים אל המשלה

עם סגירת הגיליון: אלפי שלוחי הרבי מרחבי העולם מגיעים לבית חיינו 770 כדי להשתתף ב"כינוס השלוחים העולמי" שיתקיים בין התאריכים: כ"ה - כ"ט בחשון. השנה יעמוד הכינוס בסימן "תש"ע - 770 ופרצת - לקבלת פני משיח צדקנו"

אורחים, עשרות מקומות לינה מסודרים בעזרת הנגיד החסידי הרב יוסף יצחק פופאק.

תכנית השבוע כוללת שיעורים וסדנאות בנושאים המעסיקים את השלוחים בעבודתם ובראשם 'השליחות היחידה: קבלת פני משיח צדקנו'.

השלוחים kiaus.info, לתועלת אניש והשלוחים שלא יוכלו להגיע לכינוס.

קעמפ ילדי השלוחים' שהפך בחמש השנים האחרונות לסיפור של הצלחה, מתכוון בימים אלו לקבל את ילדי השלוחים בתוכנית חינוכית חדשנית, עם צוות נבחר מתלמידי התמימים. בנוסף ארגן וועד הכינוס בשיתוף עם ארגון אש"ל - הכנסת

כמידי שנה, יפתח הכינוס בהתוועדות קודש עם הרבי מלך המשיח ביום השבת קודש (חיי שרה). ה'באנקט' המפואר יתקיים במוצאי השבת, בשעה תשע וחצי בערב. במושב החגיגי יוצג אתר חדש עבור השלוחים.

אחד החידושים השנה, יהיה אפשרות לצפייה בבאנקט בשידור חי באתר כינוס

המונים בכנס הארצי בכפר חב"ד

מאות מתושבי הכפר ומרחבי ארץ הקודש, הגיעו לכנס הארצי של צעירי אגודת חב"ד המתקיים מידי שנה בתקופת כ"י מר-חשון, יום ההולדת של כ"יק אדמו"ר הרשי"ב נ"ע. השנה התקיים הכנס בסימן: שנת פרצת (770) בעבודת השליחות בבית הכנסת בית מנחם בכפר חב"ד.

את הערב פתח המנחה הרב **נפתלי הכהן רוט** שבירך את הקהל והזמין את המשתתפים ולהשתתף בסעודת ה"מלווה מלכה" החגיגית שנערכה בבית הכנסת.

בין הדוברים במהלך הערב היו, רבה של כפר-חב"ד הרב **מרדכי שמואל אשכנזי**, שדיבר על משימת החינוך וההשפעה בבית פנימה' המשפיע בישיבה בכפר-חב"ד הרב **שניאור זלמן גופין** אודות מהותו של תמים והרב **נחום קפלן** משפיע קהילת חב"ד בלוד שהביא לקהל רוח של חיות והתעוררות מחודש החגים עם הרבי ב-770.

תחת הכותרת "אש השליחות מתפשטת", נשאו דברים שלושה שלוחים צעירים שזה עתה יצאו למקומותיהם: הרב **נתנאל בן מעש**, הרב **רפאל גולדמיץ**, והרב **שניאור זלמן ברוד**.

את הכנס הנעימה בניגוני חב"ד, מקהלת חסידים בניצוחו של הזמר החסידי ר' **נמואל הרוש** והאורגניסט ר' **אלאור ולנר**.

סוף שבוע חסידי בקראון הייטס

מאות צעירים ובני נוער הגיעו לקראון הייטס בשבת פרשת וירא, וחוו שבת יהודית וחסידית בשכונת המלך. הצעירים הגיעו יחד עם השלוחים במקומם מרחבי מדינות ניו יורק, ניו ג'רזי, פלורידה ואפילו מקנדה.

במהלך השבתון שמעו הצעירים דברים מרתקים מפי הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון, והגב' רזניק.

שלוחים חדשים לגרמניה

הרב מנדלסון ורעייתו יצאו לפני חודשים ספורים לשליחות בפרנקפורט גרמניה, וכבר מטביעים את חותמם על ילדי הקהילה היהודית. הרב מנדלסון ואשתו כבר הספיקו להפעיל

קעמפ סתיו, תוכנית שיעורים פרטיים, תלמוד-תורה המעניק חינוך יהודי שורשי בשעות אחר הצהריים ועוד היד נטויה.

במרכז הפעילות ניצב בית הספר ליום ראשון, המונה למעלה משלושים ילדים וילדות. הצעירים לומדים יהדות ולשון הקודש בצורה חווייתית בקבוצות שונות של רמות וגילאים, בעזרתה של השליחה גבי הבלין.

שלוחים ומקורבים נוסעים לרבי

כשהמקורבים של הרב יצחק קליינמן, שליח הרבי בקרית אונו, שמעו על נסיעתו הצפויה לכנוס השלוחים, היו להם טענות: 'למה נגרע'... בתוך זמן קצר התארגנה קבוצה של חמישה מקורבים שהחליטו לנסוע לקראת כינוס השלוחים לרבי מלך המשיח שליט"א. העיתונות המקומית דיווחה גם היא בהתפעלות על הימשלת המיוחדת היוצאת מהעיר.

חסידים איין סוכן ביטוח!

דובי מקוב'צקי סוכן הביטוח של אנ"ש

- ביטוח חיים (גם ללא הצהרת בריאות)
- ביטוח בריאות
- ביטוח משכנתא
- תכנית חיסכון לחתונה / בר מצוה
- קרן פנסיה

052-2732020
054-6696194

03-5017702

קדמי ביטוחים מקבוצת כלל ביטוח

כל ענפי הביטוח: ביטוח רכב חובה צד ג ומקיף • ביטוח דירה משכנתא ותכולה
• ביטוח עסק כל ענפי העסקים • ביטוח חיים בריאות ופנסיה ביטוח בתי חב"ד בתי כנסת

כל קדמי האנ"ש מקישים גגית מתקשרים ומרוויחים 03-5017702

חסידים . איין משפחה

נולדו במזל"ט

• למשפחת ר' **שניאור זלמן ברגר**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יעקב יוסף ברגר, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' ליפא קליין, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **יהודה גליס**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם יוסף גליס, בני ברק; משפחת ר' דוד רייך, בני ברק.

• למשפחת ר' **זלמן גליק**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **עידו דה ורייעס**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **יוחאי דהן**, צפת – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **זלמן דייטש**, קולומבוס, אוהיו – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שניאור זלמן אליהו הלמן**, קרית שמואל – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ראובן הלמן, עמנואל; מרת לאה הלמן, כפר חב"ד; משפחת הרב יגאל פיזם, ר"י ישיבת חב"ד תות"ל ורב קהילת חב"ד קרית שמואל.

• למשפחת ר' **חיים זאייאנץ**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **משה טל**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **יעקב טעלזנר**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב צבי טעלזנר, רב קהלת ליובאוויטש

אוסטרליה.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל הכהן כהן-אוריאל**, רחובות – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם הכהן כהן-אוריאל, רמת ישי; משפחת ר' דורון סנדרוי, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ יצהר.

• למשפחת ר' **אריה לסקין**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **דוד מוזגורשוילי**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב יצחק מוזגורשוילי, רב שכונת שרת ורב הקהילה הגרוזינית לוד; משפחת הרב אברהם אגיאשוילי, רב שכונה ורב הקהילה הגרוזינית קרית אתא.

• למשפחת ר' **פנחס מוזגורשוילי**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יצחק מוזגורשוילי, רב שכונת שרת ורב הקהילה הגרוזינית לוד; משפחת ר' גבריאל מירלאשוילי, לוד.

• למשפחת ר' **חיים שלום הלוי סגל**, מירון – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' פנחס הלוי סגל, בני ברק; משפחת ר' מרדכי הלפרין, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ מירון.

• למשפחת ר' **עמיחי מנחם הלוי סוויד**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ מקסיקו – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' רפאל דוד הלוי סוויד, מקסיקו; משפחת ר' אברהם פיאמנטה, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **יעקב עפרון**, זכרון יעקב – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת עפרון; משפחת דורון.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל פלדמן**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ נס ציונה – להולדת הבן;

ולזקניהם משפחת ר' ברוך פלדמן, כפר חב"ד; מרת פרידא אורנשטיין, כפר חב"ד; משפחת ר' לוי פרסמן, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יצחק מאיר הכהן סוסוסבר, ראשון לציון.

• למשפחת ר' **מרדכי קוסטינר**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ראובן חיים סאמאולס, קראון הייטס; משפחת ר' נפתלי לוונטל, לונדון, אנגליה.

• למשפחת ר' **מרדכי רוז**, מונסי – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **אלעד רוזנפלד**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **זלמן שפירא**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* • למשפחת ר' **יוסף אייבס**, רצימונד, אנגליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **אברהם ברנשטיין**, ניו גרסי – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' בן ציון ברנשטיין, לונדון, אנגליה.

• למשפחת ר' **אילן גרוסמן**, אדגוור, אנגליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **יהודה לייב דונין**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ שכונת אחוזה חיפה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' שמעון רוזנברג, עפולה; מרת איטה קיילא רוזנברג, לוד; משפחת ר' מרדכי אהרן מלוב, ירושלים.

• למשפחת ר' **אברהם וולס**, כפר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יעקב משה וולס, ירושלים; משפחת ר' חיים זאב בינשטוק, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שמואל זירקינד**, מונטריאול, קנדה – להולדת

הבת.

• למשפחת ר' **ישראל מיידנצ'יק**, צפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' צבי הירש מיידנצ'יק, כפר חב"ד; משפחת ר' יצחק אדלר, קרית שמואל.

• למשפחת ר' **יוסף מינדל**, מוריסטאן – להולדת הבנות התאומות.

• למשפחת ר' **אהרן פרוכטמן**, ביתר עילית – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' אברהם פרוכטמן, פתח תקוה; משפחת ר' שבתי טיישר, ירושלים.

• למשפחת ר' **זאב מאיר קדנר**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **שמואל קירש**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' מנחם מענדל קירש, קראון הייטס; משפחת ר' יוסף חנניה מינסקי, קראון הייטס; משפחת ר' זוסיא גרוס, בני ברק.

• למשפחת ר' **צבי גדליה קלייטמן**, כפר חב"ד – להולדת הבת **נחמה רחל**; ולזקניהם משפחת ר' אלכסנדר קלייטמן, אוסטרליה; משפחת ר' שמואל יחזקאל הכהן כהן, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **ישראל אפרים פישל רבינוביץ**, ירושלים – להולדת הבת **חיה מושקא**; ולזקניהם משפחת ר' אליעזר צבי רבינוביץ, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ ז'טומיר, אוקראינה; מרת מלכה רבקה רבינוביץ, ירושלים; משפחת ר' שלמה אהרן הניג, ירושלים; מרת שרה חנה הניג, ירושלים; משפחת ר' יוסף יצחק קליין, נחלת הר חב"ד; מרת פערלא קליין, נחלת הר חב"ד; מרת חנה מלוב (רפפורט), ירושלים.

• למשפחת ר' יוסף שוחט, סידני, אוסטרליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר' אברהם שטרנברג, ניו לונדון, קונטיקט – להולדת הבת. ולזקניהם משפחת ר' נחום שטרנברג, קראון הייטס.

• למשפחת ר' אדיר שמעוני, קרית אתא – להולדת הבת נועה; ולזקניהם משפחת ר' אשר שמעוני, מגדל העמק; משפחת ר' אשר בן מעש, קרית אתא.

• למשפחת ר' ברוך שפירא, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבת.

הגיעו למצוות

• למשפחת דייטש, קולומבוס, אוהיו – להגיע הבן התי יוסף יצחק למצוות.

• למשפחת ר' בנימין זילברשטרום, ירושלים – להגיע הבן התי יוסף טוביה למצוות; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי אהרן זילברשטרום, ירושלים; משפחת ר' בן ציון שגלוב, ירושלים.

• למשפחת ר' עמוס עמי מיימון, בת ים – להגיע הבן התי דניאל משה למצוות; ולזקניהם משפחת ר' דוד מיימון, בת ים.

• למשפחת ר' אברהם ראובן סעסלובסקי – להגיע הבן התי יוסף למצוות.

• למשפחת ר' מאיר רוחמקין, ביתר עילית – להגיע הבן התי ברוך למצוות; ולזקניהם משפחת ר' אברהם רוחמקין, בני ברק; משפחת ר' קלמן שמואלביץ, ירושלים.

• למשפחת ר' יוסף יצחק שטראקס, לונדון, אנגליה – להגיע הבן התי לוי למצוות; ולזקניהם משפחת ר' עובדיה שטראקס, לונדון, אנגליה.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת גוזופסקי (ווגובסקי), כפר חב"ד (ענתות) – לבוא הבן התי יהודה ישראל בקשרי שידוכין עבי"ג קרין למשפחת ר' ישראל בטיטו, עתלית.

• למשפחת ר' אברהם לייב הכהן הופמן, נחלת הר חב"ד – לבוא הבן התי מנחם מענדל הכהן בקשרי שידוכין עבי"ג רות למשפחת אביב, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' ישראל טייטלבוים, מוריסטון, ניו ג'רסי – לבוא הבן התי אלחנן בקשרי שידוכין עבי"ג נשי למשפחת ר' ישראל פרוקפורטר, מיאמי ביטש, פלורידה.

• למשפחת לאזרוס, קייפטאון – לבוא הבן התי מענדל בקשרי שידוכין עבי"ג סוסי למשפחת שיינפלד, קראון הייטס.

• למשפחת לפינסקי, בני ברק – לבוא הבן התי יצחק בקשרי שידוכין עבי"ג חיה מושקא למשפחת לנבוים, חיפה.

• למשפחת ר' עזרא מאראשלי, מקסיקו סיטי – לבוא הבן התי יוסף בקשרי שידוכין עבי"ג פּרעדעל למשפחת כהן, מקסיקו סיטי.

• למשפחת ר' אריה לייב רייזער, שארון, מאסצ'וסטס – לבוא הבן התי יהונתן בקשרי שידוכין עבי"ג דבורה לאה למשפחת ר' יצחק צבי יעדוואב, מלבורן, אוסטרליה.

• למשפחת רייטשילר, לוס אנג'לס, קליפורניה – לבוא הבן התי אריה בקשרי שידוכין עבי"ג עמי בתיה למשפחת ר' עמי פייקובסקי, לוס אנג'לס, קליפורניה.

• למשפחת ר' יעקב שמואלביץ, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בית שאן – לבוא הבן התי שלום דובער בקשרי שידוכין עבי"ג מנוחה רחל למשפחת ר' בועז לרנר, נחלת הר חב"ד; ולזקניהם משפחת ר' קלמן שמואלביץ, ירושלים; משפחת ר' אברהם ליסון, כפר חב"ד.

הקימו בית בישראל

- בית חב"ד

• למשפחת ר' יהודא לייב אלעווסקי, שליח כ"ק אד"ש מה"מ קליבלנד, אוהיו –

לנישואי הבן התי מנחם מענדל עבי"ג שטערנא שרה למשפחת ר' יעקב יהודה ווייזער, וינה, אוסטרליה; ולזקניהם משפחת ר' שניאור זלמן קיזון, קראון הייטס; מרת דבורה גרינפעלד.

• למשפחת ר' בנימין זכריה, לוד – לנישואי הבן התי אחיקם עבי"ג הודיה למשפחת ר' יועץ ריזי, נס ציונה.

• למשפחת ר' חיים מאיר ליברמן, קראון הייטס – לנישואי הבן התי ישעיהו עבי"ג שיינא למשפחת ר' פישל ברושטיין, קראון הייטס.

• למשפחת פריימן/הרצל, – לנישואי הבן התי אהרן עבי"ג חנה למשפחת ר' אברהם מרדכי הלוי לוי, לוד.

• למשפחת ר' אריה לייב דוד סלומון, סידני, אוסטרליה – לנישואי הבן התי שלום דובער עבי"ג רבקה למשפחת ר' יוסף ברוק, קראון הייטס; ולזקניהם משפחת ר' נתן קרמר; מרת יפה אורי, מרת חנה ברוק.

לעדכונים – שלחו מייל: chsidim@gmail.com

תזמורת שלמה בתקליטן אחד
טל: 052-6770779
shneor.dj770@gmail.com

התקליטן שלכם לכל שמחה ואירוע
כל סוגי הגברה | תאורה מרהיבה
מסכי ענק | זיקוקי דינור
בר מצווה | חתונה | הופעות | כנסים ועוד

SHNEOR

במתנה

צבאות היסק

העלון
ילדי אנ"ש

ערש"ק פרשת חיי שרה
כ"ו חשוון ה'תש"ע

216

חיים עם הזמן

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

2 בעלך מחכה לך בבית!

שעת סיפור

4 שינויים מרחיקי לכת

סיפור בהמשכים

9 הבמה שלנו

חיילים בהפסקה

תומימי תמימים

6 עמוד <<<

(ע"פ לק"ש ח"י ע' 60)

שלום עליך!

עליכום סאלאם!

למה הפנים שלך ככה? מה קרה?

תגיד לי, איפה אתה חיי? הרבניות הצדיקה, פרחה נשמתה...

אתה מתכוון לשרה אמנו?

כן. שרה אמכם זכרונה לברכה. זכותה תגן על כלנו...

ברוך דין האמת. מתי תתקיים ההלוויה?

אתמול. כל העיר הגיעה לחלק לה כבוד אחרון. רק אתה והשאלות שלך לא הגיעתם...

היכן היא נקברה?

במערת המכפלה. איפה שקבורים האבא והאמא של העולם. בשדה של עפרוני, סליחה, מיסטר עפרון (מאז שאברהם התחיל לעשות אתו עסקים הוא נהיה מכבד בזה).

איזה עסקים אברהם עשה עם עפרון?

אברהם, אחרי ששרה נפטרה, החליט לקבר אותה במערה שנמצאת בשדה שנמצא בבעלותו של עפרון. מיד קוראים לעפרון, ואומרים לו שאברהם מענין בשדה שלו.

...?

עפרון מוּגַע לדבר עם אברהם. כמו פגישת עסקים. אבל זו לא סתם פגישה בין שני אנשים. כל העיר נמצאת שם. מחכים להלוויה. עפרון שומע שאברהם מענין לקנות את השדה שלו, ומוחה בתקף מול העיניים והאזנים של כל מי שעומד שם: "לקנות? מה פתאום לקנות? אני נותן לך את השדה

במתנה. קחו! אברהם ודאי הודה לו על המתנה...

איפה? זה גם מה שאני חשבת. אבל אברהם חשב אחרת. הוא התעקש לקנות את החלקה בכסף מלא.

כמה זה כסף מלא?

עפרון סגר אתו על ארבע מאות שקל כסף, מהסוג הזה של המטבעות שאתה יכול להשתמש בהם בכל העולם. כאלו, המטבעות הכי יקרים...

ואברהם לא התמקח אתו, לא נסה להוריד קצת את המחיר?

בשום אופן ופנים. הוא שלם לו את כל הכסף מזמן על המקום. אני יגיד לך את האמת? אני לא מצליח להבין את הצדיק אברהם. אצלנו אומרים 'נותנים לך - תקח'. ופה הציעו לו מתנה והוא התעקש לשלם מחיר מלא עם תוספות.

אולי אצלכם כמה שיותר בחנם יותר טוב. אצלנו, עם-ישראל, לא רוצים לקבל בחנם. אנחנו מעדיפים להרויח דברים שבקדשה באמצעות יגיעה ומאמץ.

אז אם אתם יכולים נגיד להצליח בלמודים בלי להשקיע יותר מדי, אתם מעדיפים להתאמץ ולהתנגע כדי להבין יותר לעמק?

בדיוק. רק מה שקנינו על ידי מאמץ הוא שוה ערך. מה שקבלנו בחנם, בלי עבודה, זה לא זה. כך למד אותנו אברהם אבינו.

יפה למד אתכם. עכשו אני מבין את המשפט שהילדים צועקים בשבת: "יגעתי ומצאתי - תאמין."

בַּעַלְךָ מִחֻכָּה לָךְ בַּבַּיִת!

התהלכו מספר זאטוטים לבושים בקפידה, מנמסים וחביבים. ודאי נחשתם. היו אלו שלוחים של הרבי שבאו להפריך את השממה הרוחנית בישוב.

לאט לאט הכירה לידיה את הבית חב"ד, השתתפה בשעורים יותר ויותר, וחשה ששם היא מוצאת את האשר האמתי בחיים. חדשים אחדים חלפו והמטבח כבר הפך לכשר, לאחריו הגיעה שמירת השבת, צניעות ועוד, עד כי שבו בתשובה שלמה.

השליחה היתה חביבה ומסורה, ולידיה הרגישה בנח לשתף אותה בכל התלבטות או בעיה. באחד הימים, החליטה לידיה לספר לה על מצבה העגום, על בעלה שנשטש אותה ועל הקשי היומיומי שעובר עליה.

לשלוחים היה פתרון פשוט ובטוח: "סעי לרבי ובקשי ברכה. רק הרבי, המנהיג האמתי של עם ישראל, יכל לעזור לך".

לא היה פשוט בשביל לידיה, לעזוב את בני משפחתה ולטוס. אולם, פתרון אחר לא נראה באפק, והיא החליטה לנסות את ההצעה.

כשנצבה מול הרבי, הרגישה לידיה כמו בת יחידה אצל אבא. היא ספרה לרבי בדמעות על מצבה העגום. הרבי הקשיב בסבלנות רבה ואמר: "חזרי תכף ומיד לבייתך, כי בעלך מחכה לך שם".

לידיה היתה המומה. היא לא צפתה לכוז תשובה. אך כפי שחנכו

לידיה (שם בדוי), עלתה עם בעלה וילדיה מרוסיה לארץ הקדש. באותו הזמן בני המשפחה עדין לא קימו תורה ומצוות והידע שלהם ביהדות היה דל מאוד. הילדים התחנכו בבתי ספר לא דתיים, ומלבד צום ביום כפור, לא שמרו דבר.

יום אחד, חזרה לידיה מהעבודה וצפתה לפגוש את בעלה, כמדי יום. לפליאתה, הוא לא היה בבית. חלפו שעות אחדות והבעל טרם חזר. לפתע, צד את עיניה פתק קטן. לידיה קראה את הכתוב בו וכמעט נפלה ארצה מתעלפת. מהדברים הבינה, שבעלה החליט לנטוש את משפחתו. הוא נעלם ואינו מתכונן לשוב חזרה הביתה.

לידיה חשה שהשמים נופלים עליה. ברגע אחד הפכה מאשה מאשרת, לעגונה! כשהתעשתה, היא החלה ליגע את מחה בנסיון להבין לאן נעלם הבעל, על מנת למצוא אותו ולשכנעו לשוב הביתה.

אולם, כל נסיונותיה עלו בתהו. הבעל לא היה בשום מקום שהעלתה בדעתה. כאלו בלעה אותו האדמה.

יום רודף יום, שנה חולפת ועוד שנה, ולידיה עדין נותרה בעיגונתה, מגדלת לבד את ילדיה.

ויהי היום, ומשפחה חדשה הגיעה לישוב. משפחה חריגה בנוף הלא-דתי של הישוב. האבא נראה עם חליפה שחורה, מגבעת לראשו וחיך נסוף על פניו. האשה נראתה עדינה ולבבית ולצדד

איור: לאה

ושהסופר סת"ם יספר על התוצאות של בדיקת התפלין והמזוזות...
לרופא בלבד!!!"

התשובה נשמעה תמוהה. מדוע יש לספר לרופא מהי הטעות
שיש בתפלין? מה לרופא לא דתי ולתפלין ומזוזות?

אף לידיה, היתה כבר חסידה אמתית של הרבי ולא שאלה
שאלות. עוד באותו היום, נשלחו התפלין והמזוזות לסופר סת"ם,
וספרו לו, שעליו להעביר את התוצאות לרופא. הסופר מעולם לא
שמע על תשובה כזו של הרבי, אך פחסיד חב"ד, הבין שמסתתר
כאן משהו.

הסופר בדק את התפלין, ומה היו התוצאות? אמנם הקלף של
התפלין והבתים (הקביות השחרות) היו כשרים למהדרין, אך היתה
בעיה אחת. ה'גידים' (החוטים המחברים את חלקי הבתים) היו
פסולים!

לידיה הכינה את הרופא לטלפון המזור שהיא אמור לקבל,
והסופר מהר להתקשר.

"בדקתי כעת את התפלין והמזוזות של גברת לידיה. המזוזות
בסדר גמור, פרשיות התפלין והבתים כשרים למהדרין. אולם יש
בעיה אחת, הגידים של בתי התפלין פסולים", פרט הסופר לרופא.

למרבה הפלא, הרופא לא זלזל בכה אלא הקשיב היטב לכל מלה
ומלה. ואז, נצנץ במחו רעיון! גידים! אולי הבעיה של לידיה היא
בגידים של הרגל? הרי הם לא חשבו על כך כלל!

לידיה הזמנה לבדיקה חוזרת. הרופא בדק את גידיה, ואכן, שם
היתה טמונה הבעיה! כעת, כשהבעיה היתה ברורה, אפשר היה
לתת תרופה מתאימה.

לא חלף זמן ארוך והטפול הועיל לחלוטין. כאבי הרגלים פסקו
ולידיה חזרה להיות בריאה וחזקה כאחד האדם.

אותה בבית חב"ד, החליטה לצית לרבי. ומיד היא הקדימה את
הטיסה עוד לאותו היום, וכעבר שעות אחדות מצאה את עצמה על
המטוס המוביל חזרה לארץ הקודש.

כשהגיעה לידיה הביתה, היא לא האמינה למראה עיניה: בעלה
נצב בפתח הבית בריא ושלם!

לתדהמתה של לידיה, ספר הבעל: "הבקה, כשקמתי מהשנה,
התעורר בי רצון לחזור הביתה, לאשתי וילדי. אני מתחרט על מה
שעשיתי ומבקש ממך שתסלחי לי ותקבלי אותי חזרה הביתה".

את שמחתה של לידיה לא היה נתן לתאר במלים. מיד עלו בה
הזכרונות מהימים הטובים, בהם היו משפחה אחת מלפנת.

לידיה מהרה לעדכן את בעלה, שהבית השתנה מאוד מאז שעזב.
המטבח שנה, התמונות החלפו, הילדים במוסדות למוד דתיים,
ובקצרה, בית חרדי לכל דבר.

הבעל, שלא שמר כלל תורה ומצוות, לא נבהל מכך. "אני מוכן
לכל מה שתבקשי ממני, ובלבד שתאפשרי לי לחזור הביתה", אמר.

לידיה צבטה את עצמה, לודא שאינה חולמת. אך לא! היתה זו
מציאות! חלום שהתגשם!

ואכן, הבעל עמד בדבורו, אט אט למד את דרך התורה והמצוות
וחזר בתשובה שלמה.

חלפו כמה שנים שקטות ונעימות על בני המשפחה. והנה, צרה
חדשה נחתה על ראשם. לידיה חשה כאבים עזים ברגלה. היא פנתה
לרופאים אולם אף רופא לא מצא את הבעיה, וממילא, לא יכל היה
לתת פתרון. ככל שחלף הזמן, הכאבים הלכו ונעשו בלתי נסבלים.
הפעם, לידיה ידעה היטב מה הפתרון: מבקשים ברכה מהרבי!

בעלה התקשר במהירות למזכירות הרבי ובקש עצה וברכה.
תשובת הרבי היתה מעניינת ומפליאה: "לבדק תפלין ומזוזות,

בשבוע שעבר ביקרנו במסגרת סיורנו בחלק המערבי של 770. השבוע, לרגל כינוס השלוחים שמתקיים
השבת ב-770, בטרם נתקדם הלאה, נרים את עינינו מעט, ונבחין באחד השלטים המתנוססים ב-770,
לא הרחק מהשלט "ברוך הבא מלך המשיח" שהכרנו לא מזמן.

בשלת הנוכחי, שלא רבים זוכרים כי הוא ניצב על מקומו כבר משנת תשנ"ג, מופיעה הודעתו של
הרבי מלך המשיח שליט"א מכינוס השלוחים בשנת תשנ"ב,
כי סיימו כבר את עבודת השליחות, והדבר היחידי שנותר
כעת הוא: לקבל פני משיח צדקנו.

דרך אגב, שלט זה הינו היחידי מבין השלטים ב-770
שכתוב בשפת האידיש.

בטח עד הפעם הבאה שניפגש כאן, כבר נקבל את
פני הרבי שליט"א מלך המשיח בפועל ממש.

מי מכיר?

◀ פרק י"ח: שינויים מרחיקי לכת

לו. למעשה, מוחו וליבו כבר לא היו נתונים בלימוד ובתפילה. הוא היה מופיע בישיבה רק על מנת שמשפחתו לא תדע לאן התרחק. אך בשעות הלימוד לא היה מרוכז כלל.

השעות בהן בילה בעסקי אביו, היו בעבורו פורקן. שם לא היה צריך להתאמץ להראות את עצמו שקוע בגמרא, או בסידור התפילה. את מוחו החריף השקיע עתה דוד'ל בלימוד רזי המסחה. למעשה, הוא חיכה בקוצר רוח לזמן בו יגדל ויוכל לעזוב רשמית את הישיבה, ולפנות לעסקים.

הוריו של דוד'ל לא חשו בשינוי העובר על בנם. אביו שכב רוב היום במיטתו, ולא התאפשר לו לעקוב אחר מעשי בנו. גם אמו הייתה טרודה מאד בכאב, בדאגה ובטיפול בבעלה החולה, ולא שתה ליבה לשינוי בהלך רוחו של דוד'ל. מוריו בישיבה - הבחינו אמנם שדוד'ל אינו מרוכז בלימוד, אך היו בטוחים שהדבר נובע מצער על מצבו הקשה של אביו. משום כך, לא מצאו לנכון לדווח להורים על מצבו הירוד של דוד'ל בלימוד, ואף בדוד'ל עצמו לא גערו. הם רחמו עליו ונהגו עמו ביד רכה.

כך חלפו להם שנתיים ימים. בהם התרחק דוד'ל מאד מתורה ומצוות. כלפי חוץ לא ניכר הדבר, אך למעשה, הוא רק המתין לשעת הכושר בה יוכל לפרוק מעליו בגלוי את עול התורה והמצוות.

כעבור שנתיים ימים נפטר אביו של דוד'ל, מחלת הלב הקשה - הכריעה אותו. דוד'ל ביכה את פטירת אביו. כבן יחיד, בין בנות, היה קשור מאד לאביו משחר ילדותו, וקשה היה לו לעכל את המכה שנחתה עליו.

מיד בתום השבעה הופיע ר' יהודה בבית המשפחה וביקש לשוחח עם דוד'ל ועם אמו.

"למרות המכה הכואבת לכולנו, מוכרחים לחשוב קדימה." פתח ואמר בקול נמוך. "ר' יצחק היה עבורי כאח. אני רוצה את טובת משפחתו. אם אדע כי דאגתי להם באופן הטוב ביותר, ארגיש שגמלתי לר' יצחק על כל הטובות שעשה עמי." הוא מחה דמעה

החיים נכנסו, פחות או יותר, למסלול קבוע. דוד'ל חזר ללימוד חצי יום בישיבה המקומית בשדלוביץ'. במחצית השנייה של היום היה מחלק את זמנו, בין שהייה בבית וסיוע לאביו, לשהייה בעסק של אביו, ולימוד רזי המסחר מפי סגנו.

"אינני יודע אם ומתי אוכל לשוב לעסק." נימק

אביו. "אני מקווה שה' יעזור ואבריא בקרוב. אבל אם חלילה לא, אינני רוצה שתישארו תלויים בחסדי אחרים. בקשתי מסגני, ר' יהודה, שילמד אותך מדי יום מעט מרזי העסק. כדי שתשלוט בעניינים אם יגיע הזמן שתהיה אתה זה שצריך לנהל אותם."

"אל תחשוב על כך, אבא". דוד'ל הצטמרר לשמע דברי אביו. "בעזרת ה', אתה תבריא ותשוב לעבוד כמקודם. לאחר שאסיים את חוק לימודי בישיבה, ואקים בית משלי - אוכל לסייע לך בעסק."

"הלואי, דוד'ל". לחש אביו חרישית.

לאמיתו של דבר, היה דוד'ל מרוצה למדי מן ההסדר החדש. ואלמלא הנסיבות העגומות, הוא היה אפילו שמח עם כך. הרעל שהוחדר בו עוד בהתחברותו ל'פועלי ציון' בליובאוויטש, כרסם בנשמתו. כאן, בשדלוביץ', הוא רק גבר והתעצם.

גם בשדלוביץ' הייתה קבוצה של 'פועלי ציון', וחלק מבני הישיבה הושפעו ממנה. דוד'ל נפל לידיהם כפרי בשל, והם ששו לקרבו אליהם. אמנם, כלפי חוץ הסתיר דוד'ל את חברותו בארגון. הוא חשש פן יבולע לאביו החולה כשישמע על כך. אך במחלתו, היה דוד'ל נפגש עם חברי האגודה בשדלוביץ', וקורא בספרים שנתנו

"אל תחשוב על כך, אבא". דוד'ל הצטמר לשמע דברי אביו. "בעזרת ה', אתה תבריא ותשוב לעבוד כמקודם. לאחר שאסיים את חוק לימודי בישיבה, ואקים בית משלי - אוכל לסייע לך בעסק."
"הלוואי, דוד'ל".

אם אכנס עכשיו בעול הניהול, אצליח בעזרת ה' להמשיך ולהגדיל את הרווחים. ואז נוכל לחיות בנחת וברוחה. אל תדאגי, ישאר לי מספיק זמן ללימוד תורה, יותר מאשר לו אצטרך לצאת ולעבוד בעבודות קשות ומפרכות, שעות רבות ביום על מנת להרוויח פת לחם."

"יש הגיון בדבריך, דוד'ל." הודתה אמו. "אולם עלי לחשוב על כך." היא נאנחה. "לו יכולתי להתייעץ כעת עם אבא..."

דוד'ל לא הגיב. הוא לא חפץ להראות לאמו כי הוא להוט להכנס לעולם העסקים. הניח לה איפוא, לחשוב ולהרהר בדברים. תוך תקווה שדבריו ימצאו מסילות ללבבה.

אם אמנם היו אלו דבריו שהשפיעו עליה. או שהיא עצמה חשבה על הענין וראתה כי אין לה ברירה אחרת, לא ידע דוד'ל. כך או כך, לאחר יומיים, מששב ר' יהודה לשמוע את תשובתה, קיבל תשובה חיובית.

"עשית החלטה נבונה מאד." אמר ר' יהודה. "ואני בטוח שדוד'ל ידע לשלב יפה בין תורה ומלאכה כפי שעשה זאת אביו ז"ל" דוד'ל לגמרי לא היה בטוח בכך, אולם הוא העדיף לשמור את מחשבותיו לעצמו.

וכך עזב דוד'ל לגמרי את הישיבה ונכנס ראשו ורובו בעסקי אביו. הוא אמנם הצליח מאד, והעסק פרח ושגשג. דוד'ל יכול היה לפרנס את אמו ואת אחיותיו בכבוד. ועשרו גדל אף על עשרו של אביו.

אולם, ככל שגדל עשרו הגשמי, כן הלך עשרו הרוחני וקטן. דוד'ל עדיין לא העז להסיר לגמרי את כל סממני היהדות. אולם, הוא פסק מללמוד תורה. לתפילות במנין הופיע רק לעתים רחוקות. ופעמים רבות שלא התפלל כלל, שלא בידיעת אמו.

אמו חשה כי התנהגותו של בנה אינה כתמול-ששום, אך היא היתה שקועה מדי בכאבה ובאבלה מכדי לייסר את דוד'ל על כך. בסתר היתה נאנחת בחשאי על כי נאלצה להוציא את בנה מן הישיבה, מה שגרם, לפי דעתה, להתרחקותו מחיי תורה.

המשך בגליון הבא אי"ה

סוררת מעיניו.

"למה כוונתך?" תממה האלמנה הטריה, אמו של דוד'ל.

"דוד'ל כבר עוד מעט בן שמונה עשרה. בשנתיים האחרונות הוא כבר למד והחכים ברוי העסק. לדעתך, עתה, לאחר פטירת אביו, עליו ליטול על עצמו את ניהול העסק במלואו." בחדר נפלה שתיקה.

"אבל, כלום אין הוא צעיר יותר מדי מכדי לנהל עסקים כה מסועפים?" שאלה אמו של דוד'ל לבסוף.

"דוד'ל אמנם צעיר, אך הוא נוהג כאחד הוותיקים." החמיא לו ר' יהודה. "כמובן, אני אעמוד לימינו בתחילה. אסייע לו ואייעץ לו בכל מה שיזדקק אליו. אך הניהול עצמו חייב להעשות על ידו. כך תובטח לכם המשך פרנסה ברווח, ללא דאגות. הרי השאת רק שתיים מבנותיך, ויש לך עוד שלושה ילדים להשיא. המשענת הכלכלית האיתנה חשובה מאד עבורכם. במיוחד עתה."

"ובשל כך יהיה עליו לעזוב את הישיבה?"

"ראי, המצב מכריח זאת. אך אני סבור כי דוד'ל למד שנים מספר בישיבה, ואת הבסיס האיתן קיבל כבר. תמיד יוכל להוסיף ולקבוע עתים לתורה, כמו שעשה אביו." פסק ר' יהודה.

שוב נשתררה שתיקה. דוד'ל הרהר לעצמו בחשאי כי אמו כלל אינה יודעת שעבורו לעזוב את הישיבה אינו דבר קשה כלל וכלל. ובניגוד למה שר' יהודה אומר - אין לו כל ענין לקבוע עתים לתורה. בלבו ובנשמתו הוא כבר רחוק מאד מהווי הישיבה. עולם העסקים קורץ לו הרבה יותר.

"אינכם חייבים לתת לי תשובה עכשיו." סיכם ר' יהודה בעודו קם ממקומו. "אשוב בעוד יומיים, חשבו שניכם על כך, גבשו דעה, והשיבו לי תשובה. אם לא תרצו, אעביר אליכם את החלטה כיצד לנהוג בעסק וברווחים שהניב עד עתה. אכבד כל החלטה שתקבלו. גם אם תחליטו לסגור את העסק ולהתקיים מחסכונות ומרווחי המכירה. היו שלום."

הוא קם ועזב את הבית. דוד'ל רצה מאד להמשיך בשיחה עם אמו על הנושא, אך חשש להסגיר את רצונו העז לצאת לעבוד. משום כך, שתק והמתין בסבלנות.

"אינני יודעת מה לומר." סוף-סוף לאחר שתיקה ארוכה פצתה אמו את פיה. "אוי לי שהגעתי למצב הזה. כלום אנתק את בני מלימוד התורה? מצד שני, אינני מאמינה כי נוכל להתקיים לאורך זמן על פירות המכירה והחסכונות. ומה נעשה אז? ממה נחיה?"

"הינך רואה, אמא," דוד'ל השתדל לדבר בצורה מתונה. "בכל מקרה אצטרך בשלב כלשהו לצאת לעבוד כדי לפרנס אותך ואת שאר בני המשפחה. למה להמתין עד שנגיע לפת-לפת לחם על מנת לצאת לעבוד במשכורת רעב? כראע, העסק מתחזק יפה על ידי ר' יהודה.

נפגשים בצריף אמסי'ן

"נכון מאד", אשתי.
"בתאריך כ' מר-חשון
תרכ"א, לפני מאה ארבעים
ותשע שנים, נולד רבי שלום
דובער, הידוע בכינוי אדמו"ר
הרש"ב".

"נו", השתלהב שניאור, "אפשר לערוך
כאן 'פארבריינגען' זוטא...". הסכמתי
כמוכן, תאמרו אתם: האפשר לסרב
לבקשתם של ילדים כאלו, להתועד יחד
ביום מיחד כל-כך? אברימי מזוג מספר
טפות של 'משקה' אל הכוסיות, והצטרף
לשניאור ושלום בער שחכו שאתחיל
לספר...

"אפשר לדבר רבות כאן בצריף על הרבי
הרש"ב" התחלתי, "אך פעלה מיחדת
אחת של הרבי הרש"ב, אפשר לראות גם
עתה, דוקא לא הרחק מכאן!"

שניאור, שלום בער ואברימי, נראו
מסקרנים ביותר, מה יש כאן באזור?

לא הותרתי אותם במתח זמן רב מדי,
"אני מתכנן לישיבת תומכי תמימים, כאן
בקצה העיר", פתרתי את ספקותיהם
באחת. "אך לא לפני שאספר לכם
פיצד ומדוע הקים הרבי הרש"ב את
ישיבות תומכי תמימים... לחיים! לחיים
ולברכה!". לגמתי את כוסית ה'משקה',
שאחזתי עד כאן בידי, והמשכתי:

"ביום י"ג אלול תרנ"ז, בעת חתנת הרבי
הרני"צ, הודיע הרבי הרש"ב על
מהפכה של ממש בעולם
הישיבות. הקמת ישיבה
חדשה בשם 'תומכי
תמימים'! מיד
בפתיחת

"בודאי",
עניתי לו מיניה-וביה, "הרי אתה,
שניאור ואברימי רצויים כאן תמיד..."

אך הזכרתי את שמותיהם של שניאור
ואברימי, וכבר נראו פרצופיהם המזויזים
בפתח. "צהרים טובים פיצ'ע", 'דה'
שניאור התוסס, מיד בעוברו את מפתן
הדלת.

שלשתם התישבו בפנתם הקבועה,
בצדו השני של שלחן הכתיבה, ואברימי
חד העין לכד מיד דבר-מה שונה בחדר.
"פיצ'ע", התחיל אברימי בהסוס, אך מיד
התגבר על הבושה, ושאל ברצף, "מדוע
בקבוק ה'משקה' מנח על השלחן?"

הוא לא טעה. בקבוקון ה'משקה'
שעומד דרך קבע על המדף העליון היה
מנח קעת על השלחן, ויתרה מזו, לידו
היו מנחות כמה כוסיות קטנות. "נו",
חשבו לבד, העמדתי בפניהם אתגר,
"מה התאריך היום?". "ודאי, כ' חשון!",
קפץ שלום בער הידען, "היום הוא יום
ההלדת של כ"ק אדמו"ר הרש"ב", גלה
את התשובה.

דפיקות עדינות נשמעו מכוון דלת
הצריף. מבט מהיר בשעון הגדול התלוי
על הקיר, הבהיר לי, שאכן הזמן חלף
עבר לו במהירות, ומאז שעת הבקר בה
התחלתי בעבודתי, כבר עבר זמן רב.

הדפיקות נשמעו בשנית, עדינות אך
קצובות, מזכירות לי שאי-מי עומד מעבר
לפתח ומחכה שאפתח לו את הדלת.
"זה נשמע כמו דפיקותיו של שלום-
בער", הרהרתי בעודי מתרומם ממקומי,
"דפיקותיו המחשבות מתחשבות ביושב
בתוך הצריף".

אכן, הנחוש היה מדיק, היה זה שלום
בער שהמתין בחוץ. "אני יכל להכנס?",
שאל בנימוס. ילד מחנה הוא שלום בער,
הוא יודע שהילדים
החביבים נחשבים
בצריף כבני-בית,
אך בכל זאת מתעניין
אם נוכחתו איננה
מפריעה לי...

הרש"ב, ספרתי, "בחר את הנשמות שיזכו להמנות על תלמידי תומכי תמימים' לאורך כל הדורות, לא פלא שהתמימים זכו ליחס מיוחד גם מצד הרבי הר"צ, שגלחם במסירות נפש ממש לפתח עוד ועוד ישיבות, חרף האסור שהטילו הקומוניסטים על למוד התורה".

שלום בער, שניאור ואברימי הנהנו בראשם. הם הרי מכירים את הספורים הרבים על החסידים שנתפסו ונשלחו לסיביר, ואף על פי כן, לא נכנעו והמשיכו ללמד תורה במסירות נפש, ולפתח עוד ועוד ישיבות.

את השיחה קטעה נהמת מנוע של האוטובוס שהלך והתקרב, ורק כשעלינו עליו והתישבנו במקומותינו המשכתי בהסבר, "הרבי מלך המשיח שליט"א, נותן לתמימים יחס מיוחד". "לדגמא, בערב יום פפור מברך הרבי את התמימים, בברכת הבנים. דוקא התמימים, נקראים בניו של הרבי".

שלום בער, שניאור ואברימי רצו לשמע עוד ועוד, אף האוטובוס כבר עצר בתחנה הסמוכה לישיבה, וקול הלמוד בקע מעבר לחלונותיו הגדולים של ה'זאל' - אולם הלמוד, ונשמע עד

ראיתי שאברימי, שניאור ושלום בער, לא ממש הבינו על מה אני מדבר. "אתם קוראים ב'מחנה צבאות ה'", את הספור בהמשכים 'רגע לפני?', שאלתי שלא מן הענין.

"כן" ענה שלום בער. "לפעמים, ענו שניאור ואברימי.

"כדאי לכם מאד לקרא אותו" אמרתי, "מתאר שם בין השאר הלמוד בישיבת 'תומכי תמימים' בליובאוויטש, לפני למעלה ממאה שנים. אז היו התמימים נוסעים מבייתם שבמרחקים, ללמוד רצוף בישיבה, לעתים אפילו כמה שנים! היו תמימים שלא נסעו לפגש את משפחתם יותר מחמש שנים! כזו היא ישיבת תומכי תמימים, למוד תורת החסידות ותורת הנגלה, במסירות נפש ממש". ראיתי שהילדים החביבים מתחילים להבין מהי ישיבת 'תומכי תמימים', ומהי המעלה המיוחדת שלה.

"אבל מדוע אנחנו מדברים כל כך הרבה?", הציע אברימי בחיכוך המיוחד, "מדוע שלא נלך לישיבה הקרובה בעצמנו?".

בוזיונות רבה, סדרתי את השלחן מהחפצים הרבים שהיו פזורים עליו, ובעזרתם היעילה של שלום

בער, שניאור ואברימי, קבל הצריף מראה מסדר יותר. עתה נתן היה לצאת לבקור בישיבה.

הישיבה ממקמת בשכונה מרחקת מעט משכונתנו, ולכן שמנו את פנינו אל תחנת האוטובוסים הקרובה, שם המשכנו לשוחח במעלת הישיבה וה'תמימים' הלומדים בה. "הרבי

הישיבה כבר למדו בה עשרה בחורים מבחרים, ועד מהרה הלכה וגדלה הישיבה ועוד ועוד סניפים שלה נפתחו במהירות. היום לדגמא, כל ישיבות חב"ד בעולם נקראות 'תומכי תמימים', ויש מאות כאלו!".

"אבל..." שאל שניאור בהסוס, "מה בעצם מיוחד כל-כך בישיבת תומכי תמימים, משאר הישיבות שהיו קימות אן?"

"שאלה טובה שאלת, שניאור". שבחתי אותו. "על השאלה הזו ענה הרבי הרש"ב בעצמו בעת סעודת החתנה, כשהודיע על הקמת הישיבה".

"עד אז, למדו בישיבות פלן, גם בישיבות חסידיות, את תורת הנגלה בלבד. גם בישיבות בהם הקדש מעט זמן ללמוד החסידות, לא היה זה למוד חשוב כל-כך. בישיבה שהקים הרבי הרש"ב - ישיבת תומכי תמימים - למוד החסידות הוא חלק בלתי נפרד מסדר הלמוד. לדגמא, התפקיד המיוחד לישיבת 'תומכי תמימים' - 'משפיע', שתפקידו ללמד חסידות בישיבה. זאת כמובן", הטעמתי, "בנוסף לשאר הדברים המיוחדים את ישיבת תומכי תמימים".

"כמו מה", התענין שניאור.

"במאמר מיוחד, המתחיל במלים 'כל היוצא למלחמת בית דוד', מסביר הרבי הרש"ב, ש'תמימים', בעת למודו בישיבה, מתנתק מכל הדברים שאינם שייכים במישרין ללמוד התורה.

כפי שבבער, חיל שיצא למלחמת מצוה, היה מגרש את אשתו, כדי שגם אם הוא יפל חס ושלום בשדה הקרב, אשתו לא תשאר עגונה. כך 'תמימים' בשעת המלחמה - למוד התורה, נותן 'גט' לכל עניני העולם הזה, כדי שיוכל לשבת וללמוד ללא הפרעה".

<<<

"תוך כמה שנים, גם אני שלום בער ואברימי, נזכה ללמד בתומכי תמימים, ואני כבר מחכה לזה..."

לְשָׁלוֹם, הַחֲלֻטִּי לְגִלוֹת לָהֶם רְמוֹז קָטָן, מִהֶהֱפַתְעָה שְׁצַפּוּיָה לָהֶם בְּשָׁבוֹעַ הַבֵּא. "לֹא רַק תְּמִימִים נִקְרָאִים בְּנֵי שָׁל הַרְבִּי", אָמַרְתִּי, "וְאֲנִי מִקְוֶה לְזִכּוֹת לְזֶה גַם כֵּן בְּקֶרֶב..."

"לָמָּה אַתָּה מֵתְכַוֵּן", נִפְעְרוּ עֵינֵיהֶם שֶׁל הַשְּׁלוֹשָׁה, וְאֲנִי חִיכְתִּי חִינּוּךְ צוֹפֵן סוּד. וְעַל כֵּן בַּפֶּעַם הַבָּאָה...

בְּתוֹר 'תְּמִימִים'. כָּל חֶסֶד, גַּם אִם עֵבֶר זָמַן רַב מֵהֵיחִיּוֹת בְּחֹר צְעִיר, יִשְׁמַח לְחַזֵּר וְלִהְיוֹת שְׂעָה קֶלֶה 'תְּמִימִים' מִן הַמְּנַיִן...

הַתִּישְׁבֵנו אַרְבַּעַתְנוּ סָבִיב שְׁלַחַן בְּזוּיִת הַזֶּאֱל' וּשְׁנִיאֹר אֶץ-רֶץ לְהֵבִיא לְכַלְנוּ סִפְרֵי 'דְּבַר מַלְכוּת'. הֵן זֶה עֵקֶר הַעֲנִיָּן בְּבִקּוּר בִּישִׁיבָה, לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד בַּתּוֹרָה.

יִשְׁבְּנו יַחַד וְלִמְדָנוּ שְׂעָה אַרְפָּה, רַק מִחֻגֵי הַשְּׁעוֹן הַנְּעִים לָהֶם בְּמַהִירוֹת, גְּרָמוּ לְאַבְרִימִי, שְׁנִיאֹר וְשָׁלוֹם עֵבֶר לְהַתְנַתֵּק מִהַשִּׁיחָה הַמְּעַנֵּנָת וּמִהַאֲוִירָה הַמֵּיחַדָּת כָּל-כֵּךְ שְׁאֶפְשֵׁר לְמַצֵּא רַק בִּישִׁיבָה.

בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה, לוֹו אֹתִי הַשְּׁלוֹשָׁה אֶל הַצְּרִיף. עֲדִין שְׁרוּיִים תַּחַת הַחֻוּיָה הַעֲזָה שֶׁל הַבִּקּוּר בִּישִׁיבָה. וְכִשְׁנִפְרַדְתִּי מֵהֶם

לְמַרְחוּק. בְּפִנְיָסָה לְזֶאֱל', נִעְצַרְנוּ לְהַתְבַּוֵּן מְעַט עַל הַמַּרְאָה הַמְּרָהִיב. עֲשָׂרוֹת עֲשָׂרוֹת 'חֲבֵרוֹתוֹת', מִתְנוּעָעוֹת בְּמֶרֶץ, מִעַל גְּמָרוֹת גְּדוּלוֹת.

"פִּי צֵע", מִשָּׁן שָׁלוֹם בְּעַר הַסִּקָּן בְּשָׁרוּלִי, "לָמָּה יֵשׁ כָּאֵן כָּל כֵּךְ הַרְבֵּה חֶסֶדִים מְבַגְרִים?"

אֲכַן, לְצַד הַבְּחוּרִים הַצְּעִירִים, תְּלַמִּידֵי הַיִּשִּׁיבָה, לְמַדוּ גַם מִסִּפְרֵי בְּלִתִּי מְבֹטֵל שֶׁל חֶסֶדִים מְבַגְרִים יוֹתֵר, תּוֹשְׁבֵי הָאָזוֹר.

"הַרְבִּי מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁלִיט"א", הַסִּבְרִתִּי, "מוֹרָה לְחֶסֶדִים, לְהַגִּיעַ בְּיוֹם כ' חֶשׁוֹן, לִישִׁיבַת תּוֹמְכֵי תְּמִימִים, וְלְהוֹסִיף שָׁם בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה. תִּדְעוּ לָכֶם", הוֹסַפְתִּי, "אֵינִי כְמוֹ לְחַזֵּר וְלְהַרְגִישׁ כְּפִימִים הַטּוֹבִים

תעודת זהות

שם: חנה סבלינג

מקום מגורים: בני ברק

מונשיחתי

משוחחים עם "במחנה"

מאת: ד. גל

בפעילות הזו אנחנו לומדות את הדבר מלכות לנוער ועושות את הפעילות של צבאות השב. כל שבוע אנחנו כותבות לרבי - ומקבלות תשובות שמדהימות אותנו פעמים רבות, אך שהרבי מדבר בדיוק אלינו.

• לא להרבה בנות בגילך יש אומץ לעשות כאלה דברים. יש לך משהו להגיד להם?

תעשו את זה, זו זכות להפוך עד בנות לחיילות של הרבי, וזה נותן גם הרגשה טובה 😊. אני גם מרוויחה מזה ללמוד בעצמי את השיחה... והכי חשוב - זה מה שעושה לרבי נחת, וכל פעילות כזו יכולה להיות המצווה האחרונה שתכריע שהרבי יתגלה כבר. **אמן!**

וחלק מהם יותר גדולות מכאן...

בפעילות אנחנו אומרות פסוקים, ואני חוזרת שיחה על פרשת שבוע מומעין חי. אנחנו עושות גם פעילות שקשורה לשיחה, למשל משחק זכרון, ואחר כך סתם משחק - שהם בוחרות. בסוף יש ממתק או פרס. חוץ מזה יש גם דולרים למו שמתנהגת יפה, ופעם בחודש מכירת פרסים. לפעמים אני עושה להם מבצעים. למשל על הדלקת נרות שבת - בבני ברק לא כל הילדות מדליקות, בסוף יש פרסים. ההורים שלי עוזרים עם הפרסים...

• וואו.

במשך השבוע יש עוד פעילות שמתפתח בה חברות שלי מבית הספר - חב"דניקות.

שוב פעם איתנו חיילת של הרבי שליט"א מלך המשיח מבני ברק - חנה שפרלינג, כיתה ה'. לחנה יש בית חב"ד משלה בבני ברק. בית חב"ד שמפיץ את אור הגאולה בעוד נקודה על המפה.

• חנה, איך הכל התחיל?

שבת אחת אחר הצהרים חברה שלי הייתה אצלי. היה לנו משעמם, אז היא אמרה לי: בואי נעשה פעילות! אספנו את אחותה הקטנה ועוד כמה ילדים ועשנו להם פעילות. בפעם הבאה עברנו כבר לגינה. שבת אחת הגיעו בנות מהגינה ושאלו אם אפשר להצטרף. כמובן שהסכמנו בשמחה. לאט לאט הגיעו עוד ועוד ילדות. כל פעם יש בערך שלושים בנות, לא חבדניקיות עדיין,

חיילים בהפסקה

בדיחות קרש

איזה לאה

הבמה שלנו

בפירוש

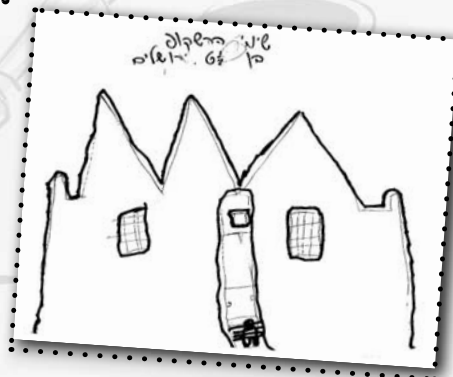
מאת: מנחם מענדל בלוק, ס. פאולו, ברזיל.

חידה: "אם תלמד היטב - אמר סבא למושי - אשלם לך על כל דף גמרא שתלמד 10 ש"ח". מושי פנה ללמוד מסכת בבא בתרא בכדי לקבל את הכסף ולקנות את האופניים. לאחר חודש נבחו על 27 דפים וקיבל מסבא 270 ₪. "החל מהפעם הבאה תקבל על כל דף 7 ש"ח", אמר סבא. "למה?", תמה מושי. "אם תדע את התשובה תקבל 30 ש"ח". אמר סבא. "חשוב היטב". **התשובה:** במסכת בבא בתרא בדף כ"ט עמוד ב' מסתיים פירושו של רש"י ומתחיל פירושו של הרשב"א, משום שרש"י נפטר באמצע כתיבת פירושו למסכת זו.

770

מאת: יוסק'ה ויצהנדל, רמת גן

חסיד נוסע לתשרי לרבי מלך המשיח. המטוס: "נוסעים נכבדים שלום, ברוכים הבאים". הטיסה הזו היא מצוינת לחלוטין, האוכל הכי טוב, הדיילים הכי טובים, הטייס הכי טוב, השירות הכי טוב, אין לכם על מה להתלונן, שום דבר פה לא מקולקל, שום דבר פה לא מקולקל, שום דבר פה לא מקולקל, שום דבר פה לא מקולקל...".

<< מאת: שימי הרשקופ,
גול 6.5 ירושלים

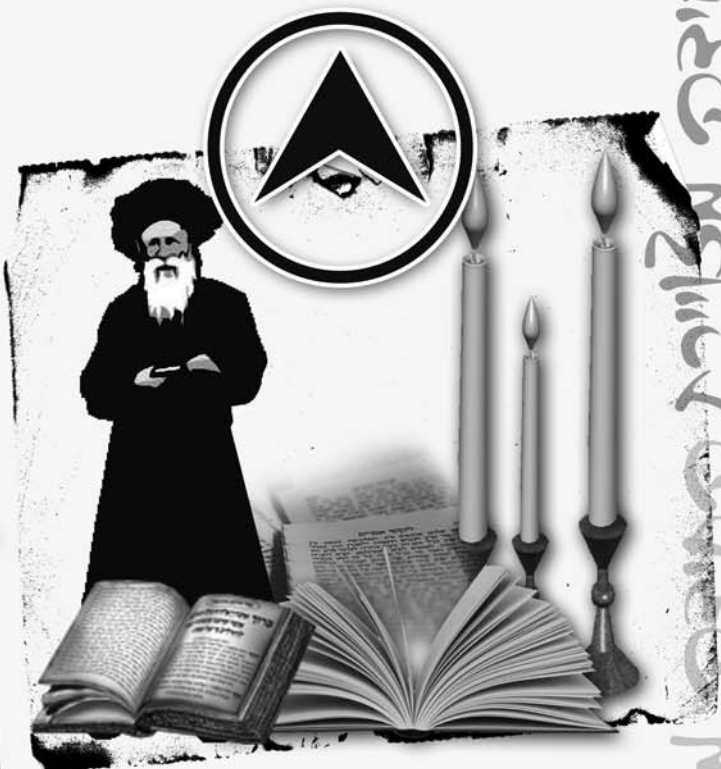
מדור זה מופיע פעם בשבועיים. ניתן לשלוח ציורים, סיפורים, שירים, בדיחות - ובקיצור: כל מה שתמצאו. יצירות נבחרות נפרסם בעד"ה בגליונות הבאים.

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם יפורסמו בעד"ה

החידה מצוירת חידה מצוירת חידה מצוירת

לפניכם חידה מצוירת.
זהו מה האימרה החסידית העומדת מאחוריה, והיכן אנו
מוצאים אותה בחת"ת השבוע.

פתרונות לשעשועון מגיליון 215
"נתת ליראיך נס להתנוסס מפני קושט סלה" -
מאמר שאמר האדמו"ר הרש"ב ביום הולדתו האחרון.

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב**22 נקודות** במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. פקס: 072-2765578 אימייל: bemachane@gmail.com

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברוב - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.